

Marokkaans Fruit

roman

Carolus den Blanken

A Vag Product

Uitgave van Carolus den Blanken/Utrecht
 © 2017: Carolus den Blanken
 ISBN: 978-90-820963-7-8
 Omslag & Illustraties: Carolus den Blanken
 Portret bij Hariom: Hans Vos
 Niets van deze uitgave mag worden
 verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
 zonder voorafgaande schriftelijke toestemming

*Misschien ben ik een dwaas
Misschien blind
Denkend dat ik het doorzie
Ik heb niets om het te bewijzen
Uiteindelijk ben ik slechts een mens
Leg de schuld niet bij mij
Kijk eens in de spiegel.
Zie je het kristalhelder
Of ben je bedrogen in wat je gelooft?*

Rag 'n Bone Man - Human

INHOUD

Hariom - 7

Gebroken Vleugels - 10

Gayland - 14

Introductieweek – 23

Angst essen Seele auf - 37

Doorbraak - 46

Het Abattoir - 50

Nachtleven - 57

De Bedelaar - 65

Vluchten kan niet meer - 68

Een erotisch sprookje - 72
(op verzoek van M'hmed)

Mijn E-boeken - 78

Hariom

De winter heeft lang geduurd dit jaar. De Rivier, die zich in de overige jaargetijden als een lint door het landschap kronkelt, elke voorbijganger met zijn klanken toezingt, ontdooit. De Rivier, waarvan men zegt, dat Hij geen Begin en geen Eind heeft, wordt magische krachten toegeschreven. Hariom heeft zelf de invloed ervaren. Men noemt de Rivier 'De Eeuwige Stroom'. Een mooie naam, vindt Hariom. De haastige wordt minder gehaast, de grijsaard verandert in een kind, het kind in 'n grijsaard. Hij heeft mannen zien transformeren tot vrouw en vrouwen tot man, ofschoon dit alles tijdelijk van aard gebleken is. Hariom heeft opgehouden zich erover te verwonderen. Hij neemt het alleen waar. Hij ziet dat de passanten hun weg vervolgen, de ervaring van de Rivier mee in hun hart nemend, met te weinig tijd om er lang bij stil te blijven staan. De zakenman heeft om tien uur een afspraak op het hoofdkantoor. De moeder moet haar kinderen verzorgen. De boer rept zich terug naar zijn velden om de oogst binnen te halen. Voor de moslim roept het gebed en de priester heeft een audiëntie bij zijn bisschop.

Hariom is blij dat de Rivier weer gaat stromen. Verheugt zich op de avonden, dat hij zich in de schemering, zittend in de versleten leunstoel op zijn veranda, mee kan laten voeren door de muziek van de Rivier. Voor wie niet goed luistert lijkt het altijd hetzelfde lied. Hariom hoort telkens een andere melodie.

Wild droomt Hariom. Hij bevindt zich in een kamer met een Jongen. Hariom heeft het idee dat hij hem vaag kent, kan hem niet thuisbrengen. Alsof er een onzichtbare waas tussen weten en niet-weten tussen hen hangt. De Jongen vlijt zich naakt op zijn bed en maakt met zijn hand een uitnodigend gebaar. Rustig trekt Hariom zijn kleren uit en gaat naast hem liggen, overdekt hem met kussen. De extase stijgt. Hariom ligt op zijn rug, de Knaap bovenop, diens benen wijd gespreid, en Hariom weet niet meer waar hij begint en de Jongen. Hij laat zijn tong in diens oor glijden, likt elke plekje. Zijn linkerhand streelt de borst en platte buik. De penis komt met schokjes omhoog, groeit van klein tot groot, steigert, en het gezicht van de Jongen lijkt tijdloos en druk Vrede uit.

Stromen zaad vliegen met bogen over hem heen, bereiken zijn gezicht en nog verder. Opnieuw voelt Hariom de Jongen schokken. Nog een keer ontaardt deze zich en nog een keer en nog eens. Geen einde lijkt eraan te komen. De Jongen beroert zijn geslacht. Uiteindelijk spuit Hariom de vruchten van zijn mannelijkheid. Bevredigd liggen ze daarna dicht ineen gestrengeld, woordloos. De Tijd heeft zich teruggetrokken. Een wit gordijn dat naast het bed hangt, wordt opengerukt, een dikke man grinnikt tegen een vrouw: ‘Ik heb het je toch gezegd, ze hebben elkaar gevonden.’ De vrouw, waarvan Hariom zich afgevraagd had of zij de echtgenote was, fluistert: ‘De Jongen heeft het getroffen. Deze man zal goed voor hem zorgen. Voeden zal hij hem, kleren geven en naar school sturen, hij zal hem z’n pleziertjes en nukken gunnen en hij zal hem de Liefde leren en onze Jongen hem. Wij kunnen met een gerust hart gaan.’ Vertrokken waren zij, de Jongen bij hem achterlatend. Die avond zit Hariom in zijn leunstoel. De Rivier zwijgt deze nacht. Langzamerhand hoort hij een klagelijke Jongensstem: ‘Waar blijf je nou. Direct is jouw leven voorbij en heb ik nog nooit van je mogen genieten.’ Ogenblikkelijk maakt zich een enorme emotie van Hariom meester, een gevoel dat hij altijd heeft proberen te verbannen. De stem van de Jongen vervaagt en een andere stem Is:

‘Hariom, Hariom! Hoe lang zit je hier niet aan mijn oevers? Bedenk dat het Leven uit mij put, maar ik ben het Leven niet. Put uit mij, Hariom. Net zoals andere mensen. Ga geld verdienen, wordt heilige,

moordenaar, ruimtevaarder of vuilnisman. Steek je huis in de fik. Leef. Het behoort jou toe. Niet dat ik je niet zal missen. De schaterlach die over mijn oppervlak glijdt, de pis die je in mij doet komen, het naakte lichaam dat in mij glijdt, de liederen die je geeft. Ik kan zonder jou zingen. Bezoek mij af en toe. Ik verheug mij erop. Ik zal mijn wijsheid voor je sparen. Op een dag keer je voorgoed terug, en zal ik je alles vertellen wat ik weet, en jij zult mij verhalen wat jij weet, dat ik al weet. Heb je de Jongen gehoord? Hij roept jou. Hij heeft je nodig. Jij hem.’

Die nacht slaapt Hariom onrustig. Telkens weer hoort hij de stem van de Jongen, de stem van de Rivier. Als hij opstaat is zijn besluit genomen. Hij haalt de oude rieten koffer van zolder. Stopt er enkele van zijn schamele bezittingen in. Zoekt de sleutels van zijn motor. Opent de deur. Ziet de Rivier liggen. De ijsschotsen zijn verdwenen. Majestueus laat de Rivier de stroom haar weg vinden. Het zonlicht doet de waterplanten glimmen, vissen springen duikelend op en neer, libellen zoemen van lelie naar lelie. Een vlinder vliegt boven zijn hoofd.

‘Dag Rivier,’ mompelt Hariom, ‘ik moet de Jongen vinden.’ De Rivier zwijgt. Er valt niets meer te zeggen. Hariom draait zich om, loopt op de oude schuur achter het huis af. Hij gaat op zijn motor zitten en start. Hariom is op Weg.

Gebroken Vleugels

Eindelijk heb ik het ouderlijk huis kunnen ontvluchten. Tweeëntwintig is geen leeftijd om nog bij je moeder te huizen. Sinds twee maanden bivakkeer ik aan de rand van de stad op driehoog in een hoekwoning, slechts aan één kant burens. Het jonge Surinaamse stel dat er vertoeft zie ik nauwelijks. Het bevalt mij hier prima, hoewel de flat niet groot is. Woon- en slaapkamer grenzen aan elkaar, de keuken is via de gang en huiskamer te bereiken. In het halletje is het toilet, de gangkast met elektriciteit- en gasmeter, en ruimte voor bijvoorbeeld een stofzuiger. Die bezit ik (nog) niet. Rechts, ingeklemd tussen het halletje en keuken, de douche. Aan de voorkant een opbergkamertje. Het appartement is ingericht met gekregen of tweedehands aangeschafte spullen. Neef Harry heeft me bij de verhuizing en inrichting geholpen. Een gaskachel, achtergelaten door de vorige bewoner, verwarmt de huiskamer.

Het is wennen. Bij mijn moeder stond alles kant-en-klaar. Een vrijgezel moet overal zelf voor zorgen, zoals het bijvullen van de voorraadkast voor het weekend.

Nu slenter ik over het grasveld door guur vriesweer richting het winkelcentrum. Veel is het niet: snackbar, groentewinkel, kapper, drogisterij en kruidenier. Uit cafetaria 'Het Hoekje' stapte een groepje licht getinte tieners; vijf krullenbollen op een rij. Waarschijnlijk van het complex aan de andere kant van het grasveld. Er huizen wat immigranten. 'Gastarbeiders', uit Turkije en Marokko, door werkgevers hierheen gehaald. Moesje heeft het niet op hen. 'Sluwe Oosterse volkeren. Daar werden wij vroeger op school al voor gewaarschuwd,' claimt ze.

Van mijn werk komend zie ik hen dagelijks in de stationsrestaurant bij elkaar klonteren. Ouderwets geklede kerels, stuk voor stuk uitgedost met snorren, die hun mannelijkheid moeten onderstrepen. Tijdens mijn hbs-tijd 'verdiepte' zich de kennismaking met de nieuwe werknemers via een uitzendbaantje bij een limonadefabriek. Geen onverdeeld genoeg. De houding is ronduit vijandig. Harde plastic flessendoppen komen richting de hoofden van ons, tijdelijke krachten. Waarschijnlijk omdat zij dag in dag uit de geestdodende arbeid moeten verrichten, en wij een weekje of wat onze neuzen laten zien, weer vertrekken, jaloezie. Na enige tijd was het 'witte' groepje het zat geweest, en had twee van de oproerkraaiers stevig aangepakt, klappen waren over en weer uitgedeeld.

Één van de adolescenten bij de winkels, een knappe aantrekkelijke magere knul met gitzwart halflang krullend haar, vangt mijn blik. Hij komt mij bekend voor, waarvan? Te lang heb ik in hun richting gekeken. In het voorbijgaan hoor ik roepen: ‘Homo!’ Ik heb niet het idee dat ze denken dat ik dit werkelijk ben. De uitdrukking wordt te pas en te onpas gebruikt, is een algemeen scheldwoord geworden. Al hou ik niet van hokjes, ik heb liever jongens dan meisjes. Op jonge leeftijd wist ik dit al. Wat mij ter ore kwam over homo’s was niet positief. Regelmatig bleken zij mikpunt van agressie. Ik voelde mij daarom niet erg welkom in deze wereld, bedreigd ook. Bij mijn ouders zeurde ik om karatelessen. In de dojo leer ik dat je in het leven niet het slachtoffer moet uithangen. Aardiger word je er niet door gevonden. Je bereikt er alleen mee dat er nog meer met je gespeeld wordt. ‘Als ik niks zeg zullen ze de volgende keer weer beginnen,’ overweeg ik. De mores is mij bekend. Lik op stuk geven.

Ik draai me om, roep: ‘Meiden, jongens. Wat maakt het uit. Hebben jullie daar wat tegen?’ ‘Smeerlap!’ gilt er eentje. Hij lijkt me de oudste van het stel. Gezien zijn positie, in het midden, aan beide zijden geflankeerd door twee van zijn makkers, neem ik aan dat dit de gangmaker is. Rechtstreeks stiefel ik op hem af, blijf uit strategische overweging anderhalve meter voor hem staan en kijk hem recht in zijn gezicht. Zijn ogen draaien weg. Ondanks de hatelijkheid vind ik het geen onaantrekkelijk ventje. Een gozer roept: ‘Rot op,’ haalt vanachter zijn rug een schroevendraaier tevoorschijn. ‘Niet doen,’ sis ik dreigend. ‘Bij mij heb je de keuze tussen weglopen, het ziekenhuis of het mortuarium.’

Nee, dit gebeurt allemaal niet. Mijn karateleraar benadrukt dat jij je niet moet laten provoceren. Het stel negeer ik, vervolg mijn weg. Op afstand hoor ik hen in een voor mij onverstanebare taal verder kakelen. Het groepje is in geen velden of wegen meer te bekennen wanneer ik met twee boodschappentassen huiswaarts keer.

De tiener die mij zo bekend voorkwam, loop ik in de buurt van mijn huis tegen het lijf. Hij groet: ‘Hallo.’ Ik mompel: ‘Hoi,’ niet al te vriendelijk, met de scène van zojuist nog in gedachten. De jongen blijft staan. ‘Sorry voor zojuist. Youssef heeft altijd een grote mond.’ Op de wijze waarop hij naar mij kijkt, denk ik een lotgenoot te herkennen. Zeker weten doe ik het niet. Je kunt je behoorlijk vergissen. Jongens van wie je aanneemt dat ze zó zijn, blijken toch meisjes leuk te vinden, en omgekeerd is het geval. Het is altijd een heikel punt in contacten. Hoe reageert iemand als hij of zij hoort dat je tot het derde geslacht behoort?

‘Toevallig ben ik homo, en ik vind het niet leuk om uitgescholden te worden. Het siert je dat je excuses komt maken voor een ander,’ voeg ik hem toe. Over het algemeen ben ik terughoudend uit mijzelf mijn seksuele voorkeur te openbaren. Niet dat ik mij ervoor schaam, want als iemand het vraagt krijgt hij of zij de feiten. Nu schrik ik van mijn eigen woorden. De knaap geeft geen sjoerge, zegt slechts: ‘Ik ken je. Jij kwam bij De Plas.’ Die was ontstaan door zandafgravingen voor een nieuw te bouwen wijk. Op zonnige dagen was ik er regelmatig te vinden.

De jongen verwijst naar de keer dat ik een aantal jaren geleden in de vroege avond op de fiets rond het meertje rijd, bij een open gedeelte afstap, en over het water staar. Wat een buitenlands joch van rond de dertien, veertien jaar lijkt, komt onverwachts uit de bosjes, kijkt mij vragend aan. Onbehaaglijk voel ik mij erbij. Ik weet haast zeker dat de snotneus iets seksueels in zijn hoofd heeft. Tegen het knaapje wil ik roepen: ‘Joh, maak dat je wegkomt met die viezeriken hier. Laat je niet misbruiken!’ Zonder iets te zeggen, rijd ik weg. Willen beschermen had ik de knul, behoeden voor een ervaring die ik er als vijftienjarige opgedaan had.

Ik ontmoet Frits, student in de medicijnen. Gezellig is het. Op patat en limonade trakteert de toekomstige dokter. Leuk is hij, we flirten, zie er een vriend in. Misschien kan ik met hem praten over wat ik voel, wat er in mij leeft. Hij zal zijn telefoonnummer geven. Eerst zwemmen.

De student en ik worstelen in het water. Ik raak opgewonden. Ook in zijn zwembroek zie ik een bobbel. Frits vraagt of we ergens anders heen zullen gaan. Dat wil ik. Ik weet dat ‘het’ gaat gebeuren. We graaien onze spullen bij elkaar, lopen met de fietsen over een veld naar een elektriciteitshuisje. Fietsen en onze tassen met kleding en spullen worden tegen de zijmuur gezet. In de verte het geluid van schreeuwende spelende kinderen, onbestemde klanken van muziek bereiken mijn oor. Frits leidt me naar de achterzijde van het gebouwtje, waar we ons door hoog struikgewas voor nieuwsgierige ogen beschut weten. Hij drukt mij tegen de muur, buigt voorover. Ik denk aan kussen, strelen, tegen elkaar bewegen, aftrekken, word naar beneden geduwd, op de knieën gedwongen. Uit zijn broek floept zijn penis. ‘Pijpen,’ sist hij, pakt me bij het gezicht beet om mij te dwingen de mond te openen. Waar is mijn aardige student gebleven? Dit wil ik niet. Dit is niet de bedoeling. Probeer me los te wrikken. Hij doet mij pijn door hard aan mijn haren te trekken. Mept zijn pik een paar keer tegen mijn wangen. Nogmaals probeert hij zijn lat in mijn strot te duwen.

‘Houd op,’ snik ik, half huilend. Mijn kaken houd ik stevig op elkaar. Iemand moet in de buurt zijn grote behoefte hebben gedaan. De geur dringt mijn neusgaten binnen. De aanstaande medicus grijpt mijn hand, leidt hem naar zijn piemel, wil dat ik hem aftrek. Opnieuw tracht ik mij los te rukken. Hij is te sterk. Als antwoord slaat hij met zijn vlakke hand keihard op mijn wang. Pakt zelf zijn pik beet, rukt eraan. Opeens ben ik buiten mijn lichaam, zweef in de lucht, zie hoe Frits gromt, zijn melk in mijn gezicht spuit.

Even plotseling bevind ik mij weer in een fysieke gedaante. De misbruiker trekt zijn broek op, verdwijnt snel. Mij met een druipend gelaat achterlatend. Het heeft niets te maken met mijn droombeeld van vriendschap, niets met liefde. Mijn vertrouwen loopt een flinke deuk op. Thuis durf ik niets te zeggen. Gebruikt voel ik me. En vies, vooral vies. In de douche was ik mij keer op keer. Ik schaam me dat ik zomaar meegegaan ben. Het is mijn eigen schuld. Moeder bemerkt dat er iets gaande is. Zoals altijd vraagt ze niets. De Plas omzeil ik voor lange tijd. Nachtmerries beginnen. Altijd hetzelfde. Frits schreeuwt dat ik voorgoed de zijne ben. Ik mag op karate.

De knul bekijkend die over De Plas begon, zie ik dat hij dezelfde van toen is. Hij zal nu zeventien, achttien zijn, schat ik zo. Hij heeft iets, al is de blik treurig. Verborgen leed is mijn indruk. De armoedige kleding trekt mijn aandacht. Een te dunne jas voor de tijd van het jaar, brandgat erin, ter hoogte van de knie een flinke haal in de broek, scheurtjes in het linnen van het gypie.

‘Dat is een tijd geleden dat ik bij De Plas was. Dat je dat nog weet,’ antwoord ik. Er wordt niet op ingehaakt. ‘Zal ik wat dragen?’ vraagt hij. Ik zeg dat dit niet hoeft, dat ik bijna thuis ben. Zonder wat te zeggen grist hij toch een tas uit mijn handen. Geen enkel commentaar heeft de tiener op mijn bekentenis gegeven. Voor mij dingen willen doen? Zou het kunnen dat...?

Voor het trappenhuis wil ik de boodschappen van hem overnemen. Hij weigert, sjokt met mij de zes trappen omhoog. Als ik de sleutel in het voordeurslot steek, zegt de jongen: ‘Ik ga,’ de tas tegen de muur op de grond zettend. ‘Nog bedankt. Trouwens, ik ben Michiel. Hoe heet je jij?’ Hij stelt zich voor als M’hmed. Als een mot naar het licht word ik door hem aangetrokken. ‘Kom gerust een keertje langs als je zin hebt,’ flap ik eruit, ‘misschien vanavond?’ ‘Misschien,’ is het antwoord.

Gayland

Door de fraters wordt hel en verdoemenis gepreekt. Handen horen boven de dekens. Doe je dit niet, krijg je een kromme rug, en word je langzamerhand blind. Op achtjarige leeftijd ontdek ik dat, door mijn piemel tussen wijs- en middelvinger snel op neer te bewegen, dit een aangenaam sensatie veroorzaakt. Een verslaving is het gevolg. Het is een ongeschreven wet hierover niet te praten. Als mijn moeder op een dag 'Rechttop lopen!' roept, denk ik dat zij bemerkt heeft dat ik tegenwoordig voorovergebogen door het leven wandel. Volgens mij is mijn zicht ook slechter geworden. Ga naar de schoolarts om een en ander te laten controleren. Gelukkig, niks aan de hand. Ik vertel hem de reden van mijn onrust niet. Je weet nooit of hij het mijn ouders overbriefft.

Op school zingen verhalen rond over de pisbak vlakbij onze school, beneden aan de Gracht. Moordenaars, kinderlokkers en vieze mannen struinen er rond, kerels die aan je pik willen zitten. Japie heeft er vorige week nog geplast toen zo'n vent was binnengekomen. Onze klasgenoot, die net zijn piemel in zijn broek wegstopte, was dreigend aangekeken. Onze makker had ongedeerd kunnen ontsnappen. We gruwelen allen bij de gedachte wat hem niet had kunnen overkomen.

In het straatje naar het station ontdek ik een sekswinkel. Boekjes met naakte dames hangen er voor het raam, de edele delen afgeplakt. Mijn blik wordt gevangen door boekjes met naakte jongens. Hun geval is afgedekt. Ik zou zo'n vriendje willen hebben. Niet omdat hij dan bloot is, maar ook om lekker tegen hem aan te liggen, te strelen, te kussen. Voor het eerst in mijn leven voel ik dat ik 'anders' ben, een zondaar, branden in de hel zal mijn lot zijn.

Tijdens een zomerkamp vergelijken en bevoelen een aantal klasgenootjes en ik elkaars pikken. Voor mijn maatjes is het slechts dollen. Ik weet dat ik 'anders' ben, dat ik jongens ècht leuk vind. 's Middags heb ik met klasgenootje Jeroen, met wie ik de laatste tijd optrek, een behoorlijk eind gefietst. Wanneer we bij het kamp terugkomen, duiken we richting de badruimte. Bij het uitkleden krijg ik een stijve. Snel sla ik een handdoek om, loop naar het douchehokje. Jeroen heeft de gang van zaken klaarblijkelijk bemerkt, snelt mij achterna, duwt mij naar binnen, doet het haakje op de deur, trekt mijn handdoek weg, kijkt naar mijn stijve pik. Onwennig sta ik daar. Hij doet de eerste zet. Hij heeft ook een stijve piemel, drukt deze tegen de mijne aan. Begerig glijden mijn handen over zijn billen. Ik wil hem kussen. Hij weert zijn hoofd af. We rijden tegen elkaar aan.

Nog iemand komt de wasruimte binnen. Doodstil blijven we. De persoon gaat niet douchen. Het geluid van het stromend water uit de kraan van de wasbak stopt; de klappende deur geeft aan dat de onbekende vertrekt. Bang ontdekt te worden komt er een eind aan ons samenzijn. Ik wil hem een kusje geven. ‘Ik ben geen meid,’ roept hij. De resterende dagen ontloopt Jeroen mij. Na de zomer is hij naar een ander stadsdeel verhuisd, zit op een andere school. Op een dag zie ik hem met een kameraadje in de stad fietsen. Als hij mij in de gaten krijgt draait zijn hoofd weg. ‘Homo,’ scheldt hij.

Op de hbs daagt het wat het betekent tot een vervloekte minderheid te behoren. De gymnastiekleraar verliest zijn baan als bekend wordt dat hij met een vriend is gaan samenwonen. Harry, een oudere neef, is door mijn oom het huis uitgegooid na zijn bekentenis op jongens te vallen. Een paar jaar lang was hij onvindbaar, totdat hij opdook in Amsterdam, werkend als klusjesman. Bleek door de wereld gereisd te hebben. Mijn vader vond de reactie van zijn broer belachelijk. ‘Vrede begint met verdraagzaamheid,’ was zijn motto. Moeder zei niets. Ze heeft een hekel aan conflicten, onttrekt zich eraan. ‘Ik ben met iedereen goed,’ is háár gevleugelde uitspraak. Een hekel heb ik aan die kleurloze betten. In de volgende oorlog zullen ze ook weer de andere kant uitkijken wanneer hun burens gedeporteerd worden. In films, boeken en op televisie worden homo’s geportretteerd als vrouwelijk, zwak, psychopaten. Voortdurend op jacht om hun ‘perverse’ behoeften te bevredigen, de een na de ander. Liefde is daarbij ver te zoeken. Het loopt met hen vaak niet goed af. Ik herken mij niet in het beeld. Het lijkt alsof ik een monster ben, terwijl ik alleen een vriendje wil. Eentje is genoeg. Waar die te vinden? Eén op de twintig zou vallen op ’n seksegenoot, las ik in een artikel. De ruif is voor een homo behoorlijk karig. Was ik hetero, dan had ik de tijd van mijn leven. Het aantal meiden dat achter mijn kont aangelopen is valt niet te tellen. Klasgenoten zijn jaloers, snappen niet dat ik kansen voorbij laat gaan. Zij zouden het wel weten. Angst regeert. Ik verberg me achter het katholieke geloof. Zeg dat ik pas verkering wil als ik het meisje wat te bieden heb, dat seks alleen binnen het huwelijk mag. Hypocriet voel ik me. Er zitten een aantal leuke jongens op school, maar niemand geeft een signaal dat ze in mij geïnteresseerd zijn. Waarom zouden ze ook? Ik doe het toch ook niet? Leerlingen maken grapjes over ‘kontneukers’. Een jongen van wie men aanneemt dat hij homo is wordt om de haverklap gepest. Voel me schuldig dat ik hem niet help. Later wordt hij in een bioscoop door klasgenoten zoenend met een blonde griet gespot.

Na de zomervakantie krijgen we een nieuwe leerling erbij, Jos. Meiden storten zich als aasgieren op de nieuwkomer. Ik snap het, want het is een aantrekkelijke gozer om te zien, komt uit Amsterdam, heeft blitse kleding, lang zwart stijl haar dat tot op zijn schouders hangt. Het duurt niet lang voordat het in de kantine van de geruchten gonst dat de nieuwkomer gay is. Hij schijnt het zelf gezegd te hebben. Niet veel later bevestigt Jos het als ik het hem vraag. Doet er niet moeilijk over, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Zestien is hij. Ik bewonder hem voor zijn moed. Jongens maken nare opmerkingen, denigrerende grapjes worden geuit. Leraren doen alsof ze het niet horen, niets zien. Op een dag wordt Jos bij het fietsenhok door twee gangmakers gepakt. Het loopt in de gaten. Niemand doet wat. Inmiddels is mijn zelfvertrouwen met karate gegroeid, evenals mijn spierbundels. Ik loop erop af. 'Hei, wat moet dat hier? Laat hem los,' roep ik. 'Bemoei je er niet mee man. We moeten die Amsterdamse flikker hier niet.' Met een ferme trap in het kruis van de een en een zweepslag naar het hoofd van de ander ontzet ik de geplaagde. Mijn karateleraar vertelt dat geweld niks oplost. Dat heeft hij mis, het pesten stopt. Voor drie dagen word ik geschorst. Weer op school verschijnend merk ik dat men voor mij bang is. Prima. Beter zij dan ik. Op een dag ga ik na schooltijd met Jos naar de snackbar tegenover onze school, waar hij me op cola en een broodje kroket trakteert. Ik onthul dat ik clublid ben, bezweer hem dit niet verder te vertellen. Dat zal hij niet doen. We zoenen later wat in het fietsenhok. Er is niet echt een klik.

Een paar maanden later, onder invloed van een vormingsweekend, kom ik uit de kast. Het levert geen vriendje op, slechts de verzuchting van een klasgenoot: 'Die viezerik heeft bij ons in de tent geslapen.' Het blijft bij die woorden.

Mijn moeder reageert met afschuw, ongeloof. Sodom en Gomorra worden erbij gehaald. Huilbuien zijn mijn deel. 'Het is een bevlieging. Veel jongens zijn tijdens de puberteit in verwarring. Het gaat weer voorbij. Je moet naar een psychiater.' Voel me in de steek gelaten. Mijn vader zou ongetwijfeld meer begrip hebben getoond, maar die ligt al ruim tien maanden op het kerkhof. Dat rotongeluk ook. De dronken lor die hem doodreed is nog steeds niet veroordeeld. Voortaan vermijd ik het onderwerp liefde. Er valt met ma nergens over te kletsen. Ze komt aan met praatjes over leuke dochters van die en die. Heeft ze niet gehoord dat ik niet op meiden val? Er is niks mis met mij, weet dat mijn gevoel niet over zal gaan.

Wanneer de hormonen opspelen, koop ik soms in de zaak bij het station seksboekjes; plaatjes met blote jongens, stompzinnige verhaaltjes en (contact)advertenties. In feite mag ik er niet naar binnen omdat ik nog geen achttien ben. De man achter de toonbank schijnt het niets uit te maken. In een bruine zak wordt het geschrift gestopt. Snel verlaat ik de winkel, kijk schichtig om mij heen of ik geen bekenden zie, pak mijn fiets, en race de straat uit. 's Avonds ruk ik mij in bed op ene Antonio af. Al snel is het mijn buurjongen van de overkant. Verkikkerd ben ik op hem, maak geen enkele kans. Sinds kort heeft hij op de duozit van zijn Puch een vriendin. Klefferig zoenen ze. Jaloezie neemt bezit van me. Ik leer dat het geen enkele zin heeft energie te steken in hetero jongens. De volgende ochtend verscheur ik het geschrift, gooi het onderweg in een vuilnisbak, bang dat het door mijn moeder onder de matras gevonden wordt.

Negentien ben ik als de eerste stappen in Gayland gezet worden. Veel is er in onze provinciestad niet te doen. In een krant lees ik over het bestaan van een activiteitencentrum waar elke dinsdagavond voor homojongeren gelegenheid is lotgenoten te ontmoeten. Een paar keer slenter ik er voorbij, durf de stap niet te zetten er naar binnen te gaan. Het is de zanger van een Hollandse band die mij op een avond voor de deur ziet dralen, meetroont. Druk is het er niet. De meeste bezoekers zijn ouder dan dertig, wist niet dat deze categorie als 'jongere' bestempeld kon worden. Tegenover mij aan de vierkanten bar zitten de enige twee leeftijdsgenoten. Ze maken een verwijfde indruk. Het gedrag correspondeert ermee, lijken stereotypen van de klassieke nicht die je in films geportretteerd ziet. Niks mis mee, echter niet mijn 'doelgroep'. De popzanger doet zijn best indruk te maken, denkt met z'n bekendheid te kunnen scoren. Ik luister half naar wat hij ratelt. Hij staakt zijn versierpoging, gaat met een bekende praten. Een paar keer zie ik ze smoezend in mijn richting kijken. Mijn aandacht wordt getrokken door een stel dat binnenkomt; een man van een jaar of veertig met een 'gewone' jongen van een jaar of achttien aan zijn zijde. De knaap heeft lang blond haar, doet qua voorkomen aan David Bowie denken. 'Ja, een mooie jongen, een escort. Je zal moeten betalen als je met hem meegaat. De vent naast hem werkt bij het Mickery-theater in Amsterdam,' zegt een man die zich naast mij op de barkruk hijst. We geraken aan de praat. Hij blijkt psycholoog. Voordat ik het weet rolt onder het genot van alcohol mijn levensgeschiedenis eruit. 'Bowie' vangt een paar keer mijn blik. Terugkomend van het toilet komt hij mij tegemoet, drukt in het voorbijgaan een papiertje in mijn hand met z'n naam en telefoonnummer.

Voordat ik het in de gaten heb, is het twee uur. De tent gaat sluiten. Piet stelt voor dat we bij hem thuis nog wat verder babbelen. Een waarschuwend gevoel popt op. Ik rationaliseer het weg; die man is psycholoog, heeft een begripvol luisterend oor verstrekt. Hij woont vlakbij de soos een paar deuren verderop. Binnen in zijn appartement rukt hij in de gang aan mijn kleren. Ik krijg in de gaten dat er geen sprake meer zal zijn van praten, dat hij zijn lusten op mij wil uitleven. In één klap ben ik nuchter. Verdomme, waarom raak ik weer in zo'n Frits-situatie? Had ik maar naar mijn intuïtie geluisterd. Gelukkig ben ik geen vijftien meer. 'Ik weet niet wat jij je in je hoofd gehaald hebt. Dit gaat niet door. Ophouden,' roep ik, wat hij niet doet. Ik duw hem van me af. 'Klootzak. Ben jij nou psycholoog? Ik heb je vanavond verteld wat er met mij gebeurd is. Nu doe jij hetzelfde? Je mag blij zijn dat ik je niet in elkaar mep!' schreeuw ik, pak mijn jas, vertrek. Mijn fietsleuteltje uit mijn broekzak halend valt het papiertje van de blonde jongen eruit, dwarrelt naar beneden de gracht in.

Een homobar, recht tegenover het Gerechtsgebouw wordt bezocht. Het lijkt een waarschuwing: 'Kijk, hier komt de viezerik uiteindelijk terecht.' Met het kitscherig interieur en de rode lampjes heeft de bar veel weg van een bordeel. Aan de bar oudere mannen; nicherige types met vrouwelijk aanstellerig gedrag. Iedereen zijn smaak, daar niet van. Niettemin, ik zoek geen 'vrouw'. Met drankjes en praatjes proberen de stamgasten mij te versieren. 'Ze willen jou neuken,' vertrouwt de bartender mij toe. 'Gajes,' oordeel ik. Wat denken ze niet? Dat ze een hoer voor zich hebben? Net als ik op het punt sta de gelegenheid te verlaten komt er een jong stel binnen. De jongen en het meisje zetten zich naast me. Hij onthult dat ze biseksueel zijn, en dat hij graag met mij zou willen vrijen. Ik ben verbijsterd. Ligt het aan mijn katholieke opvoeding dat ik dit niet normaal vind? Ben ik preuts? Beïnvloed door de mores van de Kerk? In ieder geval, ik zie niets in iemand die een vriendin heeft. Hij geeft zijn telefoonnummer, mocht ik van gedachten veranderen. Om hem niet voor het hoofd te stoten stop ik het in mijn zak. Onderweg verdwijnt het op straat.

Aan de Gracht een andere gelegenheid, een werfkelder. Afdalen langs de trap, aanbellen, waarna een luikje in de deur opengaat, en bekeken wordt of er toegang verschaft zal worden. Veel soeps is het niet; een barretje, wat zitjes. Door de luidsprekers schalt om de haverklap die Duitse klote schlager 'Du' van Peter Maffay of Hollandse meeblermuziek. Het hippietijdperk is er nog niet binnen gedrongen. Een vast nichtengezelschap, en spaarzame nieuwe bezoekers bevolken de kleine gelegenheid.

Drie jongens van mijn leeftijd, mèt oogschaduw en gepoederde wangen, kirren de hele tijd luidruchtig als een stel tienermeisjes. Twee ervan herken ik als het stel van het activiteitencentrum.

Steevast zit er een vent van in de dertig met zijn twaalfjarig vriendje. Niemand schijnt dit vreemd te vinden en zich niet af te vragen of zo'n joch om twee uur 's nachts niet met een bruin speelgoedbeertje op bed hoort te liggen. Markus, een veertienjarig Duits weglopertje, heeft bij een vijftiger onderdak gevonden. Zoals het ventje in een gesprekje met mij openbaart: 'Kost en inwoning in ruil voor service in het bed.' Erg gelukkig met de situatie lijkt hij me niet. 'Waarom ga je niet terug naar huis?' adviseer ik. De jongen flirt. Heeft hij soms plannen om van adres te wisselen? Zijn lover is bang dat het slaafje hem ontglipt. Ik geef hem geen ongelijk, het is een uiterst aaibaar ventje. Hij heeft al een voorstel gedaan tot een pijpbeurt in het toilet. Na een paar bezoekjes heb ik het gezien in die Blèrkelder.

Ik hoor van een park waar mannen struinen, op zoek naar seks. Geen idee wat ik mij daarbij moet voorstellen. Zouden mensen in hun nakie daar op iemand staan wachten? Uit nieuwsgierigheid rijd ik er op een zomeravond heen. Rusteloos lopen donkere schaduwen heen en weer. Opwindend is het niet. Een vent komt mijn richting uit. Ik twijfel of ik niet snel huiswaarts keer. De man gaat naast me op het bankje zitten, begint een praatje. Hij is niet onaardig, blijkt een gepensioneerde dominee. Vertelt dat hij eenzaam is, vraagt of ik niet een keertje op bezoek wil komen, geeft zijn adres. Handenschuddend nemen wij afscheid van elkaar. Kijk zo'n man eens. Zijn hele leven in dienst gesteld van anderen, weggegooid, niet interessant meer. Voor zijn lichamelijke genot midden in de nacht naar een park. Wegfietsend voel ik mij triest. Het lijkt alsof ik in de zielzorger mijn oude dag zie. Zijn adres bewaar ik, kom er niet toe hem op te zoeken.

Sinds er nachttreinen rijden ga ik soms naar Amsterdam. Iemand heeft verteld dat er bij de Amstel homokroegen zijn. Dat is mijn eerste bestemming geweest. Voorheen heb ik in een 'gewone' bar wat moed in gedronken. Bij de Amstel krijg ik enorme aandrang om te plassen. De eerste de beste gelegenheid duik ik in, op weg naar het toilet. De aanwezigen dragen leer, versierd met kettingen. Een kerel draait zich om. Stukken uit het achterwerk van zijn broek ontbreken, naakte billen vormen het decor. Nee, dit is niet mijn ding, hiervoor ben ik te nuchter. Zonder wat te bestellen ontvlucht ik na het zeiken de tent.

In een ander etablissement zet zich een man van middelbare leeftijd naast mij, legt zijn hand op mijn kruis, bevoelt mij. Als ik zeg daarmee op te houden, fluistert hij: 'Ik dacht dat je met een stijve zat. Klaarblijkelijk heb je bij het uitdelen vooraan gestaan.' Vraag me af waar hij de brutaliteit vandaan haalt. Krijg de neiging zijn gebit achter in zijn keel te meppen, weet me gelukkig te beheersen.

Boos word ik snel, vooral op volwassenen. Wantrouw hen, en zo langzamerhand de hele wereld. Een zwaar opgemaakte vrouw begeeft zich onder de klanken van Marlene Dietrich's 'Ich bin von Kopf bis Fusz auf Liebe eingestellt' op een verhoging naast het dansvloertje, doet alsof zij aan het zingen is, ondersteunt een en ander door 'wulpse' gebaren. Het is geen gezicht. Het duurt enige tijd voordat doordringt dat ik naar een verklede man zit te kijken. De 'dame' is intussen van het platformpje afgestapt, naar mij toe gezweefd, op mijn schoot gaan zitten, en probeert mij te kussen. Gadverdamme. Ik trek mijn hoofd naar achteren, duw 'haar' van me af, sta op, en zet het op een hollen

Op weg naar het Centraal Station een sekswinkeltje. Achter het raam van het souterrain afbeeldingen met blote jongens. Beneden blijkt een bioscoopje. Wanneer ik het gordijn naar het filmzaaltje, in feite een grote huiskamer, opensla, komt een vieze zure lucht mij tegemoet. Het geheel ziet er ronduit uitgewoond en goor uit. Zorgvuldig kijkend of er niks aan de houten stoel kleeft ga ik veraf zitten van de drie andere aanwezigen, allen kerels van in de dertig of ouder. Macho's met grote snorren pompen emotieloos hun neukapparaat in harige konten. Een volgende scène laat zien hoe een vuist volledig in iemands achterwerk verdwijnt. Wist niet eens dat dit kon, word er misselijk van. Vies vind ik het. Dit heeft toch niks te maken met liefde? Een vent schuift op, komt naast mij zitten. Ik stap op.

Bij een andere gelegenheid verzeil ik, half dronken, opnieuw in een filmhuis. Rechts voor de hetero's, links de homofilmjes. Niemand in de zaal behalve ik. Het scherm vertoont een kerel die melk is vergeten te kopen, zijn geslacht uit zijn broek haalt, rukt, om even later zijn surrogaat in een kop zwarte koffie te spuiten. Hoe verzin je dergelijke smeerlapperij? Een jongeman van rond de vijfentwintig, waarvan ik de binnenkomst niet bemerkte heb, zet zich naast me, legt zijn hand op mijn been: 'Hiernaast is voor vijfentwintig piek een liveshow te bewonderen. Heb je interesse?' Van derden, hetero en homo, heb ik gehoord dat ze zelfs in de vrieskou een stijve kunnen krijgen. Er schijnt iets met mij loos te zijn. Ik ervaar geen opwinding of reactie. Toch antwoord ik uit nieuwsgierigheid: 'Ach, waarom niet eens een keertje?'

In de 'showroom' staat een lage zwarte tafel, en twee tegenover elkaar geplaatste zitbanken. Het licht is zwaar gedempt.

Ik plof neer en iemand komt vragen of ik wat wil drinken. ‘Doe een cola met vieux.’ Na enige tijd zie ik dat aan de overkant een oudere man mij beloert. Twee dertigers komen binnen, trekken hun kleren uit. Eentje gaat voorover op de tafel liggen, de ander zet zich achter hem. Discodeunen galmen de ruimte door. Of de uitvoerenden een stijve hebben valt niet goed te zien. Volgens mij liggen ze een beetje tegen elkaar aan te rijden. Het interesseert mij ook niet. Onverschillig kijk ik weg, vraag waar mijn drankje blijft. De oudere kerel van de overzijde zet zich naast mij, fluistert dat hij tweehonderd piek wil neerleggen als ik met hem naar zijn huis ga. Al zou hij een miljoen geven, dan nog niet. De voorstelling duurt nog geen tien minuten.

Een discotheek is bij een volgend bezoek aan Amsterdam het adres. De sfeer bevalt mij. Voor het eerst in mijn leven kom ik ‘gewone’ jongens van mijn leeftijd tegen, zoals Bert, student aan de Rietveldacademie. We dansen, roken samen een joint. Hij vraagt of ik met hem meega. Ik vind hem leuk, denk een vriendje gevonden te hebben. Mijn verwachting is dat de ontmoeting méér wordt dan een one-night-stand. Het wordt een bittere teleurstelling. Kussen wil hij niet, slechts neuken, zijn penis in mijn mond duwen, erin klaarkomen. Daar moet ik niks van hebben. Sperma kan mij niet bekoren. Wanneer het op m’n lichaam gekomen is reikt mijn hand al naar iets om mij mee schoon te vegen. Tegen de lucht van feces kan ik helemaal niet. Ergens vind ik seks vies, terwijl ik er wel naar verlang. Die spagaat is met Frits begonnen. Om half zes ’s ochtends word ik door Bert op straat gezet. Nog een paar keer heb ik dergelijke ontmoetingen. Het bevredigt mij voor geen meter.

In de stationshal drentelt een jongeman, een uitgemergelde drugsgebruiker, heen en weer voor het neergelaten hekwerk van de tijdschriftenwinkel. Ook wachtend op de nachttrein, neem ik aan. De gast kijkt verschillende keren in mijn richting, komt op me af, zegt dat ik hem voor een geeltje mag pijpen. Wanneer ik het aanbod afsla loopt hij geagiteerd weg, een wegwerpgebaar met zijn hand makend. Mijn ervaringen binnen de homowereld staan ver van mijn bed. Ik heb er geen enkele connectie mee, voel me erbuiten staan, eenzaam. Ik houd op met zoeken, ga niet meer naar die tenten toe. Een zielsverwant wil ik. Een jongen, die van jongens houdt. Een vriendje dat van zijn gay-zijn geen hoofdzaak maakt, geen ‘carrière’ in dit wereldje nastreeft. Iemand die er voor mij is en ik voor hem, een monogame relatie. Een soulmate met ‘benefits’. Niks meer, niks minder.

Mijn dagdromen zijn opwindender dan de werkelijkheid. Soms ben ik kwaad op alles en iedereen. Waarom moet ik zó zijn? Anderen kunnen rustig flirten, mijn toekomstbeeld is ongewis.

Mijn ouders, die mij tijdens m'n lagere schooltijd hebben laten testen, hebben verteld, dat ik aan een milde vorm van autisme zou lijden. Hierdoor zou ik niet gemakkelijk vrienden maken, mensen vaak niet snappen. Ik geloof er niks van. Mijn 'probleem' is dat ik zie hoe mensen toneel spelen, maskers dragen, er heilig van overtuigd zijn dat hun 'rol' het werkelijke 'ik' is. Ook flap ik te vaak uit wat ik denk. Wellicht toch autistisch...lichtjes?

Introductieweek

Zaterdag

De bel zoemt als ik bezig ben koffie te zetten. M'hmed staat voor de deur. 'Hi, hier ben ik dan,' zegt hij. 'Hij is mijn vriend Rachid,' knikt naar 'n naast hem staande jongen, die mij ook de hand reikt. Ik had liever gezien dat M'hmed alleen gekomen was. Durft hij niet? Is de kameraad een chaperonne? Ik stap opzij, zie wel wat ervan komt. De jongens lopen door de gang de huiskamer binnen, kijken rond, 'leuk hier,' trekken hun jassen uit, vragen waar ze deze moeten laten. Ik zeg dat ze die op de grond kunnen gooien. De heertjes ploffen op de bank en ik vraag of ze koffie willen. Nee, dat niet. Heb ik niet iets fris? Een colaatje? Ik loop naar de keuken, schenk de koffie in een mok, doe er suiker bij, trek de koelkast open, haal er een fles cola uit, schenk twee glazen in, roep luchthartig: 'Jullie komen hier plezier maken?' Terug in de woonkamer deponeer ik de limonade en koffie op een bijzettafeltje, zet Led Zeppelin wat zachter, de kachel hoger, en neem schuin tegenover het stel op de stoel plaats. De glazen worden beetgepakt, de inhoud ervan in hun keelgaten gegoten. Zelf begin ik aan mijn koffie. Daar begint de dans wie de ander is. Ouders komen aan bod. Vertel dat mijn vader een paar jaar geleden overleden is. Wat ik doe. Werken bij administratiekantoor 'Van Ommeren'.

Ik kom te weten dat Rachid en M'hmed, beiden zeventien, op tienjarige leeftijd naar Nederland verkassen. M'hmed woont alleen met zijn moeder. Zijn vader is twee jaar terug aan een hartaanval overleden. Rachid heeft beide ouders, een oudere broer en jonger zusje. Ze zitten allebei in hun laatste jaar van de lagere technische school. M'hmed de schilderskant, zijn makker voertuigtechniek. Ze behoren tot de oudere leerlingen, begrijp ik. Bij binnenkomst in Nederland hebben M'hmed en Rachid een achterstand die ingehaald moet worden. Het lijkt dat ze buiten de schoolse activiteit weinig te doen hebben. Voetballen af en toe op het grasveld. Nu is het te koud ervoor.

Rachid vraagt of hij een jointje mag opsteken. Ik heb geen bezwaar. Hij kijkt M'hmed en mij samenzweerderig aan, pakt zijn jas van de grond, en haalt uit de binnenzak een stevig uitgevallen exemplaar. 'Van Youssef gekregen,' zegt hij tegen M'hmed. Dat is de tweede keer dat ik die naam hoor. De fik gaat in het genotskruid. Rachid neemt een paar stevige halen, M'hmed slechts een paar trekje, die vervolgens het gevaarte uitnodigend in mijn richting houdt. Ik pak het aan. 'Rook jij?' vraagt Rachid.

‘Héél af en toe, bij bijzondere gelegenheden,’ antwoord ik. In Amsterdam heb ik ervaring met hasjiesj opgedaan, loom en doezelig word je ervan. Alles krijgt een dreamy karakter. M’hmed kijkt om de haverklap naar me. Hij is aan het analyseren wie er tegenover hem zit, krijg ik de indruk. De laatste muzieklanken van Led Zep vullen de ruimte. De plaat in de hoes stoppend ziet Rachid de naam. Hij grapt dat in het Marokkaans ‘zap’ ‘lul’ betekent, en dat dit verdomd veel op ‘Led ZAP-pelin’ lijkt. We krijgen een lachkick als ik er ‘zap erin’ van maak. Pink Floyd zet ik op. Lijkt mij uitstekende muziek voor de gelegenheid. ‘Reetroeien,’ roept M’hmed, kijkt opnieuw in mijn richting. De uitdrukking heb ik nog nooit gehoord, vind het een leuk woord. ‘Reetroeien,’ herhaal ik. Het schaterlachen begint opnieuw.

De muziek en drug benevelen mijn brein. Heb ik net zulke rode oogjes als Rachid? M’hmed trekt mij aan als een magneet. Meestal ben ik niet de persoon die het initiatief neemt, nu loop ik zonder omhaal op M’hmed af. Mijn lippen zoeken de zijne. Zijn trui en shirt gaan uit. De penis leunt zwaar tegen de voorkant van zijn zwarte joggingbroek. Na de bovenbedekking worden de voetlorren uitgeschopt, de lange broek naar beneden gestroopt, op de grond gegooid. Op kousen en slipje na staat hij half naakt aan mijn zijde. Mijn arm sla ik om hem heen, trek hem naar me toe. We kussen. Mijn melkmuiltje kan er geen genoeg van krijgen, is erg aanhankelijk, weet van geen ophouden. Bezwaar heb ik er niet tegen. Op enig moment maakt hij zich met z’n lipjes los, kijkt mij aan.

De deur gaat open. Er komt iemand binnen, een vage gestalte. Bij nader beschouwing blijkt het Frits. Hij dwingt mij op de knieën, trekt de zwembroek omlaag, slaat zijn pik tegen mijn wangen. Ik worstel om los te komen. ‘Je behoort mij toe,’ schreeuwt hij. Ik snik. Een hand voel ik op mijn schouder. ‘Hei, is alles oké?’

Het is M’hmed, die mij uit mijn dagdromerij haalt, bezorgd kijkt. ‘Ja, hoor. Ik was even ergens anders met mijn gedachten.’ ‘Iets naars, hè?’ suggereert M’hmed. ‘Ach, het valt mee. Het is al voorbij.’ Rachid roept: ‘Is er nog wat te drinken, ik heb zo’n dorst!’ M’hmed kijkt geïrriteerd naar zijn makker die zo abrupt door onze verstandhouding walst. Ik vind het niet erg. Veel zin om uit te leggen heb ik niet. ‘Zullen we warme chocomel maken?’ stel ik voor. Het plan wordt goed ontvangen. Een schranspartij ontstaat. Pudding wordt weggewerkt, boterhammen met kaas en jam. Van het pak Bastogne-koeken resteert de lege verpakking. Op verzoek dreunen de klanken van Bob Marley. Rachid kijkt naar het restant van de opgerookte joint. ‘Jammer dat we niks meer hebben.’ Voor mij hoeft het niet. Voel me al licht genoeg in m’n hoofd. Er wordt niet veel meer gezegd. We luisteren naar de muziek. Iedereen lijkt met zijn eigen gedachten bezig.

Tegen elven kondigen de boys hun afscheid aan. Ze bedanken voor de gezellige avond. ‘Doen we nog een keertje, niet?’ zegt Rachid, reikt de hand. Hij loopt naar buiten, staat al op de galerij, als ik in de gang met mijn vingertoppen over M’hmed’s wang wil strijken, laten blijken dat ik hem leuk vind. Ik weet zeker dat hij zich tot mij aangetrokken voelt. Er is iets tussen ons, iets onbenoembaars. Niets heeft hij openlijk laten blijken. Zijn houding en blikken verraden hem. Hij deinst terug, kijk verschrikt naar de deuropening. ‘Leh! Wachtzig.’ Heb ik een vergissing gemaakt?

Zondag

Het is over achten als ik mijn bed uitstap. Meestal ben ik eerder op. Mijn hoofd voelt zwaar aan. Zal door de hasjiesj van gisterenavond komen, ben het niet gewend. Van mijn dromen, waarvan ik me meestal wat weet te herinneren, staat me niets meer bij.

Een deken van het bed trekkend en om mij heen slaand, loop ik naar de huiskamer, doe het licht aan, draai de kachel hoog en ga naar de keuken om water voor koffie op te zetten. De resten van de ‘fuif’ staan nog op het aanrecht. Het is zondag. Alle tijd van de wereld om de flat eens goed uit te mesten. Doordeweeks heb ik er weinig tijd voor. Het gordijn aan de voorkant openschuivend zie ik iemand op mijn vensterbank: M’hmed. ‘Wat doet hij hier?’ Hij staat op, richting voordeur. Met mijn deken om loop ik erheen. In de opening een trillend melkmuiltje. Hij hoeft niet uit te leggen dat er iets mis is, dat zie ik zo. Een gure wind blaast de gang in. ‘Kom gauw binnen.’ M’hmed glipt langs mij heen, blijft staan, zegt: ‘Dank je dat je me binnenlaat.’ In een opwelling pak ik mijn omslag beet, sla het om hem heen. Daar staan we. Ik in mijn boxersshort en T-shirt, hij als een bevend blad met de deken die mijn ouders tijdens een vakantie in Duitsland kochten. De fluitketel gilt zijn melodie. ‘Naar de huiskamer, daar brandt de kachel.’ M’hmed gaat op de grond voor het vuur zitten. Snel trek ik in de slaapkamer een broek en trui aan, verdwijn naar de keuken om het water uit te zetten, roep: ‘Wil je koffie?’ ‘Ja, doe maar.’ ‘Met melk en suiker?’ ‘Graag.’ Met beide handen houdt M’hmed de mok vast. Heeft al een paar keer schichtig mijn richting uitgekeken, weet dat er een verklaring verwacht wordt. Hij lijkt zich te schamen. Laat ik hem de tijd gunnen voor zijn verhaal. ‘Ik rammel van de honger, heb jij al gegeten?’ Dat heeft hij niet. Ik kom tot de ontdekking dat met de vreetaanval van gisterenavond er nog vier sneetjes brood te verorberen zijn. ‘Neem jij die M’hmed. Ik maak voor mezelf een bord pap.’ Na wat tegensputteren, aanvaardt hij het voorstel. Zegt dat hij een winkeltje weet die ‘s middags open is, en als ik wil zal hij een Marokkaans brood halen. Een goed idee.

Morgenochtend zal ik lunch naar m'n werk moeten meenemen. Terwijl we ons ontbijt wegwerken kom ik met horten en stoten de geschiedenis aan de weet. Gisterenavond voor 'n gesloten deur gestaan. Zijn moeder had geroepen dat hij te laat was, het geen hotel was, de knip erop gelaten, hem buitengesloten. Ik kan het niet geloven. IJzig winterweer en je zoon laten staan? Wat heeft hij toen gedaan? Van arren moede in de kelderbox beneden gelegen, urenlang door straten gesjokt om warm te worden. Verschillende keren s 'ochtends vroeg thuis aangebeld. Opengedaan was er niet. Door mijn straat zwervend had hij gezien dat het licht aanging, en was naar boven gelopen.

'Waarom ben je gisterenavond niet hierheen gekomen?' zeg ik, 'dan had je hier kunnen pitten.' 'Werkelijk?' 'Ja natuurlijk joh. Je laat toch niet iemand door de kou zwerven. Zeker niet iemand die je leuk vindt,' voeg ik er brutaal aan toe. 'Je kent me nauwelijks.' 'Goed genoeg om te weten dat je niet mijn huis leegroeft of mijn keel doorsnijdt,' zeg ik lachend. 'Of ben je bang omdat ik gezegd heb dat ik homo ben?' Hij kijkt me aan, zegt: 'Ik ben net zoals jij,' slaat zijn ogen neer. 'Hoe bedoel je?' vraag ik, terwijl ik weet wat het antwoord zal zijn. Ik wil het uit zijn mond horen. 'Je weet wel. Op jongens vallen. Ik vind jou leuk,' komt er mompelend uit. Hij kijkt me weer aan. Zie ik verlangen? Wat een bekentenis opeens. Van binnen juich ik. Ben ook bang dat hem iets voor ogen staat wat niet strookt met mijn verlangen, wil weten waarom M'hmed zo afwerend deed toen ik aanstalten maakte over zijn wang te aaien. Hij was bang geweest dat er iemand langs zou komen, het zou zien. Rachid is het probleem niet. Die weet dat hij jongens leuker vindt dan meisjes. Als zijn omgeving erachter komt, wordt hij misschien verstoten of erger. Ik denk: 'Daar gaan we weer.' In mijn jonge jaren hoorde ik al hel en verdoemenis prediken. Ik snap niet waar mensen zich druk over maken. Wanneer er seks in het spel is of dreigt te gebeuren, denken buitenstaanders zich ermee te mogen bemoeien. Tolerantie en compassie worden door religies verkondigd. Vreemd genoeg zijn het dikwijls de aanhangers van geloven die vooroplopen in de discriminatie en agressie tegen homo's. Daarbij een beroep doen op 'familiewaarden', die ze in de praktijk zelf vaak aan de laars lappen. Sommigen schoppen meedogenloos hun zoon of dochter het huis uit, zoals oom Frans. Ook zo christelijk als gemalen stront. Elke zondag vooraan in de kerk. Gelukkig is het tij aan het keren. Mick Jagger en David Bowie hebben volgens krantenberichten een relatie, Roger Daltrey van The Who blijkt gay. Het doet mij goed dit te lezen. Eindelijk bekende personen die zich niet schamen, verstoppen.

Ik moet M'hmed zweren niemand iets te vertellen. Dat belooft ik plechtig. Hij stinkt een beetje, draagt de kleren van gisteren. Wie weet hoe lang hij er al mee rondloopt. Hoe kan ik hem dit voorzichtig duidelijk maken? Laat ik eerst mijzelf wassen. 'Ik ga douchen. Maak het jezelf gemakkelijk. Als je muziek wilt horen, ga je gang.' Meestal kleed ik me voor de kachel uit. Dat laat ik achterwege. Onder de kraan hoor ik dat M'hmed Bob Marley opzet. De bel gaat. 'Kun je even opendoen?' roep ik, mij afvragend wie dit op de vroege ochtend kan zijn. 'Ik ben Michiel's moeder, en wie ben jij?' hoor ik op agressieve toon. 'Oh God, Ma!' Wat komt die op de vroege ochtend doen? Moet ze niet naar de kerk? Stappen door de gang, de stem van M'hmed. In de huiskamer wordt de muziek het zwijgen opgelegd. Snel beëindig ik het reinigingsritueel.

Bij binnenkomst zitten Ma en M'hmed in de woonkamer tegenover elkaar, zwijgend. Hij is met de situatie verlegen en ma, met haar jas nog aan, zit er niet bepaald uitnodigend bij. 'Had jij geen afspraak?' geef ik M'hmed als voorzetje. Ja, dat klopt, staat op: 'Dag mevrouw,' zegt hij beleefd, reikt ma de hand, die ze met tegenzin aanvaardt. In de gang zeg ik tegen M'hmed: 'Als je nog steeds niet binnen gelaten wordt, is er dan in de buurt een gelegenheid waar je wat kunt drinken?' Hij weet iets. 'Heb je geld?' Nee, geen centen, dat ligt thuis. 'Hier, vijf piek. Kom over twee uurtjes terug als je wilt, dan is mijn moeder wel weg. Mocht jouw ma je binnenlaten, neem een douche, want je ruikt een beetje. Je vindt het toch niet erg dat ik dit zeg, niet?' Hij had zelf ook bemerkt dat de nacht sporen achtergelaten had. 'In ieder geval zie ik je vanmiddag, als je brood voor me haalt, toch?' Nee, het eten vergeet hij niet.

'Wat doet die zwerver hier?' vraagt ma op hoge toon. Ik vermoed dat ze denkt dat ik met M'hmed geslapen heb. Al zou het zo zijn, wat heeft zij te maken met wie er in mijn huis zit en wat ik doe? Mijn hele leven heb ik nooit enige steun bij haar gevonden. Altijd ergens over zeiken, anderen veroordelen, dat kan ze wel. Ik ben haar gedrag zat. Negeer haar opmerking. 'Zal ik thee maken?' 'Oh ja, doe maar,' zegt ze ongeïnteresseerd. Ik loop naar de keuken om water op te zetten. Terug in de woonkamer begint ma direct weer over 'die zwerver'. Ik voel me gespannen. Maan mijzelf kalm te blijven. 'Vindt u het niet raar wat u doet? Hier binnenkomen, op hoge toon verklaringen eisen? Ik weet niet of u het weet. Ik ben tweeëntwintig, geen kind meer, ik kan doen en laten wat ik wil. En iemand die u niet kent, direct als 'zwerver' te bestempelen... Wat weet u af van die jongen om hem zo te schofferen? Hij heet M'hmed trouwens. Ik heb hem gisteren ontmoet en hij stond vanochtend blauwbekkend voor de deur. Ik heb hem opgevangen om op te warmen. Barmhartigheid. Dat is toch wat religies voorschrijven? Preekt mijnheer pastoor dit niet elke week?'

Opgekropte woede komt eruit. ‘Toen ik vertelde op jongens te vallen werd dit onder tafel geschoven. Telkens aankomen met verhalen over leuke meisje die geschikt voor mij zouden zijn. Mocht u denken dat ik met die ‘zwerver’ seks heb gehad, is het antwoord ‘nee’. Al gaat het u, eerlijk gezegd, niet aan wie er in mijn bed ligt. M’hmed is niet mijn vriendje. Ik hoop wel dat hij het wordt.’

Ze pakt haar handtas, loopt de kamer uit, schreeuwt op weg naar de voordeur, die ze woest openrukt. ‘Bekijk het met die smeerlapperij van je, èn met dat melkmuiltje! Sluwe Oosterse volkeren. Daar werden wij vroeger al voor gewaarschuwd!’ Het glas in de deur trilt wanneer ze deze met een klap dichtsmijt.

Die hele familie van me is kut en nog eens kut. Stelletjes zombies. Oom Jaap heeft in Indonesië gevochten. Antwoord op vragen hoe het er was geeft hij niet. Zou hij oorlogsmisdaden gepleegd hebben? Met tante Marga heb ik ook nog nooit een goed gesprek kunnen voeren. Slechts gewauwel over oppervlakkige zaken, roddels, de waan van de dag.

Als ik vraag waarom ze met oom Alex, een Pool die met het bevrijdingsleger is meegekomen, getrouwd is, zwijgt ze. De rest is niet veel beter. Enerzijds voel ik mij opgelucht, dat ik ma de waarheid heb verteld, anderzijds teleurgesteld. Waarom kan ze niet aanvaarden wie ik ben?

Het theewater zet ik uit, de radio aan. Het nieuwsbulletin bericht over stijgende benzineprijzen. Recent de olieboycot. Heb nog op de snelweg met mijn fiets gereden. Er wordt ook weer gevochten. Na de oorlog werd er geschreeuwd: ‘Dit nooit meer.’ De woorden waren nog niet geuit, of mijn oom schepte zich in om in Indonesië een opstand te onderdrukken. Ik heb nooit begrepen wat wij, Nederlanders, daar te zoeken hadden. Pas geleden de oorlog tussen Israël en buurlanden. Mijn sympathie is verdeeld. Hoe zou ik het vinden om van mijn land af geschopt te worden, omdat grootmachten besluiten de grond aan anderen over te dragen? Ik zet het apparaat uit. Geen zin in wereldproblemen. Kan er toch niks aan doen. Heb al moeite genoeg de vrede in de eigen omgeving te bewaren.

De strategie om mijzelf te kalmeren zet ik in; het aan kant brengen van het huis. Ordening leidt mijn gedachten meestal in goede banen. Tijdens de afwas dwalen ze af naar M’hmed. Voorlopig moet ik niks overhaast doen, besluit ik. Eerst gewone vriendschap opbouwen. Daarmee heb ik al moeite. Wantrouwen komt bij mij snel boven drijven. Overweeg reeds of ik niet in de zeik genomen word, hoewel mijn intuïtie geen enkel alarm afgeeft.

M'hmed komt de afspraak na. Tegen vieren, net als ik in het opbergkamertje wasgoed aan het rek hang, belt hij aan met een rond bruinbrood. De vijf gulden krijg ik terug. Ik zeg dat hij mijn eten niet hoeft te betalen. Het is zijn eer te na. Aandringen heeft geen zin. M'hmed nestelt zich naast mij op de bank. Gezien de andere kleren die hij draagt hoef ik niet te vragen of hij thuis geweest is. Besluit niet erna te informeren. Het een lokt het ander uit, en op dit moment heb ik geen zin om over problemen te praten. Ik reken buiten de waard. 'Weet jouw moeder dat je homo bent?' vraagt M'hmed. 'Die is niet achterlijk,' denk ik, heeft bemerkt dat het niet zo lekker loopt tussen haar en mij. 'Jawel,' antwoord ik, 'dat heb ik haar zes jaar terug verteld. Maar ze is opgegroeid met valse verhalen over homo's. Ze wil het niet horen. Het zal je vanochtend opgevallen zijn dat ze niet al te vriendelijk tegen je deed. Ze dacht dat je met mij naar bed geweest was. Ze is woest vertrokken nadat ik duidelijk gemaakt heb dat dit niet het geval was, dat ik er geen bezwaar tegen zou hebben als jij mijn vriendje werd.' 'Werkelijk?' vraagt hij verbaasd. 'Kun je dat zeggen tegen je moeder?' 'Waarom niet. Het is toch mijn leven? Een goede verstandhouding heb ik met haar nooit gehad.' 'En je vader?' 'Die is verongelukt voordat ik uit de kast kwam. Doodgereden door een dronken bestuurder. Pa was een goede man, bemoeide zich weinig met ons, was ook niet veel thuis. Voor zijn werk als landmeetkundige moest hij door het hele land reizen, overnachtte doordeweeks regelmatig op kostadresjes.' 'Wat betekent dat, uit de kast komen?' 'Heb je die uitdrukking nog nooit gehoord? Het betekent dat iemand voor zijn geaardheid uitkomt. Eerst zat hij opgesloten in de kast, en nu is hij eruit gestapt, zodat iedereen hem kan zien.' 'Hoe zit het met jou?' Een angstige blik trekt over zijn gezicht. 'Bij ons kun je hierover niet praten. In Marokko kun je zelfs de gevangenis indraaien als je betrap wordt. Ons geloof verbiedt het.' Verdomme, altijd religies die hun waarden en normen dwingend aan anderen proberen op te opleggen. 'Als ik jou zo hoor, lijkt het Nederland van een aantal jaren terug. Toen kon je hier ook opgepakt worden. Gelukkig is de situatie op dat punt verbeterd.' 'Sinds wanneer weet jij dat je op jongens valt?' vraag ik. M'hmed doet op negenjarige leeftijd seksuele ervaring op met een jongen uit het dorp, de dertienjarige Mustafa. In de zomer liften ze met z'n tweetjes naar het naburig kuststadje, hangen de hele dag op het strand rond. Laten een foto maken, die ze 's avonds in de binnenstad ophalen. De afdruk blijft in Mustafa's bezit. Deze heeft het ook betaald. Bij het omkleden achter de rieten schutting laat deze dertienjarige per ongeluk (?) de handdoek vallen; de half opgerichte penis wordt zichtbaar.

Met grote ogen beziet M'hmed de staaf. Zijn oudere vriend nodigt hem uit de lat beet te pakken. Mustafa legt zijn hand over de zijne, maakt trekkende bewegingen. 'Doe jij het eens bij jezelf,' stelt hij voor. M'hmed pakt zijn knuppeltje, waarvan hij niet eens bemerkt heeft dat deze stijf geworden is. De jongens kussen, strelen, rijden tegen elkaar op, totdat Mustafa met een zucht zijn melk tegen M'hmed's buik spuit. 'Vond je dat niet vies?' vraag ik. Nee hoor. Bekent met zijn vingers zelfs het sperma over zijn lichaam uitgesmeerd te hebben. Ik gruwel bij de gedachte. Daarna vrijen Mustafa en hij vaker. 'Reetroeien' vinden ze uit. De een gaat op de buik liggen, de ander bovenop, en steekt zijn leuter tussen de benen van de ander. M'hmed vindt het lekker als zijn vriendje de pik terugtrekt en het zaad over zijn billen spuit. Zelf kan hij nog geen melk produceren, wel een orgasme krijgen. Ze neuken ook. Mustafa was een heel stuk in hem gekomen. De pijn die hij eerst ervaart gaat over in een lekker gevoel. Ook M'hmed rijgt zijn latje tussen Mustafa's billen. Beiden genieten ervan. Ze hoeven elkaar niet te bezweren niemand iets te vertellen, weten dat er grote problemen zouden ontstaan. Mustafa en hij maken een sneetje in hun vingers, drukken deze tegen elkaar aan. Bloedbroeders zijn ze. Mustafa werpt zich op als zijn beschermer.

Een elfjarig nichtje toont M'hmed haar spleetje. M'hmed is al bekend met de feiten van het leven, kan zich niet voorstellen ooit zijn pik in zo'n gat te stoppen, vindt het vies. Begint over Mustafa en andere jongens te dromen. Hij begrijpt dat hij 'anders' is. Kort daarna kondigt zijn vader, die drie maanden verlof van zijn werkgever heeft gekregen, tijdens zijn verblijf aan dat de familie naar Nederland verkast. Mustafa overhandigt de strandfoto, zwaait hem met tranen in de ogen uit, holt de zwaarbeladen taxi achterna, totdat deze uit het zicht verdwijnt. In het begin worden ingesproken berichten op cassettes uitgewisseld. De tijd en afstand doen het contact verwateren. Naar Marokko is M'hmed nooit meer geweest. Hij lijkt geen enkel probleem met zijn ervaring te hebben, denkt er met plezier aan terug. Zo kan het ook, mijmer ik. Mijn gedachten gaan uit naar de dag dat ik hem als jochie bij De Plas ontmoette. 'Heb je in Nederland iets met jongens gehad?' Dat heeft hij niet. Nou ja... vroeger met een aantal kameraadjes hebben ze bij De Plas elkaars pikken vergeleken. Daar is het bij gebleven. Rachid en hij hadden zich bij hem thuis in elkaars aanwezigheid afgetrokken. Het was bij die ene keer gebleven. M'hmed had bekend dat hij niet op meisjes valt. Ook een beetje verkikkerd was op zijn vriend. Rachid had die gevoelens niet. Daarna ging het een tijdje moeizaam tussen hen. Beiden wisten niet hoe verder te gaan. De tijd deed haar werk. Ze waren vrienden gebleven.

‘En die keer dat ik je daar tegenkwam?’ gooi ik als balletje op. M’hmed bemerkt tijdens het zwemmen dat er mannen rondlopen die aangeven seks te willen. Het lokt, tegelijk stoot het af. Trekt op een avond uit nieuwsgierigheid de stoute schoenen aan. Duikt van het rijwielpad de bosjes in. Een man trekt de broek omlaag, laat zijn stijve pik zien. M’hmed schrikt van de harde realiteit, rent weg, belandt op de open plek waar ik met mijn fiets sta. Hij vindt mij leuk, weet niet hoe contact aan te knopen, en ik vertrek zonder wat te zeggen. ‘Ben je er later nog naartoe geweest met de bedoeling seks te hebben?’ wil ik weten? Nee. Hij wil zoiets als wat hij bij Mustafa ervaren heeft, hoopt dit bij mij te vinden. Méér dan alleen seks, voegt hij eraan toe. Bij de snackbar herkent hij mij, wacht me op. Is verheugd als ik vertel op jongens te vallen. Verbaasd over mijn openheid. Bemerkt mijn interesse, hoopte er ook op. Wil al tijden een maatje. Durft het niet aan alleen op mijn uitnodiging in te gaan, vraagt daarom Rachid mee te komen. Hij heeft aangegeven iets met mij te willen, mij aardig te vinden. We zijn bijgepraat. Er valt een stilte. Ik besluit de kaarten op tafel te leggen.

‘Luister M’hmed. Ik vind je héél aantrekkelijk. Je weet dat ik tegen mijn moeder gezegd heb dat ik jou graag als mijn vriendje zou zien. Dat meen ik echt. Je moet wat over mij weten. Er is vroeger iets gebeurd waardoor ik moeite heb om mij aan iemand te binden, vertrouwen te schenken, te genieten van seks. Ik leg het je later nog wel uit. Nogmaals, ik vind je leuk, héél leuk, maar ik denk dat het beste is als we eerst gewoon vrienden worden. Ik hoop dat je dit kunt accepteren.’

Van zijn gezicht valt af te lezen dat hij dit niet verwacht heeft. ‘Vertrouw je mij ook niet?’ vraagt hij een beetje gepikeerd. ‘Nee, dat is het niet. Ik wil niet te hard van stapel lopen, de tijd nemen. Ik ben hartstikke blij dat ik je tegen het lijf gelopen ben, kan een vriend heel goed gebruiken. Ik weet dat je seks wilt. Daar is niks mis mee, maar ik heb nare ervaringen achter de rug en...’ Hij onderbreekt me. ‘Je wilt dat wij ècht maatjes worden?’ zegt M’hmed hoopvol. ‘Ja joh, we kijken wat de toekomst brengt.’ M’hmed is erg lieflijk. Ter ondersteuning van zijn woorden tikt hij met de hand telkens tegen mijn arm of been. Ik heb het gisteren tussen hem en Rachid ook zien gebeuren. Het lijkt me een teken van verstandhouding, vertrouwen.

Hij wil morgenavond opnieuw langs komen. Ik leg hem mijn weekschema voor. Zet uiteen dat ik doordeweeks na mijn werk mijn buik bij een gaarkeuken voor alleenstaanden in de binnenstad vul. Dat ik sinds mijn vijftiende karate beoefen. Op de maandag- en donderdagavond op de dojo vertoef voor het geven van trainingen aan beginners. Dan tot ongeveer tien uur zelf met gevorderden train. Meestal niet voor half elf thuis. Dinsdagavond hetzelfde patroon, nu ingevuld met de cursus Bedrijfsadministratie.

Voeg daarbij het huiswerk, de huishouding, de extra trainingen en wedstrijden, die af en toe op zaterdagen gehouden worden, en er blijft weinig vrije tijd over. We spreken voor vrijdagavond af. Ik druk hem op het hart niet rond te bazuinen dat ik aan vechtsport doe.

Maandag

De fiets via het gootje beneden naar de kelderbox slepend, zit M'hmed ervoor. Kan mij niet aan de indruk onttrekken dat hij al enige tijd gewacht heeft. Mijn aanbedene zegt: 'Ik ben jouw vriend,' keert direct om, verdwijnt richting trap. 'M'hmed,' roep ik. Geen antwoord. Snel zet ik de fiets tegen een muur, hol naar boven, zie hem niet meer.

Dinsdag

Ik hoop M'hmed tegen het lijf te lopen. Geen spoor te bekennen. Even overweeg ik een tochtje door de buurt te maken, te kijken of hij ergens rondhangt. Ach, het is laat, zal thuis zijn, misschien al op bed liggen.

In de gang bericht van de PTT dat volgende week de telefoon aangesloten wordt. Eindelijk. Hoeft men niet meer naar mijn werk te bellen.

Ook een briefje van Harry, mijn negen jaar oudere lievelingsneef. Een forse joviale kerel, wars van conventies, nergens bang voor. 'Je bent wie je bent Michiel, en als je het niet bent, moet je het worden,' moedigt hij aan. Harry vertrouwt ik als enige van de familie. Bij elke gelegenheid roept hij: 'Michiel, als je problemen hebt, bel me.' Dat is geen holle frase. Je weet wat je aan hem hebt. 'Ja' is 'ja', en 'neen' is 'neen'. Heb hem nog niet zo lang geleden verteld over het gebeuren bij De Plas. Hij adviseert bij de politie aangifte te doen. Moet ik vertellen wat er gebeurd is. Misschien geloven ze mij niet, schaam me ook. Heb ik het zelf ook niet aangeboekt? Ik heb het afgewimpeld. Harry schrijft zondagmiddag langs te willen komen. Indien het niet gelegen komt moet ik bellen.

Het contact tussen hem en tante en oom is hersteld. De verhouding blijft stroef. Nog steeds hebben zijn ouders de hoop niet opgegeven dat hij een meisje tegen het lijf loopt, een gezinnetje sticht. Dat denkt mijn moeder ook. Harry's gay-zijn blijft volledig buiten schot. Ze praten er thuis niet over, en hij heeft ook niet de behoefte de levenswandel op tafel te leggen. Soms kun je inderdaad beter zwijgen.

Vrijdag

Sinds de ontmoeting maandagavond bij de box heb ik niks meer van M'hmed gezien of gehoord. Zojuist thuisgekomen van mijn werk en de gaarkeuken. Verheug mij op het weekend. Kijk op de klok. Half zeven. Nog tijd om te douchen.

Sta op het punt voor de kachel mijn kleren uit te trekken als de bel gaat. Nu al? Ja, daar staat M'hmed voor de deur. In precies dezelfde kleren als ik hem voordien gezien heb. 'Kom binnen, joh,' zeg ik. 'Ik heb je gemist,' fluistert hij. Alle beslommeringen van de dag vallen van mij af. We gaan voor de kachel zitten. 'Wat was er maandagavond?' vraag ik, 'je liep zo snel weg.' Het komt erop neer dat hij mij even móest zien, mij verder niet lastig wilde vallen. Het dringt door dat M'hmed, net zoals ik, ook al tijden rondloopt met behoorlijk wat onvervuld verlangen. Zijn maag rammelt. 'Heb je al gegeten?' informeer ik. Het blijkt dat etenstijden cultureel bepaald zijn. Is het bij Hollanders rond zessen, bij Marokkanen moet je er twee uur bij optellen. In M'hmed's geval maakt dit niet veel uit. Zijn moeder is er niet, vertoeft bij een tante en oom, er is niks te schransen. Eerst buiten de deur gehouden, nu geen eten, ik vind het vreemd, zeg er niets van. Op het einde van de week valt er in mijn koelkast ook niet veel meer te vinden. Voorstellend naar de snackbar te gaan: 'Heb geen geld Michiel.' 'Maak je daarover geen zorgen,' kalmeer ik hem.

In de cafetaria lichtgetinte knapen aan een tafeltje. Rachid zit erbij. Ze kijken verbaasd. Ik word voorgesteld aan ene Hakim, Fouad, Youssef en Abdelghalak, handen worden geschud. M'hmed doet het ook altijd wanneer ik hem tref. Het komt op mij formeel, ouderwets over. Vanachter de toonbank wordt geroepen wat er gewenst wordt. De uitgehongerde bestelt patat, twee broodjes kaas en een slaatje. Zelf zit ik nog vol van de gaarkeuken. 'Opeten of meenemen?' vraagt de bediende. 'Wat jij wilt,' laat ik de beslissing aan M'hmed over. 'Meenemen' is de keus. Wachtend op het bestelde, kwekt M'hmed in het Arabisch met de jongens. Hij is duidelijk geliefd. Ik vraag me af of dit ook zo blijft wanneer bekend zou raken dat hij homo is. Voel me een buitenstaander, zit er voor spek en bonen bij. Rachid heeft het in de gaten, wendt zich tot mij, zegt: 'Het was zaterdag heel gezellig.' 'Blij dat te horen,' antwoord ik. De andere aanwezigen kijken niet begrijpend. 'Bestelling' wordt geroepen. Ik betaal, pak de zak met de waar aan, roep tegen de achterblijvers: 'Tot ziens.' M'hmed is opgestaan, geeft de boys opnieuw een hand, loopt met mij op.

Door de ruit zien we hoofden in Rachid's richting draaien. Aan M'hmed's kameraad de taak iets op te lepelen zonder zijn vriend in de problemen te brengen. Buiten zegt M'hmed dat deze Youssef degene is die mij eerder voor 'homo' uitschold. Het was mij al opgevallen dat de knaap iets vijandigs over zich heeft. Niet alleen naar mij toe, M'hmed bekeek hij ook met een zeker dédain. Nog nooit heb ik iemand zo snel eten zien wegwerken. M'hmed lijkt uitgehongerd. 'Heb je genoeg?' zeg ik, 'patat en zo vult niet echt.' 'Beter iets dan niets,' mompelt hij.

‘Sinds wanneer is je moeder bij familie?’ informeer ik. Dinsdag j.l heeft ze de kuierlatten genomen, slechts tien gulden (!) achterlatend. Daar doe je niet veel mee. ‘Wanneer komt ze terug?’ Dat weet hij niet. Vertelt voor zichzelf te moeten zorgen, bijna niks van thuis te krijgen, dat zijn moeder zich niet veel met hem bemoeit. Er zit daar iets flink fout, mijmer ik. Heb de neiging hem uit te horen. Laat het idee varen, ken hem te kort.

‘Ik vind het eerlijk gezegd niet zo leuk dat jij voor de tweede keer voor mijn eten zorgt,’ zegt M’hmed. ‘Niet dat ik ondankbaar ben...’ Schaamte speelt in zijn leven een grote rol, besef ik. Ik kan mij voorstellen dat het niet prettig is bij iemand die je ternauwernood net kent je hand te moeten ophouden. ‘M’hmed, je kunt iets terugdoen.’ ‘Wat?’ vraagt hij. ‘Kom eens mee naar de keuken. Kijk eens wat een troep. Zie je die volle wasmand hier? Ook moeten er morgen boodschappen gedaan worden. Om tien uur haalt men mij op voor een toernooi in Den Haag, ben ’s avonds pas thuis, en zondagmiddag komt mijn neef op bezoek. Ik zit krap in mijn tijd. Als jij mij uit de brand helpt, verdien jij je maaltijden, en geef ik je vijftwintig piek, zodat je wat geld in de zak krijgt. Wat zeg je ervan?’ Zijn gezicht klaart op. ‘Ik doe het voor niks Michiel.’ ‘We zien wel,’ ontwijk ik de affaire van de betaling. M’hmed wil direct aan de slag. Dat is niet de bedoeling. ‘Heb je morgen wat te doen?’ Neen, niks bijzonders. ‘Ik geef je mijn reservesleutel, dan heb je alle tijd. Ik zal een boodschappenlijstje maken en hier heb je vijftig piek ervoor.’ ‘We hebben thuis geen wasmachine,’ zegt M’hmed, moet hem de werking ervan uitleggen.

De avond verloopt kalm. We zitten naast elkaar op de bank, babbelen over koetjes en kalfjes, luisteren naar muziek, bakken pannenkoeken. Vertrouwd voelt het. ‘Morgen is een drukke dag. Ik ga naar bed,’ zeg ik tegen elven. Nu er bij hem niemand thuis is, zou hij het misschien in zijn hoofd gehaald hebben hier te blijven slapen. Voor het eerst kussen we. Heb de neiging mij op hem te storten. Geloof dat als ik het zou doen, M’hmed het gebaar vurig zou beantwoorden. Hij gaat naar zijn eigen huis.

Zaterdag

Thuiskomend uit Den Haag, brandt er licht. M’hmed hoort klaarblijkelijk de sleutel in het slot steken, komt mij in de gang tegemoet. ‘Kijk,’ leidt mij naar het kleine kamertje, ‘hier hangt de was, de kast heb ik ook opgeruimd.’ Een tornado is door het huis getrokken! Blinkende deuren, kraakheldere vloeren, de keuken als nieuw, op tafel staan de boodschappen. Mijn ‘werkster’ vertelt dat de klus net geklaard is. Je zou hem alleen al trouwen vanwege zijn schoonmaakcapaciteit.

Reservesleutel, kassabon en wisselgeld wordt aangereikt; geen cent voor zichzelf gepakt. Ik neem mij voor stiekem wat geld in zijn jaszak te stoppen. Overigens krijg ik een veeg uit de pan: ‘Het was verwaarloosd hier.’ Mijn opruimneigingen beperken zich inderdaad tot het minimum. M’hmed vertelt dat zijn moeder vandaag thuisgekomen is, dat de mijne aan de deur is geweest. Hij vraagt hoe het in Den Haag was. ‘Gewonnen’ zeg ik. Wil het gebeuren met ma uit de doeken zien. ‘Is ze nog binnen geweest?’ ‘Neen. Ze deed vriendelijk. Ik moest zeggen dat ze spijt had van haar gedrag laatst en of je wilde bellen of langskomen.’ De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

Zondag

‘Zo, ouwe rukker, hoe staat het leven hier?’ kweelt neeflief bij binnenkomst, geeft een flinke knuffel. Heeft een stofzuiger en kleine televisie bij zich. ‘Hier Michiel. Voor je inventaris.’

De spullen zijn niet nieuw, maar ik ben er blij mee. Ik weet dat mijn flat kabel heeft, maar of het werkt... We kunnen het nu niet uitproberen, geen aansluitsnoer. Dat is dan voor later. Eenmaal op de bank gezeten wordt om bier verzocht en naar mijn liefdesleven geïnformeerd: ‘En?’ Verlegen bestudeer ik de grond: ‘Vorige week heb ik een jongen ontmoet. Een Marokkaan van zeventien, M’hmed heet hij, en nu dansen we wat om elkaar heen. Je weet dat ik niet te hard van stapel wil lopen. Ik ben niet zoals jij, die elke kans grijpt om uit de broek te gaan,’ grap ik. Quasi verontwaardigd, met een dikke grijns op het gezicht, roept Harry: ‘Ik!?! Ben zo asexueel als ik weet niet wat.’ Een weinig bezijden de waarheid. Harry heeft zo en dan een liefje, wil niks vast, vindt dat hij zich altijd nog kan binden. Vertelt van zijn ouders vandaan te komen. Oom en tante hebben vorige week ma opgevangen nadat ze bij mij kwaad de deur uit gelopen was. Ze zijn bijgepraat over mijn ontmoeting met M’hmed. Dus Harry wist er van. Zijn folks hebben door de tijd heen eieren voor hun geld gekozen, mijn moeder duidelijk gemaakt dat ze mij dreigt kwijt te raken met haar opstelling. Niet dezelfde vergissing moet maken zoals zij een aantal jaren geleden deden. De prijs, het niet zien van je kind, is te hoog. Ze hebben aangedrongen op het herstellen van het contact. Dat moet in eerste instantie van haar kant uitgaan, was haar medegedeeld. ‘Ma stond gisteren voor de deur. M’hmed heeft haar te woord gestaan, en ze heeft spijt, zei ze, van haar gedrag de laatste keer, dat moest hij maar aan mij zeggen.’ ‘Nou, zie je, kan alles nog goed komen.’ Harry klapt me op de schouder: ‘Zullen we een tochtje te maken?’

De wijk nog niet uit, zie ik M'hmed en Rachid. 'Rijd langzaam en toeter eens,' zeg ik tegen Harry, 'daar loopt mijn toekomstige echtgenoot.' 'Wie van de twee is het?' vraagt Harry. 'De rechter, de magere,' wijs ik aan. 'Leuke knul. Ik zou hem snel aan je harem toevoegen,' oppert hij. 'Waarom komen jullie niet een weekend gezellig op bezoek?' 'Een goed idee, ik houd het in gedachten,' draai het raam open, roep: 'Zijn jullie de straten weer onveilig aan het maken?' Het stel komt op ons af. Harry wordt geïntroduceerd. M'hmed vraagt: 'Waar gaan jullie heen?' 'Wat rondtoeren.' Harry nodigt beiden uit mee te komen. 'Ik denk dat Michiel tijd met jou alleen wil doorbrengen. Zo vaak ziet hij je niet, heeft hij verteld,' zegt M'hmed. Ik word heen en weer geslingerd. Enerzijds wil ik mijn lief in de nabijheid, anderzijds heeft M'hmed gelijk. Harry hakt voor mij de knoop door, roept: 'M'hmed. Zorg goed voor mijn neef. Hij heeft veel liefde en seks nodig,' trekt op. Ik voel mijn wangen kleuren. 'Die andere knul is ook niet te versmaden,' grijnst Harry. 'Kun je geen goed woordje voor mij doen?' 'Hetero, Harry. Hetero! Weet je wat dat betekent?' 'Dat hij niet op jongens valt?' verzucht Harry, zogenaamd onwetend. 'Wat een pech heb ik weer.' 'Wist niet dat je op jong fruit viel,' breng ik ter berde. Maar ik weet dat Harry dolt. Hij houdt meer van mannelijker types, liefst ook ouder dan hem.

's Avonds trakteer ik op een etentje in de binnenstad. Als verlaat bedankje voor de hulp tijdens het verhuizen en de meegebrachte spullen. Neeflief flirt met de ober, een goed geconserveerde veertiger, ontfutselt ongegeneerd diens telefoonnummer. 'Altijd handig in elke stad een liefje te hebben,' grinnikt hij, terwijl het briefje in de zak gestopt wordt. Soms ben ik jaloers op anderen die zo gemakkelijk door het leven lijken te wandelen.

Angst essen Seele auf

Op elkaars lip zitten we niet, maar er ontstaat wel een regelmatig patroon van elkaar zien. Meestal in de weekends. Ik wil het kalm aan doen met hem. Het vertrouwen is wel gegroeid. Nu de eerste stappen gezet zijn, komen M'hmed en ik hoe langer hoe meer van elkaar te weten. Hij vertelt over zijn verleden, ik doe hetzelfde. Zo gaat dat in het leven. Mijn krullenbol is nieuwsgierig naar mijn karate. Ik zet uiteen hoe ik via de geschiedenis met Frits ertoe gekomen ben. Vorige week is hij met mij meegegaan, heeft de hele avond op de bank naar de training gekeken. Mijn andere hartstocht, racefietsen, komt aan bod. Zeg dat ik graag lees, van films en muziek hou, af en toe over van alles en nog wat schrijf, verhaaltjes vooral, maar ook over mijn omgeving, over hem. Hij benadrukt alsjeblieft niks te onthullen waardoor hij of zijn familie herkend zou kunnen worden. Ik beloof het hem.

Mijn lief houdt ook van muziek. Maakt mij deelgenoot van het Egyptische zangwonder Oum Khaltoem en de Libanese Fairuz. Voorlopig versta ik weinig van wat ze zingen. 'Habibi' betekent in ieder geval 'mijn geliefde'. M'hmed leert mij wat Arabisch, inclusief scheldwoorden. Mijn vriendje is in de ban van voetballen, Ajax is de favoriet. Tekenend doet hij graag. Van mij heeft hij een portret gemaakt. Bevooroordeeld heb ik vanavond zijn talent nog opgehemeld.

Niettemin rijdt 's avonds in bed het voertuig van de twijfel: 'Wat ben ik aan het doen, aan het aanhalen? Zo jong? Daar zit toch geen toekomst in? Een andere cultuur ook? Is dit wel zo'n goed idee?' Mijn gevoel is goed, mag hem graag. Waarom? Zijn we niet te zeer verschillend? Wat delen we in feite? Ga ik niet om met de eerste de beste die ik leuk vind, omdat ik mij eenzaam voel? Trekt hij slechts naar mij toe vanwege mijn voorkomen, die anderen als 'knap' bestempelen? Ik vraag me af of ik verliefd ben. Voel ik vlinders in mijn buik, heb ik slapeloze nachten, kan ik niet wachten totdat M'hmed weer voor mijn deur staat? Ergens wel, en ook niet. Altijd ben ik bang dat het tot teleurstelling leidt. Houd er zelfs rekening mee. Wat is dat, verliefd zijn? Waarin verschilt het van liefde? Romans en films geven er hoog van op. Er zijn culturen weet ik, waar men er lacherig over doet. 'Liefde is een smeermiddel voor de wereld,' las ik ergens in een boek. Heen en weer word ik geslingerd tussen droom en werkelijkheid. Zoveel uitgebluste huwelijken in mijn omgeving gezien, dat het idee postgevat heeft dat de kans je hele verdere leven op een positieve manier met iemand te delen praktisch nihil is. Zal mijn verwachting moeten bijstellen, denk ik.

Niks duurt eeuwig. Moet leren te genieten van het heden, laten varen het romantische idee dat ik met een vriendje tot aan mijn dood samen zal zijn. Mensen kunnen uit elkaar groeien. Ik hoef alleen naar mijn beide ouders te kijken. Wat hadden pa en ma, behalve mij, nog samen? Weinig. Veel ruzies. De tijdens de verkering gewaardeerde eigenschappen, ‘hij is zo spontaan, zo sportief’ werden na verloop van tijd bronnen van irritatie. ‘Hij denkt niet na over de gevolgen van zijn gedrag. Dat rot voetballen van hem. Elke zondagmiddag is hij er niet.’ Waren ze eerst verliefd, is dit gevoel niet in liefde overgegaan? Zijn ze in een vrijwillige gevangenis terecht gekomen? Elkaar als bezit, meubilair gaan beschouwen, elkaar hebben uitgewoond, alles van elkaar (dachten te) weten, niks geen spontaniteit meer? Daarbij gebonden door het kroost, mij, dat ze verwekt hebben? Van het laatste hebben homo’s geen last. Met dit soort gedachten zink ik weg in de droomwereld.

Het wordt zichtbaar dat M’hmed niet veel bezit. Dagenlang achtereen dezelfde kleren. Nog steeds blauwbekt hij in zijn te dunne mantel. Van het werk terugkomend valt in de etalage van een winkel mijn oog op een touwtjesjas. Opruiming. Ik koop het geval. M’hmed kan er nog steeds niet over uit, als een kind zo blij is hij ermee. Het bruine geval staat hem goed. Ik bied aan nog wat nieuwe kleren voor M’hmed te kopen. Hij sputtert tegen: ‘Je hebt mij al zoveel geholpen Michiel.’ Onder het mom dat ik niet naast een ‘zwerper’ wil lopen, gaat hij door de knietjes. M’hmed beweegt zich haast dansend voort op de aangeschafte Puma-schoenen. Hij wil iedereen laten weten dat de wereld onder zijn nieuwe gypies ligt. In de winkel werden ze direct aan gehouden. Opperend dat de afgetrapte bij het oud vuil gezet kunnen worden wilde hij niks ervan weten. De sportschoentjes moeten zo lang mogelijk mooi blijven. Bij slecht weer zal hij de oude aantrekken. Een broek, maatje 30, merk ‘Tripper’, met bijpassend spijkeroverhemd, sokken en slips behoren nu ook tot zijn garderobe. Het voelt goed om voor iemand iets te betekenen. ‘Bijna niemand heeft mij ooit wat gegeven,’ zegt M’hmed, wil de kostenpost op termijn terugbetalen. ‘Dat doe je door mijn vriend te zijn. Als je later miljonair wordt sta ik voor je deur om je kaal te plukken,’ grap ik.

M’hmed heb ik dit weekend uitgenodigd om te blijven *slapen*. Hij zal koken. Mijn kok heeft bij een Marokkaans winkeltje inkopen gedaan. Het treffen krijgt een oriëntaals tintje. ‘Tajine’, een stoofpot, is de keuze. Ben benieuwd.

In mijn keuken ontbreken ingrediënten voor het Arabische avontuur, zoals korianderzaad, citroen, ahornsiroop, olijfolie, gember, kippenbouten, uien, kleine aardappelen, rozemarijn, bussel, peterselie, zwarte olijven, en groenten. Ben ik beslist nog wat vergeten. Sommige artikelen zijn niet in kleine hoeveelheden te koop. Olijfolie en ahornsiroop moeten per liter gekocht worden. ‘Kan bewaard worden Michiel,’ roept M’hmed, ‘als jij het lekker vindt en wilt kook ik vaker voor je.’ Heeft ‘s middags al een aardewerk schaal met een hoog kegelvormig deksel uit zijn ouderlijk huis ontvreemd, water erin gedaan. Volgens zeggen moet de pan ‘weken’. De bedoeling ontgaat me. Nergens mag ik mij mee bemoeien. Mijn lief ontpopt zich als keukenprins. Heeft zich ook in zijn hoofd gezet dat ik vanavond naar een Arabische zanger zal en moet luisteren, ene Abdel Halim Hafez. Heb er nooit van gehoord.

Hij is de cassette vergeten, wil hem ophalen, terwijl het hoofdgerecht suddert. Het lijkt me een goede gelegenheid een kijkje bij hem thuis te nemen. Ik stel voor dit gezamenlijk te doen. Hij staat niet te trappelen. ‘Ik kom geen inspectie bij je doen. Ik wil gewoon zien hoe jij woont.’ De gordijnen van de flat aan de overzijde van het grasveld op tweehoog zijn groezelig, een bel ontbreekt. Als ik met M’hmed de gang binnenstap, bevindt zich in de woonkamer een vrouw met een hoofddoek. Zijn moeder natuurlijk. Ze doet snel de deur dicht. Voorstellen is er niet bij. ‘Bij ons mag een vrouw niet met een vreemde man praten,’ zegt M’hmed. Ik denk: ‘Ze zit toch in Nederland. Zou ik mij maar aanpassen.’ Een peertje aan een elektriciteitsdraad verspreidt in M’hmed’s kamer ongezellig licht. Het behang, met vierkanten groene patroonblokken, is gescheurd en lijkt mij van vorige bewoners. Een grote poster van Bob Marley siert een wand. De vloerbedekking heeft betere tijden gekend. Op de grond een matras, geen bed. Geen lakens ook. Twee slaapzakken erop. Een laag tafeltje met een met plakband aan elkaar gehouden recorder en een stapeltje cassettes. Verder een gammele stoel en houten bureautje. M’hmed zegt even naar het toilet te gaan. Hij loopt naar de woonkamer. Zeker wat uit te leggen daarbinnen. Veel hangt en ligt er niet in zijn onderkomen; een armzalig zootje bij elkaar. Het is er niettemin opgeruimd en schoon. M’hmed komt binnen, vindt de muziek van zijn Arabische nachtegaal, steekt het in zijn zak. ‘Zullen we gaan?’

Ik rammel langzamerhand van de honger. Het gerecht heeft nog wat sudderen nodig. M’hmed bezweert dat het niet lang meer duurt. ‘Nog twintig minuten Michiel.’ Intussen zet hij thee. Heeft een doosje met groene korrels. Het label vermeldt: ‘Bouraza, China Green Tea.’ In het vergiet een bosje groene bladeren: ‘Atay de Nana’.

Een ketel water gaat op het vuur. De groene stengels gewassen, de topjes eraf gehaald. ‘Waarom doe je dat?’ Er blijken minuscule diertjes in te kunnen huizen. In de pot wordt anderhalf eetlepel korrels gesmeten. Een beetje heet water erop gegoooid. Heen en weer geschud en afgegoten. Dit wordt drie keer herhaald.

Aardig wat suiker gaat erin, de bladeren erbij, gevuld met heet water tot iets onder de rand en op het gas gezet, de pit laag gedraaid. Het moet flink borrelen. Vergeleken met de bereiding van Hollandse thee is het zetten een heel gebeuren. Het gaat ook nauwkeurig, alsof M’hmed’s leven ervan afhangt. De stoofpot en thee wordt geserveerd. Zoetekauw zijnde bevalt het brouwsel uitstekend, en M’hmed kan zó als kok aan de slag. Wat lekker.

Er blijft werkelijk niets over. ‘Man, dat was klasse,’ complimenteer ik. Hij glundert. Na de afwas gaat het opgehaalde bandje in de cassettedeck. M’hmed heeft niks teveel gezegd. Ik versta er geen letter van, niettemin een stem als een klok.

M’hmed vraagt of ik foto’s heb, of hij ze mag zien. Albums worden uit de kast gehaald. Lachen om al die oude kiekjes. Confronterend ook. ‘Mag ik deze hebben?’ Houdt een foto in de hand, vorig jaar bij tante Gerda en oom Henk in de tuin gemaakt. Ik schenk het hem. Hij drukt zijn lippen erop. De volgende keer zal hij wat prentjes van zichzelf meenemen. ‘Ik heb er weinig.’

We bevinden ons nog steeds in de ‘gewone’ vriendschapsfase. Ik weet dat hij geen bezwaar zou hebben om tot de ‘full monty’ over te gaan. Als hij werkelijk om mij geeft kan hij wachten. Dat heeft hij gedaan. Dat is een positief teken. Later op de avond in bed zeg ik dat hij zich een goede vriend heeft betoond. Naakt liggen we niet, dragen slips en T-shirts. We kussen, strelen, liggen lepeltje aan lepeltje. Het geeft me een geborgen gevoel. Niks te merken van de aversie die ik in eerdere contacten ervoer. M’hmed zou méér willen. Heb de neiging mij over te geven. Wantrouwen speelt opnieuw een rol. Zal hij mij na de daad niet weggooien als ik zo gemakkelijk toegeef? ‘Ik ga slapen,’ mompel ik.

In Marokko zoek ik M’hmed’s huis. Voorbijgangers de weg vragend wijzen ze omhoog. In de bergen schijnt hij te vertoeven. Het pad erheen is stijl en modderig. Nooit kom ik aan. Onderweg verandert de omgeving in die van De Plas, loop ik er hand in hand met M’hmed. Ben bang dat die klote Frits er ook is. Daar heb je hem. ‘Vluchten’ is mijn reactie. M’hmed omhelst mij, roept: ‘Wees niet bang, ik ben bij je.’

’s Ochtends bezorg ik hem een verrassing. ‘Kom, samen douchen.’ Voor het eerst zijn we in elkaars aanwezigheid spiernaakt. Onwennig nieuwsgierig kijken, voelen. Het valt op dat hij zo mager is, ribben zijn te tellen. Op de linkerheup een lidteken, vroeger gebeten door een hond.

Zijn penis heeft geen voorhuid, dat is op jonge leeftijd weggesneden. Voor de hygiëne schijnt het. We zepen elkaar in, laten handen over het lichaam glijden, kussen, shampoo in het haar, gekke modellen maken. Net als ik de kraan dichtdraai klets er iets kleverig tegen mijn buik. M'hmed is klaargekomen.

'Zó, sneaky ventje,' zeg ik. 'Sorry,' fluistert hij, mij schaapachtig en schuld bewust aankijkend. Het is namelijk tegen onze afspraak. Zijn angst bespeurend dat ik kwaad op hem word, een einde aan ons contact maak, verman ik mijzelf. Ik wil hem niet kwijt. Het valt M'hmed niet aan te rekenen. Hij is een jongen met normale behoeften, heeft zelfs zijn handen niet hoeven te gebruiken om extase op te wekken. Duidt dit niet op hoge nood? Moet ik in feite niet blij zijn dat hij zo opgewonden van mij raakt? Seks is mijn probleem, niet het zijne. 'Laten we er geen drama maken, joh,' kus hem, draai de douchekraan weer open, spoel de resten van M'hmed's uitspatting weg.

Ik denk aan mijn droom van vannacht. Besluit dat het tijd is voor een nieuwe stap.

'Weet je wat? Laten we terug naar bed gaan,' zeg ik, pak M'hmed bij de hand. Kussend strompelen we naar de slaapkamer. M'hmed is de jongere, weet veel meer dan ik. Fluistert wijs: 'Als je elkaar vertrouwt, dan ontspan je Michiel en zal het fijner worden.' Kent allerlei plekjes die mij opwinden. In zijn vroegere dorp van Mustafa geleerd. Die mag ik een bedankbriefje sturen. Voor een buitenstaander zou ons samen zijn kinderlijk overkomen. Geen geslachtsdelen die ergens in gaan; veel kussen, omarmen, strelen, knuffelen, rijen, tegen elkaar aanliggen. Ik ben verheugd dat ik mij voor het eerst zó op mijn gemak voel, geborgen, vertrouwd, geen last heb van die nare Frits-herinnering. Als we uiteindelijk klaarkomen heb ik niet de neiging direct naar een handdoek te grijpen om sperma van mijn buik te wrijven. Voor mij een overwinning van de eerste orde.

De surprise is nog niet voorbij. 'Let's go.' 'Waar naartoe?' 'Dat zul je wel zien.' Op weg naar de instaphalte komen we een paar van M'hmed's kameraden tegen. Een jong ventje, nog niet eerder gezien, staat bij het groepje, wordt omhelsd: 'Hei Fikrie, alles goed?' 'Waar gaan jullie heen?' vraagt de knaap, mij van top tot teen opnemend. 'Weet niet, een verrassing van hem hier,' zegt M'hmed, naar mij wijzend. Eenmaal in de bus zittend, fluistert hij: 'Ik denk dat Fikrie ook op jongens valt. Heb hem bij de Plas naar Rachid, mij en nog een paar anderen zien loeren. Zijn stijve was in zijn zwembroek te zien. Het is een beetje zielig joch, heeft thuis niet veel.' Ik denk: 'Ik weet wie het zegt.' 'Zijn er nog geen roddels over ons?' vraag ik. 'Wat heb je je kameraden verteld?'

‘Ik zeg dat ik excuses gemaakt heb, nadat Youssef jou bij de snackbar uitschold. Wij aan de praat raakten. Jij me uitgenodigde, en ik wel eens wilde zien hoe een Nederlander woont. Voor alle zekerheid Rachid meevroeg. Dat het klikte, en wij vrienden werden.’ Het irriteert mij dit te horen. Altijd dat verstoppert. Niet echt jezelf kunnen zijn.

Ik ben niet boos op M’hmed dat hij onze relatie niet naar waarheid benoemt, maar op de omgeving die hem hiertoe dwingt. Vroeger of later zal M’hmed moeten kiezen wiens leven hij wilt leiden; dat van anderen of van zichzelf. Zoveel mogelijk zal ik hem daarbij steunen. Hij heeft het recht om gelukkig te worden. Net zoals ik. Mijn droom is met elkaar.

Het valt op dat er blikken in onze richting geworpen worden. Niet alleen van mijn doch ook van zijn landgenoten. Eén ervan roept bij het uitstappen ‘zemmer’. Wanneer ik informeer wat er gezegd werd, legt M’hmed uit dat de vent ‘flikker’ riep. Vraag mij overigens af wie hij ermee bedoelde, M’hmed of mij?

M’hmed heeft in Nederland nog nooit een bioscoop bezocht. In mijn zak kaartjes voor de middagvoorstelling van de film ‘Angst essen Seele auf’ van Rainer Werner Fassbinder. De krantenrecensie verhaalt over een oudere weduwe die een relatie krijgt met Ali, een jongere gastarbeider, met hem trouwt. Het stel wordt met negatieve reacties uit de omgeving geconfronteerd. Zou dat onze voorbode zijn? M’hmed vindt de film mooi, kruipt dicht tegen mij aan, heeft mijn hand in de zijne genomen: ‘Ziet niemand Michiel.’ In de pauze lopen we Thea, een typiste van mijn werk tegen het lijf. Ik word aan haar verloofde voorgesteld, M’hmed benoemt ik als ‘vriend’. ‘Wat we van de film vinden?’ M’hmed vindt niks, laat het aan mij over. Haar ogen trekken telkens richting hem. Dat wordt gossip.

Op weg naar huis stapt de man in die ons eerder voor ‘flikker’ uitmaakte. Hij zit een paar banken verder, kijkt om de haverklap om. De film en scheldpartijen van vroeger spoelen door mijn hoofd. Daar gaat zijn blik weer. Ik sta op, loop op de vent af, vraag waarom hij ons zo respectloos bekoekeloert, en waar hij het recht vandaan haalt ons uit te schelden. Mijnheer doet of hij het niet begrijpt. M’hmed is inmiddels achter mij komen staan, roept iets in het Arabisch. ‘Ikke eruit moete’, zegt de man, wil opstaan. Ik duw hem terug in de bank: ‘Leven en laten leven vriend. Begrijp je? Je bent hier gast.’ De bus stopt. Hij weet niet hoe snel het voertuig verlaten kan worden. We barsten in lachen uit. ‘M’hmed, wat zei je tegen hem?’ ‘Dat hij een leugenaar en klootzak is.’ Ja, zo kun je het formuleren. De landgenoot beseft niet dat hij morgen zelf slachtoffer van intolerantie kan worden. Haat leidt immers tot haat.

Wij zijn in ieder geval potentiële doelwitten. Net zoals in de oorlog. Daar hoor je weinig over. Homo's werden met Joden en gehandicapten, naar concentratiekampen afgevoerd. Het plan rijpt om M'hmed in mijn vechtsport te scholen, als hij tenminste wil. Dat is voor later.

M'hmed ontdekt aan de rand van een tuin een egel: 'Ha, doewa,' gaat erop af, tilt het diertje voorzichtig op, zegt tegen mij, als ik vragend kijk: 'Medicijn.' 'Medicijn, medicijn?' antwoord ik. 'Wat wil je ermee doen?' 'Opeten,' is het antwoord. 'Wil je hem opeten?' herhaal ik verbaasd. Nog nooit heb ik gehoord dat dit soort dieren gegeten wordt. 'Ja, natuurlijk. Het geeft je kracht, en helpt bij vele kwalen,' zegt mijn medicijnman. 'Welke?' wil ik weten. Hij zwijgt. Zou volgens mij een waslijst kunnen opdreunen, maar voelt dat het hier in dit land als 'onzin' bestempeld wordt, daarmee zijn jeugd belachelijk gemaakt. Ik heb geen zin het weinige wat hij aan eigenwaarde uit Marokko heeft meegenomen te ondermijnen. Hanteer een andere strategie.

'Wie heeft jou dit verteld?' vraag ik. 'Oh, dat wist iedereen bij ons. Dorpelingen verkopen ze aan restaurants in de stad,' doceert hij. 'Hebben jullie thuis ook egel gegeten?' 'Ja, een paar keer.' 'Wie doodde die beestjes?' vraag ik. 'Mijn vader.' 'En wie gaat dit schattige snuitje naar de andere wereld helpen? Jij? Want ik doe het niet.' Ik dacht al dat mijn vriendje geen killer is. Het viervoetertje loopt alweer, verdwijnt in bosschages.

's Avonds bereidt M'hmed een stoofpot. Een mix van aardappelen, tomaten, sperziebonen, gehakt, kruiden. Stukken lekkerder dan mijn gaarkeuken. Als nagerecht heeft hij Marokkaans fruit als verrassing. Smaakt goed. Ik zeg dat de lekkerste vrucht echter naast me zit, geef hem een kusje op zijn wang. Iets zoetig wordt aangereikt. Gemaakt door z'n moeder. Ik ben verbaasd dat zij dit gedaan heeft. Tot nog toe heb ik geen beste indruk van die mevrouw. Het blijkt dat de koekjes niet van haar gekregen zijn, dat hij er een paar geruisloos in zijn zak heeft doen laten verdwijnen. Ik stop zo'n zandachtig kaakje in mijn mond. Weinig smaak. 'Je moessie heeft gedacht, die knul die mijn jochie zo lekker laat klaarkomen verdient snoepgoed.' M'hmed barst in lachen uit. De aanleiding voor het bakfestijn blijkt de geboortedag van zijn naamgenoot, de profeet. Op mijn vraag of hij met dit gebeuren niet thuis moet zijn, zegt hij dat zijn moeder weer bij zijn tante en oom is. Daar schijnt ze om de haverklap uit te hangen.

Huishouding is niet mijn favoriete bezigheid, en op diplomatieke wijze heb ik M'hmed het doen van de was in zijn schoenen kunnen schuiven. Deze is hij in de machine aan het stoppen.

Ik bemerkte namelijk dat zijn onderbroek, nu ja, liever gezegd, een vod, een kleurmix vertoonde van urinegeel en groezelig wit. Ook zitten er gaatjes in. Uit de band is alle elasticiteit verdwenen. ‘Ik heb je toch een paar nieuwe gegeven?’ zeg ik. Blijkt het er eentje van te zijn. Bij hem thuis wordt met de hand gewassen, Marokkaans waspoeder ‘Tide’ gebruikt, veel chloor erbij gegooid. Het ruïneert je goed. Ik zeg dat hij zijn kleren voortaan maar bij mijn spullen moet gooien. Gretig gaat hij erop in.

Terwijl de machine draait, kijkt M’hmed op Studio Sport naar het voetballen. Mij kan het niet boeien. Ben in de van de bibliotheek geleende koran gedoken. Wanneer M’hmed, die hele stukken eruit kan opdreunen, van de buis is weggetrokken, praat ik erover. ‘Ik schrik van wat ik in dit geschrift aantref. Het verspreidt een haatideologie. Keer op keer roept het op tot geweld tegen ongelovigen. Dat geldt klaarblijkelijk voor iedereen die de islam niet aanhangt. Vind je het ook niet opvallend dat het steeds kerels zijn die binnen geloofsgemeenschappen de dienst uitmaken, vrouwen als ‘ondergeschikt’ bestempelen, homo’s als ‘varkens’? In de naam van hun Goden worden de afgrijselijkste dingen gedaan. Aanhangers ervan slaan de hersens in van de andere, omdat ze denken dat hun sprookjesboek de ware is. Van dat gebral heb ik in mijn jeugd binnen de rooms-katholieke kerk genoeg gehoord. Mensenharten worden verduisterd door regeltjes, tradities en inhoudsloze frasen. Geloven wordt gebruikt ter handhaving van eigen glories en macht. Binnen een tijdsbestek van tien jaar liep de kerk leeg, terwijl in de jaren ervoor deze oppermachtig was. Moeten de volgelingen lange tijd toneelgespeeld hebben, voordat ze besloten dat ze veilig het masker konden laten vallen. Volgens mij is het met moslims niet veel anders,’ geef ik als commentaar. ‘Weet je waar het werkelijk om draait in het leven? Nederigheid, liefde, compassie, tolerantie en betrokkenheid. Al deze zaken zijn en worden verkracht door lui die deze inhoud hebben ingewisseld door lege verpakkingen en tradities. Zich afficheren als christen, moslim, boeddhist, hindoe en ga zo maar door, zichzelf in een hokje duwen. Het verhindert de eigen ontdekkingsreis naar de wezenlijke vragen van het bestaan. Als je ‘wakker’ geworden bent, besef je dit. Ik vind ook dat kinderen niet gehersenspoeld mogen worden door ouders en opvoeders, die menen met hun religie de waarheid in pacht te hebben. Ik werd volgegoten met de bijbel, jij met de koran. Zo creëer je generaties manipuleerbare kuddedieren. Vorig jaar werd ik in Amsterdam op straat door een volgeling van de Hara Krishna aangesproken. Uitgenodigd om een hapje in hun gebedscentrum te nuttigen. Nieuwsgierig ga ik mee. In een zaaltje toehoorders op de grond.

Vooraan, uitgedost in een brocade gewaad, een vent met een volle baard en dikke pens, zittend op een troon. Hij preekt met lijzige stem, alsof hij in het spirituele verkeert, over het materialisme van de mens. Ik bekijk hem eens goed. Een gouden horloge siert zijn pols. Vragen mogen na afloop gesteld worden. Ik verzoek hem zijn hand uit te steken, maak het horlogebandje los. De man vraagt wat de bedoeling is. Zeg dat hij toch weinig om materiële zaken geeft? Het ging natuurlijk niet door. Bij het verlaten van de zaal word ik gevraagd geld te doneren. Later hoor ik dat die vent in een Rolls Royce rondrijdt. Kortom, een kletsmeier. Er lopen daarvan velen in de wereld rond, dus ook in de Arabische. Wat denk je zelf?' voel ik M'hmed aan de tand. 'In ons dorp moesten wij de koran uit ons hoofd leren. Wanneer je het niet goed opdreunde werd je met een stok hard op de rug geslagen. Ik kreeg een hekel aan die lessen. Ik weet ook niet of het waar is van wat ik om mij heen hoor. De een zegt dit, de ander dat. Iedereen in het dorp wist ook dat de imam, getrouwd en zes kinderen, na het vrijdaggebed in een dorp twintig kilometer verderop naar de publieke vrouwen ging. Tegen ons hield hij zijn stichtelijke praatjes. In Nederland drong tot mij door dat de islam tegen homo's predikt, tegen mij.'

Zijn ervaring lijkt veel op die van mij op de katholieke scholen. Ik hoop dat M'hmed voor zichzelf kiest. Nu is hij bezig met het ophangen van de was.

Doorbraak

De winter ligt achter ons. Alhoewel de zonnestralen van de gearriveerde lente nog bleek zijn, heb ik op mijn racefiets reeds een tochtje gemaakt. Maar weinig tijd om te freewheelen. Het is een drukke periode. Binnenkort moet ik op voor het examen bedrijfsadministratie. Veel studeren dus. Op het werk is het een gekkenhuis. Regelmatig 's avonds overwerken. Brengt wel extra geld in het laatje. Het loopt ook tegen het eind van de competitie. Elke zaterdag een wedstrijd. M'hmed heeft zijn eigen beslommeringen. Heeft een baantje gevonden. Op zaterdagen helpt hij een groenteboer annex toeleverancier van restaurants. Van zijn eerste verdiende loon schenkt hij mij trots een plant, een varen.

Vandaag is hij achttien geworden. Verjaardagen worden thuis niet gevierd, slechts islamitische feestdagen geven daartoe aanleiding, dus ook niks gekregen. Niettemin schonk Rachid schonk hem een cassette van 'Nass el Ghiwaan', een Marokkaanse groep. Van die muziek ben ik niet kapot. Ik kan mij niet meer voorstellen zonder M'hmed door het leven te moeten. Al enige tijd loop ik met het idee rond mijzelf volledig aan M'hmed te geven, verlang er ook naar. Mijn cadeau zal the 'full monty' zijn, of in ieder geval een poging daartoe. Ik zal M'hmed bezwangeren, hij mij. Mocht een wonder gebeuren en er kinderen komen, voeden wij religievrij op, brengen hen slechts de universele waarden van liefde, tolerantie en compassie bij.

Gezien mijn gevoeligheid voor geuren zijn er voorzorgsmaatregelen genomen. Een tandartsspuit is gepakt. Bij de laatste controle was een verstandskies getrokken, waardoor een flink gat in mijn kaak ontstond. Dichtgroeien zou het. Werd gemaand een infectie te vermijden. Etenresten die in de opening belandden moest ik weg spuiten. Het gekregen plastic ding is gevuld met warm water en zeepoeder - heel toepasselijk van het merk 'Wip Express' - en de oplossing in onze anus gespoten. We zijn inmiddels al naar de w.c. geweest, hebben de douche bezocht, deodorant op onze achterwerken gesmeerd. De pot vaseline is 's middags uit de kelderbox gehaald. De kachel snort hoog, de tussendeuren naar de slaapkamer open, zodat de warmte daarbinnen kan stromen. Aan opgelegde pandoer hebben we beiden een hekel, en geheel tegenstrijdig de logica - ze zouden binnen de kortst mogelijke tijd toch weer uitgaan - hebben wij ons op 'onze' feestdag in nette kleren gehesen.

Ik draag een zwarte Terlenka-broek met wit overhemd, M'hmed een wit/grijs gewaad met gouden draden er doorheen geweven. 'Badhieha' heet zo'n 'jurk'. Hij ziet eruit als een oriëntaalse prins. Met het Agfa-toestel maken we foto's van elkaar. De tafel waaraan wij eten is gedekt met het kerstlaken dat ik van mijn moeder meekreeg. Mijn privé-kok heeft zijn hele ziel en zaligheid gelegd in de bereiding van de maaltijd, couscous. Het smaakte uitstekend. We werken de laatste resten weg van de bitterkoekjespudding. De bereiding van die lekkernij viel onder mijn verantwoordelijkheid. 'Doe je ogen eens dicht' zeg ik, pak uit de kast een juweliersdoosje. Erin een gouden ketting met eraan bungelend een medaillon, een hartje met vleugels, symbool van Soefi's, speciaal voor hem laten maken. Als ik het sieraad om zijn nek hang, zeg dat hij zijn ogen mag openen, huilt M'hmed bij het zien ervan. Bedankjes, kusjes zijn mijn deel. Word er verlegen van.

Waxinelichtjes worden aangestoken, evenals twee staafjes wierook. M'hmed loopt om het bed heen, in het Arabisch een, van een oude vrouw in het dorp geleerde, bezweringsformule prevelend. Het zou kwade geesten verdrijven, mij helpen Frits te doen vergeten. Ik zie geen kwaad in het ritueel. Na afloop beweert hij overtuigend: 'Die djinn is weg Michiel. Kan je geen kwaad meer doen,' alsof hij heer en meester van de geesteswereld is. Ik wil hem graag geloven. Wanneer M'hmed en ik kussen voelt het als in de film 'Le Gendarme se marie' waarin Louis de Funès een vrouw tongt, en er 'elektriciteit' tussen hun lippen overspringt. Het knettert ook hier. We ontkleden elkaar langzaam, gaan liggen, bevoelen borst, buik, penis, billen. Met mijn tong lik ik M'hmed van boven naar beneden. Hij de omgekeerde weg. Handen en monden zijn overal. Soms komen we tot rust, blijven dicht tegen elkaar liggen, kijken elkaar in de ogen. Geen flauw idee hoe lang dit duurt. Tijd bestaat even niet. Langzaam bewegen wij naar wat meer actie. Letterlijk en figuurlijk ga ik door mijn knietjes, als M'hmed vraagt hem te pijpen. 'Als jij het ook wilt Michiel, anders niet. Dan wachten we gewoon.' Ik hou van M'hmed. Voor hem heb ik alles over. Ik lik het besneden lid. Een niet onaangename mufte kruidige geur komt mij tegemoet. Ik moet wennen als M'hmed zijn paal in mijn mond schuift. Als ik merk dat hij kreunt, windt dit mij mateloos op. Zijn plezier is mijn plezier. Ik wil zelf dat hij zo diep mogelijk in mij komt. M'hmed dreigt klaar te komen. Ik kom omhoog. Opnieuw kussen we.

Laten ons op bed vallen. Na enige tijd roept mijn hangjongere uitnodigend: 'Kòjéie, kòjéie!' Inmiddels weet ik dat 'neuk me' de vertaling is. Wanneer M'hmed emotioneel wordt valt hij vaak op zijn moedertaal terug. Op handen en voeten gaat hij. Ik zet mij achter hem, laat mijn stijve lat op zijn billen rusten.

Hij rijdt tegen mij op, begerig om mijn geval in zijn opening te krijgen. Een keer sla ik op zijn linker- en rechterbil, gezien in zo'n erotische film. 'Oh, wat lekker, doe het nog eens,' gilt hij. Op de wijze waarop een biefstuk mals geslagen wordt, komen mijn petsen afwisselend op zijn wangen terecht. Zijn kont wordt lichtjes rood. Mijn pik pulseert als een idioot. Ik moet afkoelen, ben bang dat ik anders direct klaar kom als ik M'hmed penetreer. Mijn handen glijden naar zijn tepeltjes. Over hem heen gebogen lik ik zijn hals. Hij draait zijn hoofd om, kust mij onstuimig. Zijn tong dringt diep binnen. 'Je maakt me gek,' kweelt hij. 'Weet ik toch tijgertje van me, weet ik toch,' lispel ik, terwijl mijn mond naar zijn oorlel glijdt en lichtjes erin bijt. Ik richt me op om de pot vaseline van het nachtkastje te pakken. M'hmed gaat voorover liggen. Zijn smalle billen zoenend ruik ik de geur van mijn deodorant. Mijn genotsknuppel wordt ingesmeerd. Vet verdwijnt tussen zijn bilnaad. Met een vinger ga ik in zijn holletje, wat warm en vochtig aanvoelt. Ik druk iets verder. Nog een vinger erbij, nog eentje. M'hmed kreunt. 'Vind je dit lekker?' vraag ik. Er komt geen antwoord, gehijg slechts. In feite is hij de meer ervarene, heeft met Mustafa al geneukt. Je in een jongenshol wringen gaat niet zo gemakkelijk. In de pornofilms die ik zag lag dat anders. Dat ging daar van '1,2,3- hupsakee, erin, klaar is Kees.' Met mijn eikel floep ik naar binnen. 'Auw', schreeuwt M'hmed. Ik wil hem geen pijn doen, haal direct mijn pik eruit. Vraag of ik moet stoppen. Neen, 'het gaat.' We beginnen opnieuw. Nog wat vaseline her en der. Met zijn hand leidt M'hmed mij naar binnen, zegt: 'Hij is best groot. Voorzichtig.' Dat doe ik. Regelmatig vraag ik of het geen pijn doet. 'Het gaat,' is het standaardantwoord. Eindelijk zit ik in hem. M'hmed hijgt zwaar. Wonderlijk hoe snel een kontje in een kutje verandert. Geleidelijk begint het heen en weer bewegen. M'hmed kreunt zachtjes, went klaarblijkelijk aan het gevoel. Na enige tijd volgt er een sensatie die zijn weerga niet kent, hij explodeert: 'Meleh, meleh.' Het van bil gaan begin ik héél lekker te vinden. Mijn Marokkaans fruit heeft bevestiging nodig. Om de haverklap wil hij weten of hij het goed doet, of het voor mij lekker is. Ik stel hem in verschillende bewoordingen keer op keer gerust. 'Ja hoor, heel fijn, voor jou ook?' 'Bedaar een beetje,' zeg ik tegen mijzelf, dreig klaar te komen. Geleerde ademhalingsoefeningen helpen mij uit de brand. Half vragend, sommerend: 'Op handen en voeten?' Geen bruin ongenoegen te bespeuren, geen vieze geur. Mijn aversie is compleet afwezig. Ik pak zijn lid nog eens flink beet, merk dat zijn eikel van het voorvocht nat is. Opnieuw kom ik in hem. Het duurt niet lang voordat ik tot mijn ballen erin zit. M'hmed puft, ademt kort na elkaar diep in en uit. Hij lijkt een bevallende vrouw. We storten ons voorover op het bed, staren elkaar (op)recht in de ogen. Ik ben zo gek van mijn ventje.

‘Is het lekker?’ vraag ik ten overvloede. M’hmed knikt ‘ja’. Het is méér dan seks. Hij voelt mij en ik hem. Hartstochtelijk wordt de Liefde bedreven. Twee worden één. Meedogenloos vul ik mijn lichtbruin straatlief met mijn blanke vlees. Ik wil hem zo graag plezieren. Hij vraagt er ook om. ‘Dieper. Zo ja. Ooooooohhh! Wat een lekker gevoel!’ Ik kus hem opnieuw, zeg: ‘Ik hou van je.’ ‘Oh Michiel,’ knort hij tevreden. Bruusk worden mijn bewegingen, ben niet meer te houden. Het hoogtepunt nadert. M’hmed roept: ‘Ik kom!’ ‘Ja, lever die melk maar,’ hijg ik, terwijl mijn brandslang aanstalten maakt om de waar aan de man te brengen. Nooit zó geil geweest, nooit zó lekker gevreeën, nooit met iemand zó verbonden gevoeld. Uitgeput liggen wij dicht ineengestremgeld. Van mij mag het eeuwig duren. ‘Ik hou van jou,’ fluistert M’hmed. ‘Ik van jou.’ De nacht is nog lang. Voordat de haan kraait zal ik mij aan M’hmed hebben gegeven, is mijn maagdelijkheid verleden tijd, ben ik niet meer van Frits, maar M’hmed’s tiggertje.

Op de hoek staat de brullende tijger die mij al jarenlang achtervolgt. Heb de neiging mij uit de voeten te maken, maar blijf staan. Alhoewel nog steeds enigszins bevreesd kijk ik de belager recht in de ogen. Ik ‘praat’ met hem, maar het gaat zonder woorden. Het roofdier vertelt dat het nooit de bedoeling geweest is mij angst aan te jagen, wilde slechts aandacht. De trekken worden zachtaardiger, en het beest verandert in mijn M’hmed. Hand in hand lopen wij naar mijn huis.

De volgende dag geef ik M’hmed ‘Hariom’ te lezen. Vooraf verduidelijk ik dat er tijdens een karatetraining een gastdocent uit India meditatieoefeningen onderwees, een mantra schonk: Hariom Tatsat Jai Gurru Datta. Hariom vond ik een mooie naam, was in m’n dromen opgedoken, het vertrekpunt van het verhaal geworden. ‘Prachtig’, vindt M’hmed de geschiedenis: ‘Jij schrijft goed!’ ‘Slijmjurk,’ lach ik. Vraag of hij begrepen heeft wat ik ermee zeggen wil. M’hmed staat van tafel op, kust me, gaat op zijn hurken voor me zitten, legt beide handen op mijn knieën, kijkt mij aan: ‘Hariom heeft geen vertrouwen in mensen, en moet nu eerst de jongen vinden die hem weer verder op weg kan helpen. Het gaat over dat gebeuren bij De Plas. Ja toch?’ Dat heeft hij goed gezien. ‘Klopt. Jij bent de Jongen als mijn zielknijpertje, mijn genezer. Maar houdt er rekening mee dat niet alle problemen zomaar oplossen.’ M’hmed staat op, kruipt naast me op de bank, slaat een arm om mij heen. Ik voel me zó geborgen. ‘Waar moet de rekening voor de hulp heen?’ informeert hij na enige tijd gevat. ‘Oh... dàt trek ik af... van de kosten aan hondenvoer die ik uitgeef om je vet te mesten voordat je opgegeten wordt. Ik ben namelijk dol op Marokkaans fruit,’ plaag ik, hap in zijn richting. Hij kent m’n spelletje, zal grinnikend quasi verschrikt terugdeinzen.

Het Abattoir

De verhouding met het thuisfront is gestabiliseerd, een wapenstilstand. Er wordt niet over mijn gay-zijn gepraat, gedaan alsof er niets gebeurd is. Gisteren, tweede Paasdag, aten M'hmed en ik bij ma. Tegen hem doet ze vriendelijk, behandel hem alsof hij een gewone vriend is, negeer signalen van het tegendeel. Na haar eerdere uitbarsting past ze een vertrouwde tactiek toe: 'Horen, zien, zwijgen.' Ach, voor haar is het een hele stap om te moeten accepteren dat haar droom van een getrouwde zoon met een paar druifjes van kleinkinderen in rook opgaat. Dus drijf ik het niet op de spits. 'Gun haar de tijd om te wennen,' is het gekregen advies van neef Harry.

Rond de feestdagen is de gaarkeuken dicht, zijn er ook geen karatelessen. Koken moet ik eventjes zelf ter hand nemen. Een beroep op M'hmed doe ik niet. Die is ter afsluiting van zijn opleiding druk met zijn stage. Vandaag ben ik vroeger van mijn werk vertrokken, haastig op weg om nog voor sluitingstijd bij de fietsenwinkel te geraken. De linkerhandrem is vanochtend afgebroken. Heb deze tussen de ronde opening in de bevestigingsbeugel van de koplamp gestoken. De snelheid van het vehikel voer ik op, doe alsof ik op mijn racefiets zit. Plotsklaps komt mijn karretje met een klap tot stilstand, word ik gekatapulteerd. 'Niet op je hoofd terecht komen,' flitst door mij heen. Ben uitgetreden, zie mijzelf een koprol door de lucht maken, met beide armen de val brekend. Op de grond liggend floep ik weer in mijn lichaam. Het gebeurt razendsnel. Mijn hoofd heeft het asfalt slechts lichtjes geraakt. Omkijkend ligt het rijwiel enkele meters achter me. Een jonge vrouw heeft zich erover gebogen, trekt deze naar de stoeprand, komt op me af: 'Ik zie je opeens door de lucht vliegen. Gelukkig dat er geen auto's aankwamen. Gaat het?' Ik voel steken in beide polsen, maar verder niets. De medelevende voorbijgangster wordt bedankt. De fiets inspecterend zie ik de eerder afgebroken handrem tussen de spaken, blijkt de voorvork verbogen, in het voorwiel een slag, het stuur scheef en het versnellingsmechanisme kapot. Er valt niet meer mee te rijden. Ik besluit thuis rustig te bekijken wat de schade is, of het nog waard is het krenge te laten repareren. Met beide handen pak ik het stuur beet, til. Pijnscheuten schieten door mijn polsen, geen kracht. Met gebogen armen onder het stuur sleep ik mijn tweewieler huiswaarts. Langzaam dringt door dat de handrem uit het gaatje getrild moet zijn, tussen het voorwiel geraakt. Stom, stom, stom! Onderweg loop ik Rachid tegen het lijf.

Hij neemt het ijzeren stoffelijk overschot van me over, sleept het naar mijn kelderbox, vraagt of hij nog wat voor me kan doen.

Ik zou niet weten wat. ‘Neen joh, bedankt.’ Mijn arts bellend geeft deze het advies een aspirientje te nemen. Mijn polsen worden dik, pijn steekt de kop op. Opnieuw bel ik mijn dokter, die er niet is. Er wordt doorgeschakeld. Uiteindelijk komt er een plaatsvervangster opdraven, die mij sommeert een nachtwacht in te schakelen. Door de aanraking met het asfalt zou ik niet zichtbaar hersenletsel opgelopen kunnen hebben, kans op een coma.

Ik geef aan dat mijn vriend kan oppassen, of eventueel mijn moeder. De laatste bel ik op, vertel haar over mijn ongeluk. Ze wil gelijk langs komen, moederliefde. Ik zeg dat dit niet hoeft. Dat ik een pijnstillertje neem, op bed ga liggen. Dat zodirect M’hmed van zijn werk komt. Die moet het verhaal tot in detail horen. Zo is hij. ‘Ja, en toen? Ja, in de lucht. Voelde je dat je ook beneden in je lichaam was?’ wil hij weten. ‘Het is niet zozeer de kwestie van hier of daar, ik bevond me op beide plaatsen tegelijk,’ zeg ik. Vertel hem niks over mijn ontmoeting met Frits. M’hmed is niets te veel, reist naar de andere kant van de stad voor het ophalen van het recept voor zware pijnstillers. Die helpen voor geen meter. De hele nacht crepeer ik. Kan door beide armen ook geen goede ligpositie innemen. M’hmed doet op de bank van mijn gekreun en gedraai in bed ook haast geen oog dicht.

De volgende dag volgt een bezoek aan mijn huisarts. Die schrikt. Ik heb de indruk niet zozeer van mijn euvel, maar dat hij bang is wegens nalatigheid aangeklaagd te worden. Ik mag er naar mijn werk bellen. Op naar het ziekenhuis. De rechterpols gaat in het gips, de zwaar gekneusde linker in een drukverband. Met beide armen in een mitella wacht ik op de uitslag van de, voor alle zekerheid gemaakte, hersenfoto. De binnenkomende dienstdoende informeert dat er geen problemen gevonden zijn, kijkt naar mijn armen: ‘Ja, daarmee ben je voorlopig zoet. Sterkte. Een hand zal ik je maar niet geven, ha ha.’ Het naamkaartje vermeldt Dr. F.H. Meeuwissen. Dokter Frits herkent mij niet. Voel me verward, weet op dat moment geen houding, mompelt ‘tot ziens’, loop de kamer uit, de gang op, wil naar buiten, moet frisse lucht. Thuis geraak ik met een taxi. Geld en sleutel uit mijn zak halen is een probleem. De chauffeur doet het voor me. Als een waggelende eend loop ik de trappen op. Het kan snel gaan. Het ene moment bruis je van de energie, kort erna lig je letterlijk en figuurlijk langs de kant van de weg. Ik informeer het werk dat ik voorlopig in de lappenmand lig. Een painkiller gaat achter de kiezen.

Het losknopen van mijn overhemd bezorgt helse pijn, besluit met kleren aan in bed te duiken. Lichamelijk niet gezond en geestelijk gewond, trek ik een deken over mij heen. Met zelfmedelijden, het bekende ‘waarom ik?’ (altijd zonder antwoord), soes ik weg.

’s Avonds voel mij nog steeds moe, blijf in bed. M’hmed heeft zijn best gedaan met het eten. Veel gaat er niet door mijn keel. Eetlust ontbreekt. De hele nacht draai ik in bed.

Ben geradbraakt als de controleur van de ziektewet mij ’s ochtend uit mijn bed rinkelt. Voor de zware kneuzing staat twee weken. Met de gebroken pols ben ik op zijn minst vier weken zoet. Karatebeoefening is uit den boze. Voorlopig hoef ik niet te werken. Dat had ik zelf ook al bedacht. Mijnheer laat formulieren achter die ingevuld en opgestuurd dienen te worden, opdat mijn centen binnenkomen. Over enige tijd komt hij de situatie opnieuw beoordelen.

’s Middags komt ma. Ze ruimt de boel aan de kant, want ik laat alles op zijn beloop. Maak kwistig gebruik van mijn patiënt-zijn. Het door haar gemaakte eten hoeft alleen opgewarmd te worden in de oven. Ik vertel niet dat voor het bikken al gezorgd wordt. Ze bedoelt het goed. M’hmed, die na zijn werk ook is komen opdraven, zegt tegen mijn moeder: ‘Maakt u zich geen zorgen mevrouw. Ik houd een oogje in het zeil.’ Als Ma vertrekt fluistert ze: ‘Het is een zorgzaam type.’ Eindelijk iets positiefs.

Klaarblijkelijk is het startsein voor telefoonsessies gegeven. De een na de ander belt op. Ooms, tantes, Harry, zelfs de huisarts, mijn werkgever, die mij beterschap wenst. Gelijktijdig voorzichtig informeert wanneer ik weer aan de slag zou kunnen. Een fruitmand van het werk wordt bezorgd. ‘Beterschap’ staat op het kaartje. Eronder in hanige letters: ‘Groeten aan je vriend. Thea.’

Na het eten tovert M’hmed foto’s tevoorschijn. Verschillende keren heb ik erom gevraagd. ‘Zoals ik zei Michiel, ik heb er niet veel,’ roept mijn joch. Sommigen lijken beelden uit een lang vervlogen tijdperk. Een prent toont M’hmed’s vader. Gekleed in een lange grijze ‘jurk’. ‘Jeleba’ noemt men zoiets. De man heeft een baard van een paar dagen. Op de snufferd een veel te grote zonnebril waaruit één glas ontbreekt. Tevens een recenter kiekje waarop monsieur met een aantal anderen in overall voor een groot bord van Machinefabriek ‘I****’ staat. De kerel maakt een onsympathieke indruk. Staat los van het groepje arbeiders. Alsof ze duidelijk maken dat hij niet tot de intimi behoort. Vrouwelijke familieleden, poserend voor exotische achtergronden, passeren de revue. Niks spontaans.

Alle kiekjes zijn in een studio gemaakt. Dat schijnt in Marokko normaal te zijn. Geen enkele beeltenis van zijn moeder. Wel enkele van M'hmed zelf. De strandfoto van hem en Mustafa komt boven water. Twee armoedig ogende, wel lachende jongens, in vale afzakkende zwembroekjes. Mustafa toornt boven hem uit, heeft zijn arm beschermend om hem heen geslagen. M'hmed houdt zijn jeugd vriend bij de middel beet. Er straalt van de afdruk genegenheid. Moet goed kijken om in de jongste, met kaalgeschoren hoofd, mijn vriend te herkennen.

Negatieven bezit M'hmed niet. Het is tegenwoordig mogelijk zonder dat kopieën van een foto te laten maken. Ik stel voor dat we dit voor een aantal doen. Hij stemt ermee in.

Verder gebeurt er niet veel. M'hmed is moe van de laatste dagen, wil vanavond vroeg naar bed. Op Duitsland een natuurdocumentaire bekeken. Met het door moessie achtergelaten slaaptablet achter de kiezen kruip ik om tien uur onder de wol. Word als een klein kind ingestopt. Heerlijk jezelf zo lekker over te kunnen geven. Mijn verpleger zal vaat in de keuken afwassen, daarna vertrekken. Snel doezel ik weg in Morpheus armen, hoor M'hmed fluisteren: 'Droom lekker Michiel. Het liefst over mij.' Een kusje op de wang. Het kan ook een hallucinatie geweest zijn.

De ergste malheur is voorbij. Ben gestopt met slaappillen. Ook de zware pijnstillers zijn aan de kant gezet. De combinatie van die twee maken een zombie van je. Verzorging liet/laat ik mij aanleunen. Het is voor M'hmed's en ma's rekening. Mijn lief heeft mijn moeder ingepakt. Ik hoor hen kwebbelen, lachen. Alhoewel 'ingepakt' niet het juiste woord is, omdat het naar berekening ruikt, en dat is niet het geval met hem. Hij is nu eenmaal zo. Ik ben stukken afstandelijker, kijk de kat uit de boom. Hoe mijn vriend het doet is mij een raadsel, maar M'hmed weet zich bij iedereen geliefd te maken, uitzonderingen daargelaten natuurlijk. Hij wil ook voor iedereen het goede. Zoals de zaken er nu voor staan, wit hij binnenkort ma's keuken, begrijp ik. Klaarblijkelijk valt het sluwe Oosterse volk toch mee...

Heb collega Dirk opgebeld. Hij volgt ook de cursus bedrijfsadministratie. Hij zal van de uitgedeelde lesstof kopieën maken, het mij opsturen.

Gek word ik van gekriebel onder het gips. Ma heeft een breipen meegenomen, waarmee ik af en toe het irritante gevoel probeer te bedwingen. De linkerpols draag ik niet meer in de mitella. Deze voelt stijf aan, moet oppassen het niet te zwaar te belasten.

Met kunst en vliegwerk bestier ik mijzelf enigszins weer. Laat ik niet al te duidelijk blijken. Ben van plan nog enige tijd patiënt te spelen. De gedwongen stilstand heeft mij in een meditatieve stemming gebracht. Filosofer over karate. Ooit uit angst ermee begonnen, is het tot een tijdvreterende activiteit uitgegroeid. Ik vind het leuk om te doen, maar de wedstrijden zijn teveel. Gezien mijn makke is dit voortijdig gestopt. Besluit volgend seizoen niet meer aan competities deel te nemen. Over Frits mijmer ik. Na de aanvankelijke schok van de ontmoeting, is tot mij doorgedrongen dat hij mij niks meer kan schelen. Ik heb M'hmed, heb geleerd lief te hebben, van me te laten houden. Frits is niets meer dan een vage herinnering, heeft geen macht meer over mij. Ik ben vrij. Het helpt ook dat van de sportieve indruk die hij aan De Plas maakte weinig meer over is. Hij zal in de dertig zijn, maar leek veel ouder. Zag er vermoeid en afgetobd uit. Kan mij nauwelijks voorstellen dat ik hem ooit leuk, aantrekkelijk vond.

Harry, M'hmed en ik wachten Frits bij zijn woning op, duwen een prop in zijn mond, binden het doelwit met touw aan handen en voeten vast. De Rolex gaat om M'hmed's pols. 'Die heeft die gast toch niet meer nodig,' grapt hij. De toekomstige vleeswaar wordt in de kofferbak van zijn Mercedes naar een abattoir afgevoerd. Na aankomst strippen wij de specialist in opleiding. Naakt ligt hij op de vloer, rillend van de kou. De smerlap krijgt de aan de muur hangende posters met beeltenissen van in stukken gesneden runderen in de gaten. Het zal dagen dat hij niet in het Hilton vertoeft.

'Weet je wie ik ben?' Ontkennend schudt de misbruiker het hoofd. 'Herinner je de jongen niet die jij een aantal jaren terug bij De Plas gepakt hebt? Wacht, ik zal je mijn foto uit die tijd laten zien.' Houd hem de prent voor. Zijn oogopslag zegt genoeg. Hard trap ik in zijn kruis, vraag retorisch: 'Weet je wat we doen met lieden zoals jij?' Natuurlijk weet hij dit niet, is kronkelend bezig de pijn te verwerken. 'Harry! Is die ander reeds in stukken?' 'Ze zijn ermee bezig' bromt hij. 'Je hoort het. Er staat nog iemand op het menu. Evenals hij - of is het een zij Harry? - ga jij door de gehaktmolen, word je binnenkort als beleg op brood gesmeerd. Eerst een andere attractie. Ik hoop dat je SM kunt waarderen. Een aantal van onze gasten hebben dit als hun specialiteit opgegeven. Harry, zijn zij al gearriveerd?' 'Dat zal toch wel,' roept deze, rukt de deur van het kantoor open, schreeuwt de gang in: 'Jongens! Is de meidenclub er?' Kirrende geluiden kondigen de komst van de gangbangeden aan. Een in zwart leer geklede kerel komt binnen, groet ons, bekijkt de gestalte op de vloer.

'Die is veel te oud. Ik heb toch gezegd dat ik alleen jonge jongens wil. Deze is goed voor de seniorenclub,' spuwt hij, draait zich om, roept: 'Roberta! Is dit niks voor jou?' Roberta blijkt een bejaarde, die het snel bekeken heeft. 'Veel te behaard. Hij lijkt op King Kong. Ben ik voor niks hierheen gekomen.

Ik wil de taxikosten vergoed zien,' kweelt de a.o.w.-er. We hebben medelijden met het oudje. Het abattoir ligt ver buiten de bewoonde wereld. 'Hier,' roept M'hmed, gooit hem de sleutels van Frits' Mercedes toe. 'De kar is zilvergrijs, staat voor de deur. Je mag hem hebben.' Mijn vriendje is altijd zo sociaal voelend.

De spoeling lijkt dun te worden. 'Hoeveel staan er nog buiten?' vraag ik. Er blijken twee dertigers en een veertiger in de wacht. Ik had op een hogere opkomst gerekend. 'Komt kijken of de aanbieding jullie bevalt,' galmt uitnodigend de gang in. De oudste beschouwt het lijdend voorwerp, maakt zonder wat te zeggen, rechtstreeks ommekeer.

De overige twee debatteren: 'Wat denk jij ervan?' zegt de een tegen de ander. Die twijfelt, staat klaarblijkelijk iets anders voor ogen. Ze kakelen, overwegen. Ik word het zat, zet hen voor de keuze. Het is nu of nooit. 'Vooruit dan maar,' klinkt het niet al te enthousiast.

'We doen de deur op slot, zodat onze gast niet ontsnapt,' voegen wij het tweetal toe. We wijzen het stel de huistelefoon op het bureau. 'Draai een negen en we komen jullie halen. Enig idee hoe lang het gaat duren?' Ze kijken elkaar aan, roepen eenduidig in koor: 'Een uurtje of drie.' 'Hebben jullie nog iets nodig?' vragen we. Ze hebben alles. Hun koffertje openbaart potjes met vage inhoud, dildo's in allerlei formaten, kettingen, zwepen, knijpers, handboeien,kaarsen, en een fles Johnny Walker. Kortom, een heel arsenaal. We wensen hen veel plezier, sluiten de deur achter ons.

Om vier uur 's nachts rinkelt de telefoon. Het SM-stel blijkt voldoende aan het gerief. Zodanig uitgeput, dat ze Harry vragen of hij niet wat pervetine op zak heeft. Mijn neef is de beroerdste niet. Onder de plechtige belofte het gebeuren stil te houden ('Anders belanden jullie in de gehaktmolen!') geeft hij hen een grammetje van het gevraagde.

Onze Frits blijkt behoorlijk toegetakeld. Zweepstriemen zijn zichtbaar. Onze dokter ligt met glazige ogen voorovergebogen op het bureau. Uit zijn kont steekt een vuistdikke zwarte dildo. Met zijn voet geeft M'hmed er een ferme trap tegen, zodat het hulpstuk helemaal naar binnen glijdt. Frits schreeuwt het uit. 'Had je mijn vriendje maar niet moeten misbruiken,' roept M'hmed. Harry heeft lange kettingen bij zich. Deze wikkelen we om het bovenlijf van het speenvarken, sleuren het door de gang, richting de grote tube waarin toekomstig gehakt verdwijnt. Één been steekt daar nog half uit. Moeilijk te zien of het vrouwelijk of mannelijk is. De dienstdoende, een collega van Harry, laat een drukmechanisme neer dat het vlees naar beneden duwt zodat het vermalen kan worden. Onze Frits ziet het tafereeltje, valt flauw. M'hmed zegt dat hem dit knap tegenvalt van iemand die in de medische industrie toch aardig wat bloed gezien moet hebben. Een emmer vrieswater wordt over de aansteller gesmeten, zodat hij weer bij bewustzijn komt. Over de vloer verder achter ons aan wordt hij naar het apparaat gesleept. Hysterisch wordt de nu nooit wordende medisch specialist, smeekt om genade.

'Dat had je met mij anders niet,' lach ik cynisch. We zouden Frits eerst in stukjes moeten hakken. De vermaler is niet geschikt voor grote brokken. We zijn moe, willen naar huis, draaien de motor van de gehaktmolen op de hoogste stand. Zo zou het toch in één keer moeten lukken.

Boven aan het plafond een draaiwiel met een stevige ijzeren ketting, een haak eraan bevestigd. Frits hijsen wij op, totdat hij netjes boven de bak hangt. Langzaam laten we hem zakken.

Het slachtoffer gilt als een speenvarken. We worden het gebrul zat. Harry's maat loopt naar de muur, zet een taperecorder aan. 'Power to all our friends, to the music that never ends. To the people we want to be. Baby, power to you and me,' galmt de ruimte door. Is het niet Cliff Richard die hier zingt? Ander personeel komt binnen, blèrt met de muziek mee, maakt danspasjes. Intussen transformeert Frits, eerst met de benen, in een blubberige massa. Via een plastic buis komt het in een bak terecht. 'Rundvlees' vermeldt het label.

Pas nu vertel ik M'hmed van mijn ontmoeting in het ziekenhuis, druk het geschrevene in zijn handen. Na lezing kijkt hij mij bezorgd aan. 'Hoe voel je je?' 'Bevrijd,' lach ik, sta van de bank op, dans een paar rondjes om de tafel heen. 'Tijdenlang heeft door mijn hoofd gespeeld welke wraak ik zou nemen als ik hem tegenkwam. Door een gehaktmolen halen fantaseerde ik soms. Vandaar het verhaaltje, dat binnen no-time automatisch eruit rolde. Het teruglezend moest ik er hard om lachen. De spanning was weg. Opeens *besepte* ik niet langer Frits' gevangene te zijn, maar *voelde* ik het ook in elke vezel van mijn lijf. Eerst had ik nog het idee aan de directie van zijn ziekenhuis een brief te schrijven met de mededeling dat ze een misbruiker in dienst hebben. Maar zelfs dat vind ik teveel moeite. Te lang heeft die monsieur mijn gedachten en leven in beslag genomen. Ik stop er geen energie meer in, vergeef hem. Jij heb me genezen van mijn dubbele gevoel inzake intimiteit en seks, mij leren genieten.'

'Weet je dat zeker?' glimlacht M'hmed. Hij neemt de proef op de som, kust me, laat zijn handen over mijn billen glijden. Ik weet waar het op uitdraait, zal geen protest in drievoud indienen, lispel slechts: 'Kijk je uit met mijn arm?'

Nachtleven

Het gips is er gisteren afgegaan. Was het ook flink zat. Nu zal het een kwestie zijn om veel met de pols te oefenen om deze weer soepel te krijgen. Volgende week is namelijk het examen bedrijfsadministratie, moet ik goed kunnen schrijven.

De ziektewet ligt sinds vorige week achter me. Op het werk bediende ik met mijn linkerhand de telmachine redelijk snel. Voor de telefonische werkzaamheden maakte mijn handicap niet veel uit.

Een paar keer met de bus naar mijn job gereisd, maar dat duurt veel te lang. Sta nu met M'hmed in de fietsenwinkel met onze karretjes. Mijn rijwiel heeft het ongeluk niet overleefd. Niet meer waard om te laten repareren. De handelaar probeert mij te verleiden. Gezien de grote kans op diefstal, kies ik voor een gebruikt model. Twee wel te verstaan. Voor M'hmed ook eentje, want die rijdt op een krakkemikkerig geval. Je komt er moeizaam op vooruit. Om de haverklap is er iets mee. Nu weer stond hij met een lekke band. Met de overhandiging van vierhonderd piek, en M'hmed's en mijn wrak als inruil, zoekt dit echtpaar voortaan op Gazelles; drie versnellingen, voorzien van zware kettingsloten. 'Neen, dit is een cadeau,' roep ik, als M'hmed zegt de tweewieler later terug te willen betalen. Op zijn bezwaar dat ik weer wat voor hem doe, zeg ik dat het mij plezier schenkt hem wat te geven, te helpen. Hij hoeft zich geen zorgen te maken. Ik heb spaargeld. Niet alleen uit de tijd dat ik nog thuis woonde. Het kindsdeel uit pa's erfenis tikt aan. Mijn salaris is ook niet slecht. Elk jaar vraag ik om een extra loonsverhoging, afgesloten c.a.o. of niet. Ik weet wat ik waard ben. Ze geven het. Weten dat het moeilijk is om aan goed personeel te komen. Ben niet koopziek. Als ik iets tweedehands kan aanschaffen en het is van goede kwaliteit geef ik daaraan de voorkeur. Zuinigheid heb ik thuis geleerd. Meestal houd ik op het eind van de maand aardig wat over.

Bij zijn tegenstribbelen heb ik verrassend aangekondigd ook een auto te kopen. Zie mijzelf met M'hmed in de vakantie rondtoeren. Mijn tijger is verbaasd als ik zeg mijn rijbewijs te hebben. Gehaald toen ik achttien was. Niet in één keer. Moest twee keer afrijden voordat het papiertje in de zak gestoken kon worden.

Op aanraden van een collega sta ik voor de motorische vervoersbehoefte enkele dagen later bij garage 'Terlingen'. In gezelschap van M'hmed en Rachid, en met vijfentwintighonderd piek in de binnenzak.

Van tevoren heb ik hen gezegd: ‘Het gaat goed met de economie. Mensen kopen nieuwe auto’s, ruilen de oude in. Aanbod genoeg, dus flink onderhandelen voor ons tweedehandsje. Zelfs als alles in orde is, flink zeiken om de prijs te drukken.’ Rachid is voor zijn technische kennis mee. Zelf weet ik van vierwielers weinig af. Er moet benzine in. Oja, en op gezette tijden olie en koelvloeistof.

Op de vraag van de verkoper of hij ons van dienst kan zijn, antwoord ik dat we even rondkijken. Hij trekt zich in het kantoortje terug. Mijn oog valt op een crèmekleurige Kever van tweeduizenddriehonderdvijftig gulden. Ik sis tegen Rachid: ‘Dit lijkt mij wel wat. Wat vind jij ervan?’ Hij heeft rondgekeken, zegt dat het geen slechte keuze zou zijn: ‘Als hij technisch in orde is.’ ‘Daar ben jij voor. Maar we moeten niet als eerste erop afgaan. Weet de verkoper dat we hem willen. Beter eerst bij een paar andere modellen bakkeleien, dan naar de VW lopen,’ zeg ik gedempt. ‘Prima plan,’ fluistert M’hmed.

Op het interieur van de Simca hebben we al kritiek geleverd. Volgens mijn expert ‘tikt’ ook de motor. De voorkant vertoont roestplekjes. ‘Ja, dat is het zwakke punt. Het zijn geen slechte auto’s, maar het plaatwerk rot onder je kont vandaan,’ roept Rachid. ‘Neen, dit is niks,’ vindt ook M’hmed. Is dat niet wat voor je?’ wijzend naar de witte Volkswagen. ‘Tja,’ zeg ik gespeeld twijfelend, ‘ik kan eens kijken.’ Loop langzaam op het begeerde artikel af. Het gezelschap volgt.

Voor de verkoper is duidelijk dat voor de beslissing hij bij mij moet zijn. Prijst aantrekkelijke eigenschappen aan, zoals benzineverbruik, waardevastheid. Natuurlijk proberen wij de argumenten onderuit te halen. Mijnheer poneert dat de wagen goed in de lak zit. Kerels gedragen zich rationeel. Ik besluit een irrationele noot aan te dragen: ‘De kleur bevalt mij niet zo,’ mompel ik. ‘Hoeveel moet dat kreng kosten? Oh, ik zie het al, tweeduizenddriehonderdvijftig. Dat ga ik echt niet op tafel leggen,’ Rachid aankijkend. Die schudt met zijn hoofd: ‘Voor die prijs koop je wel iets anders.’ De man weet niet hoe hij het heeft, is in verwarring. Wat willen die jongelui? M’hmed loopt om de wagen heen, schopt tegen de banden, hangt er met zijn neus boven, debiteert: ‘Die hebben de langste tijd gehad. Over een half jaar ben je aan nieuwe toe, Michiel.’ De garageman begint het tegendeel te beweren: ‘Dan moet u elke week duizenden kilometer rijden. Bij normaal gebruik gaan ze zeker nog een jaar of twee mee.’

‘Kunt u hem eens starten,’ verzoekt onze student voertuigtechniek. Volgens mij is het geluid goed. De expressie van de jongens staat op bedenkelijk. Ik kijk Rachid aan. Hij geeft geen commentaar, neemt het vragenuurtje over: ‘Mag ik onder de kap kijken? Kunt u hem op de brug zetten zodat ik eronder kan? Kunt u...?’

We rijden de poort uit, de weg op. Het is lange tijd geleden dat ik achter het stuur zat. Sinds ik mijn rijbewijs behaalde, heb ik welgeteld zes keer gereden, doe voorzichtig. De verkoper naast me vertrouwt het niet, heeft mijn gebrek aan ervaring in de gaten. Af en toe heft hij zijn hand richting het stuur, beseft wat hij aan het doen is, trekt het lichaamsdeel terug. ‘De snelweg op, Michiel. Kunnen we testen,’ roept Rachid vanaf de achterbank. ‘Ja, planken,’ valt M’hmed hem geestdriftig bij. De vertegenwoordiger van garage ‘Terlingen’ is minder enthousiast zie ik.

Het grommend monster staat af te koelen. Wij worden in het kantoortje op koffie getrakteerd. De onderhandelingsfase is aangebroken. ‘Ik kan er vijftig gulden vanaf doen, en de tank volgooien, maar dat is het dan wel. Anders zouden we een dief van de eigen portemonnaie zijn.’ ‘En dat willen we natuurlijk niet,’ vul ik aan. ‘Dan zijn we snel uitgepraat,’ sta op uit de stoel. ‘Wat had u in gedachten?’ vraagt de andere kant. Ik ga weer langzaam zitten, de eerste kaart op tafel leggend: ‘Ik heb niks in te ruilen.’ De eerste honderd piek sneuvelt. De tweede kaart: ‘Wat mijn vrienden zeggen over binnenkort te vervangen banden, problemen met de startmotor en koeling, iets dat ratelt en nog wat kwalen, zou ik zeggen, zak nog maar met vier flapjes van honderd. Ik twijfel sowieso of ik het wel moet doen. De kleur bevalt mij namelijk niet,’ kijk naar de jongens, zogenaamd om hun mening te peilen.

Mijnheer oppert dat hij ook wel in de gaten heeft dat hij niet te maken heb met kapitaalkrachtige jongeren. Is bereid van de prijs nog eens tweehonderd af te doen. ‘Driehonderd en een volle tank,’ roep ik. Tweehonderdenvijftig en tank is het tegenbod. Ik weet dat hij denkt nog te verdienen aan bemiddelkosten voor een te dure financiering. Je leert echt wel wat op cursussen en op het werk! Ik accepteer. ‘Dat wordt... min honderd piek, plus min tweehonderden vijftig, dat is dan driehonderdenvijftig bij elkaar, en benzine. Tweeduizend piek heren.’

‘Ik dacht dat hij ontplofte, toen je plompverloren je beurs tevoorschijn haalde, zei dat je contant betaalt, en de flapjes op tafel legde. Je hebt een prima auto Michiel, en met onderhandelen ben je erger dan een jood,’ uit Rachid bewonderend. ‘Ja, het is een monster,’ lacht M’hmed, knijpt mij in de nek. Binnenkort zit ook hij achter het stuur. Gaat les nemen. Een rijbewijs is altijd handig, ook met het oog op werk. Het benodigde lesgeld schiet ik voor. Het komt op zijn rekening-courant. De rij-instructeur heeft gezegd dat er momenteel voor het examen lange wachttijden zijn, bijna drie maanden. Vandaar dat na de eerste les de aanvraag de deur uitgaat.

Met het voornemen alle ellende achter ons te laten, zijn M'hmed en ik op weg voor een weekend Harry. Amsterdam is een drukke stad, zeker op zaterdag. Gezien mijn gebrek aan rijervaring hebben we voor vervoer per trein gekozen. Waren de afgelopen dagen regenachtig en veel te koud voor de tijd van het jaar, we hebben geluk. De zon schijnt volop, lekker wandelweer.

Rond lunchtijd worden we verwacht, maar sjokken al om elf uur door de Kalverstraat. Maken van de gelegenheid gebruik maken zomers goed aan te schaffen. Meer keus dan in ons stadje. M'hmed heeft honderd piek op zak, bij elkaar gespaard van zijn zaterdagbaantje. Als een kind in de snoepwinkel raast hij door rekken. Komt tot de ontdekking dat het niet goedkoop is. Ik stel voor naar zijstraten van de grachten te kuieren. Herinner mij er winkeltjes gezien te hebben met tweedehands kleren. Bij een ervan is mijn vriend verrukt van een witte broek. Een spijkerbroek tikt hij ook op de kop. Een bruine cowboyhoed, voor de grap opgezet, krijgt hij gratis van de met hem flirtende verkoopster. En passant reikt ze hem een fleurig gebloemd T-shirt aan: 'Zou je goed staan.' Heb de neiging een sticker met 'gereserveerd' op M'hmed's voorhoofd te plakken. Mijn vriend laat zich verleiden, koopt het. Zelf schaf ik een bordeaux rood overhemd aan. Zie een dunne zwarte leren stropdas. Zo'n eentje die Italiaanse gangsters in films dragen. Kan ik niet laten liggen. Wil ook een broek, maar slaag niet. We keren terug naar de hoofdstraat. Bij C&A een kaki pantalon voor mij, sokken en ondergoed voor ons beiden.

Op weg naar Harry. De straat met neeflief's stek ligt niet ver van het Centraal Station in de Nieuwmarktbuurt. Moet plaatsmaken voor de uitbreiding van de metro. Spandoeken met de tekst 'Geen buizen maar huizen' zijn van de ene bovenwoning naar de andere gespannen. Het leven speelt zich vandaag buiten af; tafels en stoeltjes op straat, veel volk, een sterke hashgeur, muziek schalt her en der.

Harry's gekraakt pand is groot. Beneden een werkplaats; twee draaibanken, schappen met daarop hout, metalen buizen, gereedschap, dozen met bouten, moeren en wat al niet meer. M'hmed krijgt uitleg bij een verfspuit, klaarblijkelijk een nieuw model. Mijn schilder vindt het interessant, mij laat het koud. Neef heeft het in de gaten, zegt: 'Kom, het rekenwonder verveelt zich, laten we naar boven gaan.'

Daar zit ene Ruben, naar blijkt een aannemer van eind dertig. Ik weet niet of de bouwheer een scharreltje is. Harry heb ik nooit over hem gehoord. Met het bolle gezicht en snor doet hij denken aan het prototype van een barkeeper. Binnen de kortst mogelijk tijd zijn M'hmed en hij in een geanimeerd gesprek verwickeld.

Het klikt duidelijk tussen die twee. Om woorden zit mijn vriend nooit verlegen. Je vraagt je af waarom hij destijds bij De Plas niks wist te zeggen. Met Harry keuvel ik over koetjes en kalfjes, maar wordt afgeleid door het gelach van mijn vriendje. Mijn tijger wordt toch niet versierd? Heb mij afgevraagd hoe het zou zijn als M'hmed binnen gay-kringen verkeert. Bang dat hij mij niet meer leuk vindt, van me afgepakt wordt. Ik hoor M'hmed debiteren dat het in Marokko niet is zoals hier: 'Als je daar geen geld hebt, heb je geen leven.' 'Dat is toch overal hetzelfde,' roept Ruben. 'Nee hoor. Hier krijg je geld van de koningin als je het zelf niet hebt,' wordt tegengesputterd. 'Sinds mijn pa overleed krijgt mijn moeder het ook.' Hoe naïef. Hij bedoelt een uitkering. Bij zijn eerste loonstrookje zal hij zien wat die solidariteit van onze vorstin hem kost. Soms verbaast het me hoe weinig mijn vriend van de Nederlandse samenleving afweet.

Na het eten, kondigt Ruben aan langs zijn kantoor te gaan. Hij moet ook een bouwplaats in Haarlem bekijken. We worden uitgenodigd mee te gaan. Harry heeft andere plannen. M'hmed heeft interesse, zegt tegen mij: 'Vind je het niet erg?' Wat kan ik zeggen?: 'Nee, je blijft hier. Ik bind je aan de tafelpoot vast, en als ik nog één keer zoiets hoor, leg ik je een muilkorf aan?' Je kunt mensen niet bezitten. 'Veel plezier,' roep ik joviaal. Het is gespeeld. Mijn lief voelt het aan, komt op me af, geeft me een kusje. De eerste keer voor de ogen van derden! 'Tegen zessen zijn we terug,' zegt Ruben, zoent Harry innig. Er lijkt geen eind aan te komen. Mijn moco-joch en ik kijken elkaar aan. We zijn niet de enige lovebirds in dit huis. Ik ben opeens zo geil van mijn vriendje, heb zin hem ter plekke de kleren van het lijf te scheuren. Het gaat niet gebeuren. Tenminste, niet nu. Ze vertrekken.

Harry vertelt Ruben drie weken geleden te hebben ontmoet. Het schijnt serieus aan te zijn. Voor de eerste keer borrelen gedachten over samenwonen op, neef heeft een soulmate gevonden. Zijn lief stamt uit de bekende familie 'W*****', schijnt geld als water te hebben. Niet dat Harry daarvoor valt. Geld is voor hem een middel, geen doel, en Harry heeft bescheiden wensen. Hij onthult plannen een eigen klusbedrijf te starten. Hij kan alles met zijn handen maken, maar studeren... Er is het probleem met het middenstandsdiploma. 'Dat heb ik. Gebruiken we die. Word ik een papieren vennoot,' roep ik. 'Je bent een slimme vogel,' zegt neeflief. Geeft aan een andere optie te hebben. Zou wel graag zien dat ik te zijner tijd de administratie en boekhouding op mij neem. Hem kan ik niets weigeren. Hij merkt op dat ik 'losser' geworden ben sinds ik M'hmed heb leren kennen. Ik vertel openhartig over mijn relatie. 'Spontaan, vlot, bij iedereen in de smaak vallend,' prijs ik M'hmed aan. 'Zoals bij jouw Ruben,' kan ik niet nalaten op te merken. Harry laat niet blijken dat hij de vinnige ondertoon opmerkt.

Ik uit mijn angst, dat M'hmed en ik elkaars eerste vriendje zijn, en hoe groot de kans dan is dat je bij elkaar blijft. Neef zegt: 'Zo moet je niet denken. Pijn kun je niet uit je leven bannen, Michiel. Je moet er mee leren leven. Streef met hart en ziel naar wat je wilt bereiken. Het is geen garantie dat je het haalt, maar zonder de intentie lukt het zeker niet. Zo is het ook tussen jullie twee. Ik zie dat jullie het beste met elkaar voor hebben, intens lief hebben. Maak het beste van nu. Wat de toekomst brengt weet niemand. Sommigen zoeken hun hele leven naar de ware, en vinden deze nooit. Misschien behoren jullie tot de gelukkigen bij wie het de eerste keer raak is.' Hij heeft gelijk, dat weet ik ook. Maar soms is het goed het uit de mond van een ander te horen. M'hmed's geaardheid kaart ik aan. Mijn vriend denkt deze verborgen te kunnen houden, maar volgens mij is het een kwestie van tijd voordat de bom barst. Harry zucht: 'Ik zal je iets vertellen. Tijdens mijn verblijf in Egypte kreeg ik iets met een jongen, Murat heet hij. Voortdurend is hij bang om betrappt te worden. Dit gebeurt, ondanks onze voorzichtigheid, door een buurjongen, die ons op een dag heimelijk volgt. De hel breekt los. Familieleden komen bij mijn hotel verhaal halen. Een paar kerels houden mij beet, anderen slepen Murat aan zijn haren eruit, slaan hem tot bloedens toe. Politie is op straat, doet niets. Mij wordt te verstaan gegeven zo snel mogelijk te verdwijnen, verwensingen krijg ik naar mijn kop geslingerd. Herinner me als de dag van gisteren mijn trieste nachtelijke busreis, telkens afvragend wat er verder met Murat gebeurt. Het was complete hysterie wat daar geschiedde. Vreemd genoeg ontmoette ik juist in Arabische landen een schier aan jongens en mannen, die seks met mij wilden. Maar alles gebeurt in het verborgene. Als het benoemd wordt zijn de rapen gaar.

Ze lopen in die contreien achter, Michiel. Je moet zo'n veertig jaar terug in de tijd terug denken. Hoe het hier toen was. Je kon als homo in de gevangenis gesmeten worden. Je kreeg geen baan, was paria. Trouwens, hier is het ook nog steeds een heikel punt. Gelukkig zit M'hmed niet in Marokko maar in Nederland. Heeft hij meer mogelijkheden. In ieder geval is het ongewis hoe zijn familie reageert als hij uit de kast komt, of geout wordt. Je weet hoe het mij thuis verging. Misschien accepteert zijn familie hem, wordt hij verstoten, sturen ze hem naar Marokko. In het ergste geval worden ze handtastelijk. Alles is mogelijk, dat kan ik niet inschatten. Ik wil je niet onnodig bang maken, maar je moet er wel rekening mee houden. Zijn moeder heeft tot aan zijn eenentwintigste de ouderlijke macht. Dus is hij, denk ik, van haar afhankelijk voor zijn verblijfsvergunning. Ik weet niet hoe dit zit. Zeg hem dat hij belangrijke papieren, zoals paspoort en dergelijke, niet in handen van zijn moeder of familie moet laten.

Mocht het erop uitdraaien, dat ze dwars liggen, heeft hij deze in zijn bezit. Misschien is het voorbarig, maar houd rekening met verschillende scenario's. Laat M'hmed plannen maken voor als de situatie escaleert. Ik ben destijds ook niet zomaar bij mijn ouders vertrokken, had alles voorbereid. En Michiel. Loopt hij van huis weg, dan staat zijn familie bij jou op de stoep. Politie kan ook aan je deur komen. Het is strafbaar om een minderjarige aan het ouderlijk gezag te onttrekken.'

We vertrekken richting bloemenmarkt, duiken erna op het terras van een gelegenheid, waarvan Harry velen van de (gay)cliëntèle kent. Ik word aan een aantal lieden voorgesteld. Ze kijken mij uit de broek, of verbeeld ik mij dit? Om de haverklap word ik met 'lieverd' en 'meid' aangesproken. Dat nictentaaltje irriteert mij mateloos. Ik ben geen meid, maar een kerel. Voel mij er niet op mijn gemak. Harry heeft het door, stelt voor huiswaarts te keren. Hij wijst mij erop dat de hele straat gay-horeca is. Zegt deze niet alleen te bezoeken voor (seks)contacten, maar ook voor contracten. Netwerken heet zoiets.

'Ruben heeft toch een mooie auto. Een Mercedes-Benz W116,' roept M'hmed bij binnenkomst. 'En kijk eens wat ik gekregen heb?' toont zijn pols met erom een horloge. Blijkt dat er onderweg gezegd is: 'Heb jij geen klokje? Elke werkman heeft zo'n ding nodig,' waarop bij een juwelierswinkel gestopt is. Natuurlijk bewonderen Harry en ik het sieraad. Merk 'Ancre' met een zwart leer bandje. Later fluistert M'hmed dat Ruben een exemplaar van 430 gulden koos. Dat wil mijn vriend niet accepteren. Dit eenvoudige model kostte 79 piek. Drie zaterdagdagen werken voor M'hmed. Aan de ene kant ben ik blij, omdat M'hmed blij is, aan de andere kant steekt wantrouwen de kop op. Waarom geeft Ruben zomaar iemand die hij nauwelijks kent zo'n cadeau? Wil hij wat van M'hmed?

Wat ik mij bij een 'ludiek' eetcafé moet voorstellen is mij een raadsel, maar Harry zegt dat het voedsel er uitstekend is. Hoofdzaak is dat we te bikken krijgen. We opteren allen voor kip met rijst. Om het weg te spoelen vragen M'hmed en ik om cola, de grote jongens willen bier. Helaas. In de alternatieve gelegenheid wordt geen alcohol geschonken, maar aan het tafeltje links van ons lurken twee langharigen wel aan een joint. De kip is bejaard, de rijst klefferig. Ruben mompelt dat we de volgende keer in Krasnapolsky dineren. In een naburig bruin café wordt de alcoholische behoefte bevredigd. In een kort tijdsbestek kiepert Ruben er een aantal achter de kiezen. Als hij zijn hand heft voor de volgende bestelling fluistert Harry hem iets in zijn oor. Het heeft iets weg van: 'Ach, vadertje, toe, drink niet meer.'

Dat had hij beter tegen M'hmed kunnen zeggen. Door de bouwheren worden we diep in de nacht meegesleept naar een disco met de vreemde naam 't Okshoofd'. Al redelijk aangeschoten trouwens.

Ik ben niet zo'n drinker. Mijn lief is helemaal geen alcohol gewend. Waarschuwingen van mij, Ruben en Harry slaat hij in de wind. Er wordt gedanst. M'hmed kan er geen genoeg van krijgen. We genereren veel aandacht, zowel van vrouwen als mannen. Je kunt M'hmed geen moment meer alleen laten, of hij accepteert weer een aangeboden drankje. Eventjes ga ik na het toilet. Als ik terugkom is mijnheer, enthousiast toegejuicht door een meute aanbidders, bezig aan een striptease... Voordat de slip naar beneden gaat, kan ik hem van de dansvloer rukken. Het is nog een hele klus om zijn kleren bij elkaar te zoeken....Eenmaal thuis horen wij hem boven de toiletpot kotsen. Heb ik ook eens gehad. De beste les om nooit, maar om dan ook nooit meer...

De Bedelaar

Harry heeft een vooruitziende blik. M'hmed's tante en man, jaren niet op bezoek geweest, wachten hem thuis op. Oom neemt hem apart. Wijst hem erop dat hij achttien is, volwassen, binnenkort van school gaat. Tijd om aan de toekomst te denken, een baan te zoeken, te trouwen. Een of ander nichtje in Marokko rekt op een huwelijks staat met mijn vriendje. Zijn moeder kondigt aan dat de familie, in gezelschap van oom, tante, en zijn twee jonge neefjes deze zomer naar Marokko gaat. M'hmed moet mee. Voor de benodigde reisdocumenten staat volgende week een bezoek aan het consulaat in Amsterdam gepland. Mijn lief heeft het zwijgen ertoe gedaan. Verstandig van hem. Hij heeft niet de indruk dat ze weet hebben van onze 'verboden' relatie. We praten, zwijgen, troosten, werpen op. 'Naar Marokko gaan is geen optie. Daar heb je niks in te brengen. Ze kunnen je paspoort afpakken, en wat kan ik, ver weg, voor je doen? Niks. Je bent geen Nederlands staatsburger. Zorg dat je volgende week dat document in je eigen zak steekt. En houdt andere belangrijke papieren ook bij je. Leg ze anders bij mij neer. In geval van nood beschik je erover. Heeft je familie een machtsmiddel minder,' verwoord ik Harry's advies. Er zijn ook positieve berichten van het front. Met een gemiddeld cijfer van acht heb ik het eindexamen bedrijfsadministratie doorstaan. Middenstandsdiploma en certificaat praktijkboekhouding bezit ik reeds. In september start een managementopleiding. Leren vind ik leuk. De belastingdienst informeert over een teruggave van ruim negenhonderd gulden. Het karate is hervat, al doe ik kalm aan. M'hmed voetbalt 's avonds op het grasveld met kameraden. Ik spring regelmatig op mijn racefiets.

Voor mijn werk gebruik ik mijn Gazelle, of het moet erg slecht weer zijn, dan wissel ik deze in voor de Kever. Het bezit daarvan is een luxe, maar heeft ook mindere kanten. Zo lijkt het af en toe alsof ik taxibedrijf heb: Of ik voor ma bij tante een tafeltje wil ophalen. Oom heeft zijn voet bezeerd, loopt nu moeilijk. Kan ik hem komende zondag niet naar de uitwedstrijd van zijn voetbalclub in Arnhem rijden? De karateclub heeft mijn gemotoriseerd vervoer opgemerkt. Ze komen nog wielen tekort voor de wedstrijd in Breda... Gelukkig heeft M'hmed bij de eerste keer zijn rijbewijs gehaald. Dol op rijden is hij, lijkt alsof hij met een stuur in zijn handen geboren is. Indien mogelijk schuif ik de verzoekjes hem in zijn schoenen. Hij doet het graag. Net zo'n autogek als M'hmed vergezelt Rachid hem vaak.

Mijn vriend tovert een verrassing uit zijn hoge hoed. Hem is per 1 augustus, dus na de zomervakantie, een vaste baan aangeboden. Thuis liegt hij, vertelt half juli te moeten beginnen, daarom niet mee naar Marokko kan. Zijn moeder overlegt met oom. Een vaste baan vinden ze een hoog goed. Het doorkruist hun plannen, maar vooruit. De twee maanden dat de familie afwezig is moet hij zich maar redden. Dat zal wel lukken. We beginnen onze huwelijksweken al uit te stippelen. Als we het rijk voor ons alleen hebben, krijgt M'hmed wat lucht. Ik merk dat de last zich te moeten verstoppen hem zwaar begint te vallen. Hij zegt wel te moeten, maar baalt flink. Denkt zeker te weten het huis uitgegooid te worden als ontdekt wordt dat hij homo is. Daarom wil hij een diploma op zak, geld verdienen, zelfstandige woonruimte alvorens uit de kast te komen. Het is aan hem om te bepalen of en wanneer hij dingen ter berde brengt. Kan hem alleen maar steunen bij zijn wensen. In ieder geval, als wij een paar weken dag en nacht met elkaar optrekken is dit een goede lakmoesproef voor onze relatie. Werken we elkaar niet op de zenuwen? Ik weet dat ik erg op mijn vrijheid gesteld ben.

Volgende week is de diploma-uitreiking en is hij tot augustus zes weken vrij. Zeer aan de late kant kondig ik op mijn werk aan mijn vakantie dit jaar in juli op te nemen. Eraan gewend geraakt dat ik niet persé tijdens de schoolperiodes de hort op moet, en er dan voorrang aan werknemers met kinderen wordt gegeven, zijn ze niet blij. Ik houd voet bij stuk, dreig zelfs met opstappen. Er wordt toegegeven, maar de verhouding met mijn baas is verstoord. Nu ja, ik opteer toch niet voor het gouden horloge voor vijftigjarig trouw dienstverband. Heb andere plannen, op termijn voor mijzelf beginnen.

Door mij is M'hmed in de ban van dromen geraakt. Regelmatig wisselen we uit wat we in de nacht beleefd hebben, geven commentaar, analyseren. Nu is M'hmed diep onder de indruk van een visioen, dat hij 'De Bedelaar' noemt. Uit zijn, van de hak op de tak springend verslag, heb ik het volgende gemaakt.

Gekleed in de badhieha die ik tijdens onze 'feestdag' droeg, loop ik door een bergachtig landschap. Een sjofel geklede man zit langs de kant van de weg, heft zijn hand, bedelt om eten. Slechts 'n sandwich zit in mijn rugzakje, maar ik breek het doormidden, overhandig de helft. 'Moge Allah u genadig zijn,' zegt hij (*maar het wordt in het Arabisch gezegd, Michiel*), drukt een koran met een gouden kaft in mijn handen.

Op de voorkant een afbeelding van een lege spiegel, de achterzijde laat het medaillon dat jij mij schonk zien. Erin bladerend zie ik slechts onbeschreven bladzijden. Plotseling kruipt er een egel uit. 'Doewa,' fluistert hij. In de verte, op de top van een berg, een moskee. Druk is het op de weg erheen.

Een stoet kerels, gekleed in prachtige dure gewaden, scandeert: 'God is groot,' loopt zonder stil te houden langs de bedelaar, die zijn hand opnieuw heeft uitgestoken, maar nu om drinken verzoekt. Scheldwoorden vallen hem ten deel. De meute krijgt mij in het vizier, schreeuwt: 'Een flikker. Stenig hem!' Potige lieden komen mijn richting uit. Verstijfd van schrik ben ik aan de grond genageld.

De zwerver richt zich op, verandert in een ninja. Jij bent het nu Michiel, maar tegelijk ook ik zelf. Met blinkend zwaard wordt de menigte op afstand gehouden. De overmacht is te sterk. Jij roept iets in een vreemde taal. Tijgers, leeuwen, panters, luipaarden en andere dieren komen aangerend, aangevlogen, vormen een beschermende cirkel om ons heen. Ik 'praat' zonder woorden met de koning van de wildernis. 'Moeten we hen doden?' wil hij weten. 'Het zijn onwetenden, slachtoffers,' roep ik. 'Moeten we ze bang maken?' vraagt een tijger, die het gezicht van jouw neef Harry heeft. 'Ze zijn hun hele leven al bevreesd voor hun eigen angst,' hoor ik de bedelaar in mij roepen.

De agressievelingen rennen richting het gebedshuis, denken het vege lijf te moeten redden. Wij vormen voor hen geen bedreiging, zolang ze ons maar met rust laten. Mijn blik trekt opnieuw naar de moskee. Eerst baadde deze in zonlicht, maar wordt nu geteisterd door slagregens, donder en blikseminslagen. Het zicht erop verduistert. Ik pak jouw hand, zeg: 'Je hebt gelijk. Allah zit niet in gebouwen, maar in het hart. Kom, laten we gaan. We hebben hier niets te zoeken.'

Er gebeurde nog veel meer, maar dat ben ik vergeten, Michiel.

Natuurlijk wil M'hmed mijn mening horen. Volgens mij verbeeldt het een innerlijke keuze. Na over en weer praten, suggereren, voorstellen, Aha-erlebnissen komen we tot het volgende: M'hmed is gekleed in zijn badhieha omdat het feest is. Feest is positief. Een bedelaar is een nederig iemand, heeft niets, kan zich niet anders voordoen dan dat hij is. Met het delen van het schaarse doet mijn vriend wat de islam voorschrijft: delen. De bedelaar geeft M'hmed zijn geschenk: een gouden koran; symboliseert overgave. Goud is 'zuiverheid'.

In eendracht herkennen we de lege spiegel, het medaillon en de onbeschreven bladzijden als symbolen voor zijn route; niet klakkeloos volgen, zelf nadenken, het volgen van de eigen weg. De rest van de droom is omkadering, de tentoongespreide vijandigheid hoe M'hmed zijn omgeving ervaart.

Vluchten kan niet meer

Rachid loop ik tegen het lijf. Hem moet iets van het hart. We zitten op een bankje aan de rand van het grasveld. Hij vertelt dat de makkers hebben bemerkt dat M'hmed, sinds hij mij heeft leren kennen, vrolijker is geworden. Voordien was deze soms zó somber, dat ze vreesden dat hij zichzelf iets zou aandoen. Mijn naam duikt vaak in M'hmed's gesprekken op. Nu blijkt Youssef over M'hmed en mij als 'bilmaatjes' te roddelen, maakt achter z'n rug om mijn vriend uit voor 'flikker'. Het gerucht gaat snel rond. Rachid's vader heeft zijn zoon gevraagd of de gossip klopt. M'hmed kennen ze bij hem thuis al jaren, is geliefd. Rachid ontkent: 'Dat strooit Youssef Y. rond, maar die zit aan de drugs, is niet goed wijs. Hij is jaloers om de dingen die de Hollander voor M'hmed doet. Vandaar die praatjes.' Zijn vader had wel het een of ander gehoord en gezien. 'Gelukkig. Anders zou je afstand van hem moeten nemen voordat je ook besmet raakt,' zegt hij.

Na deze uitlating vraagt hij zich af of zijn ouders geen holle frasen verkopen. Hem houden ze voor dat hij vrij is om te trouwen met wie hij wil. Maar nog niet zo lang geleden heeft zijn moeder in een gesprek met een tante zich laten ontvallen dat ze niet wil dat haar kinderen met een niet-moslim huwen.

'Mensen zijn bang buiten de groep te vallen. Zo houdt iedereen iedereen in het gareel, terwijl ware meningen en gevoelens anders kunnen zijn,' vat ik samen. 'Wat jouw vader gezegd heeft, is wat mijn lotgenoten ondervinden wanneer hun geaardheid bekend raakt. Zo heb ik vaak moeten aanhoren dat men niks tegen homo's heeft, maar ermee geconfronteerd is het opeens een ander verhaal. Dan willen sommigen niks meer met jou te maken hebben. Anderen omzeilen het contact door middel van het oplepelen van uitvluchten, smoesjes. Sommigen worden agressief, en ga zo maar door. Het is ook een kwestie van onwetendheid. Wat je voorgetoverd krijgt over homo's is meestal negatief. Hoe reageren Hakim, Fouad en Abdelghalak?' wil ik weten. Die bekijken nu onze vriendschap vanuit een ander perspectief, weten niet wat ze moeten geloven. Ik bedank hem voor de informatie, zeg dat ik met M'hmed zal praten. 'Ik hoop dat Hakim, Fouad en Abdelghalak tot de conclusie komen dat het niks uitmaakt op wie iemand verliefd is, en dat M'hmed nog dezelfde kameraad als 'vroeger' is,' zegt Rachid. Voegt eraan toe in eerste instantie ook niet geweten te hebben hoe hij op M'hmed's bekentenis moest reageren. Wat hij over homo's hoorde, was nooit veel fraais. Later ziet hij in dat M'hmed hetzelfde wil als hij, alleen niet met een meisje.

Ik word op het hart gedrukt voorzichtig met Youssef te zijn: ‘Die spoort niet, gebruikt drugs, kan agressief worden. Ik vermoed zelfs dat hij jaloeers is op jullie twee.’ ‘Ik ben niet bang voor die etterbak, maak mij zorgen over M’hmed,’ antwoord ik. Hem vragend hoe hij tegenover onze relatie staat, zegt Rachid er geen moeite mee te hebben. ‘Hoe kan liefde verkeerd zijn Michiel?’ Bekent last van jaloezie te hebben gehad toen zijn vriend minder tijd met hem doorbracht, omdat hij mij had leren kennen. Hij is uiteindelijk blij hoe hij ziet hoe gelukkig M’hmed geworden is. ‘Het is nooit mijn bedoeling geweest om tussen jullie beiden te komen. Ik weet van M’hmed dat hij veel om jou geeft,’ zeg ik. ‘Ik hou veel van hem Michiel. Niet op de manier zoals jij, maar M’hmed is mijn enige echte vriend, de aardigste persoon die ik ken. Hij denkt altijd aan anderen. Hij zei dat jij bang voor de liefde geworden bent. Dat hij het jou zou leren. M’hmed heeft zelf veel liefde nodig. Heel veel. Thuis krijgt hij het niet.’ Ik vraag hem hoe het binnen hun cultuur zit met homoseksualiteit. Hij draait er niet omheen dat het een groot taboe is. ‘Het komt in Marokko voor. Heb het vroeger zelf gezien. Het gaat in het verborgene. Voor de buitenwacht wordt er vaak getrouwd.’ Hoe er tegenaan gekeken wordt heeft volgens Rachid ook te maken waar je vandaan komt. Niet iedereen is hetzelfde, de één toleranter dan de ander. Hij onthult dat M’hmed’s ouders uit gehuchten stammen in het noorden van Marokko, een regio dat als het ‘Rif’ aangeduid wordt. Naar het schijnt een achtergebleven gebied, waar het analfabetisme hoog is, en de samenleving doordrenkt van traditionele opvattingen en gebruiken. De oorspronkelijke bevolking, ‘Berbers’, in vroegere tijden door Arabieren gekolonialiseerd, voelt zich achtergesteld. Rachid is opgegroeid in Tanger, waar het leven moderner schijnt te zijn. Ik weet er niks van. Voor mij is het de ‘ver-van-mijn-bed’-show.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik Youssef op ons aflopen. Hij geeft Rachid een hand, mij niet, ploft naast ons neer, kijkt mij uitdagend aan. Heb de neiging de grijs van zijn smoelwerk te meppen: ‘Wat heb ik gehoord? M’hmed uitschelden? Hier!’ Denk niet dat mijn vriend veel opschiet met dit voornemen. Laat ik de situatie maar niet escaleren. Ik stap op. Rachid vertrekt gelijktijdig, daarmee een signaal naar mij en Youssef afgevend. Ik waardeer het. M’hmed heeft in ieder geval één werkelijke vriend.

Ik bericht M’hmed over de ontmoeting met Rachid en de roddels. Teleurstelling verschijnt op zijn gezicht. Ik herken het. Mensen die je vertrouwden, wenden zich opeens van je af, alsof je een ander persoon geworden bent. Ik sla een arm om hem heen. ‘Joh, ik weet het. Het is een rot gevoel.’

Je moet maar denken dat de mensen die je laten vallen geen echte vrienden waren, maar lieden die zich achter maskers verschuilen. Ik vind het niet leuk te moeten zeggen, maar je zal moeten leren omgaan met de harde realiteit. En die is dat wij, homo's, in deze wereld niet erg welkom zijn. Emoties worden echter niet met woorden bedwongen. Verder zwijg ik dus. Ben er gewoon voor hem.

Later op de avond kaart ik aan dat Rachid zich ongemakkelijk voelt bij het liegen door de beloofde geheimhouding. M'hmed zegt het vervelend te vinden maar klem te zitten zolang hij nog thuis woont. Ik snap hem best. Hij overweegt Hakim, Fouad en Abdelghalak in te lichten, hoopt dat zijn kameraden makkers blijven.

Ik heb voorgesteld M'hmed's moeder op te halen, gezamenlijk naar de diploma-uitreiking te gaan. Ze komt in het geheel niet. Wat een belangstelling. Krijg hoe langer hoe meer een hekel aan schoonmama. Nu vergezel ik mijn lief in gezelschap van Hakim, Fouad en Abdelghalak, die met ons meerijden. Nadat M'hmed hen verteld heeft homo te zijn, hebben ze hem niet laten vallen. Ze wisten het min of meer al, beloven het niet verder rond te bazuinen. Voor M'hmed is een pak van zijn hart gevallen: 'Ik vond het zo naar tegen mijn vrienden te moeten liegen.'

Geslaagden, familieleden, vrienden en bekenden zijn de gasten in het gebouw van de lagere technische school. Ons clubje zit bij Rachid, zijn vader, moeder, broer en zusje. Afgezien van nog twee licht getinte jongens zijn alle kandidaten van eigen bodem, jonger ook. 'M'hmed Kejouche,' wordt geroepen. 'Betrokken', 'hulpvaardig', 'collegiaal' 'vakmanschap', 'leergierig' omringen de overhandiging van het begeerde diploma. Trots als een aap keert mijn lief met het document naar zijn zitplaats terug. Heb zin hem in mijn armen te nemen, te kussen. Als ik zijn vriendin zou zijn geweest, had het gekund. Rachid en familie feliciteren hem, wij hen natuurlijk.

Na afloop moeten we ons door een rij en brij van schoolmakers, familieleden en docenten worstelen: 'We zien je nog,' 'Bel me,' 'Succes met je verdere leven.'

Op het plein ervoor kakelen we nog wat na met Rachid, totdat deze gemaand wordt in de aftandse Opel van zijn pa te stappen. Als groet heft hij zijn hand, klapt het portier dicht, en daar zoekt de familie weg. M'hmed laat zich ontvallen: 'Zijn ouders deden anders dan anders.' Ogenblikkelijk weet ik waarop hij doelt. 'Ja, ik heb het ook bemerkt. Ze twijfelen over wat ze gehoord hebben. Of het toch niet waar zou kunnen zijn,' antwoord ik.

‘Je hebt me verteld hoe er over mij gedacht wordt, maar ervaren is anders dan horen. Het doet pijn,’ komt er mistroostig uit zijn mond. Hakim, Fouad en Abdelghalak kijken elkaar niet begrijpend aan. Ik zet uiteen wat Rachid’s vader gezegd heeft. Waarschijnlijk maken ze voor het eerst mee hoe het is niet geaccepteerd te worden wegens je geaardheid. Troostend omarmen ze M’hmed. ‘Er zijn mensen die je wel nemen zoals je bent. Rachid en zij hier. Vergeet ook Harry en Ruben niet,’ probeer ik zijn leed te verzachten. Hij herpakt zich. ‘Party, party, party,’ roept Fouad uitnodigend. Een goed plan.

Op de imperiaal van de oude VW-bus voor M’hmed’s huis zijn een roestige koelkast, matras en plastic zakken met onduidelijke inhoud gestapeld. M’hmed’s oom, een driftig gedrongen kereltje dat de grootste mond heeft, pakt tassen van M’hmed’s moeder. Voor het eerst zie ik haar in vol ornaat; hoofddoek, een soort broek met erover heen een witte ‘jurk’. Haar handen zijn bewerkt met een of ander bruinig goedje. Ze oogt als een personage uit een lang vervlogen tijdperk. M’hmed stelt mij aan haar voor, maar de uitgestoken hand wordt niet aangepakt. Ze snelt de wagen in, zet zich naast M’hmed’s tante. Beiden verwaardigen mij geen blik. Op het laatste moment komt er iemand met een oud fietswrak dat ook nog mee moet. Touwen worden weer losgeknoopt en vastgesjord.

De oom zet zich achter het stuur, heeft omstanders, landgenoten, een hand gegeven, omarmd, mij niet. Daar gaan ze. Ben benieuwd of met het vehikel Marokko überhaupt gehaald wordt. M’hmed en zijn moeder hebben geen woord gewisseld. Een vreemd afscheid.

Voor mij nog twee weken werken. Daarna nemen M’hmed en ik onze intrek in een vakantiehuis in Drente. Eigendom van Ruben. Mogen er gratis gebruik van maken. Op het dak van de Kever heb ik inmiddels een imperiaal, zodat we fietsen kunnen meenemen. Het is echter nog niet zover. De belofte om ma’s keukenplafond te witten lost M’hmed in. Verder vermaakt hij zich met zijn kameraden. Soms vertoeft het stel bij De Plas. Hakim heeft er een Surinaams meisje ontmoet, roept nu de godganselijke dag: ‘Ik ben verliefd.’ Zijn makkers plagen hem ermee: ‘Moet jij niet zwemmen?’ Maken ook grapjes over M’hmed: ‘Let op Michiel. Hij kijkt weer zo sexy. Kost je weer geld vanavond.’ ‘Wat kan ik doen? Ik ben seksverslaafd,’ zucht ik, trek mijn lief naar mij toe, kus hem. Heb ik eerder gedaan. Eerst werd ongemakkelijk gekeken, maar vreemd hoe snel alles went. Ze knipperen niet eens meer met de ogen.

Een erotisch sprookje

(op verzoek van M'hmed)

Voor het slapen gaan luistert mijn vriendje graag naar mijn verzinsels, zoals de geschiedenis met het miske 'Flobbebolleke', dat op de keukenvloer havermout ziet liggen. Te laat komt ons ragebolletje tot de ontdekking dat het vergif is. M'hmed heeft gisteren gevraagd of ik, speciaal voor hem, niet een erotisch verhaaltje uit de pen kon laten vloeien. Het regent vandaag pijpenstelen. In veel buitenactiviteit hebben we niet zoveel zin. Ik zet mij aan het verzoek. M'hmed is aan het tekenen. Nu lees ik in bed het resultaat voor: 'Ben benieuwd wat je ervan vindt. Misschien is het te gewaagd. Ik had nooit verwacht zoiets te schrijven. Het komt door jou. Je maakt perverse fantasieën bij me los.' 'Ja, nu is het mijn schuld,' lacht hij. 'Neen,' zeg ik, 'het is d'ank zij jou.'

Het joch ken ik niet. Ik heb hem wel eens in de buurt rond zien sjokken, een leuke knul. Gitzwart halflang krullend haar, donkere kijkers met lange wimpers, een stevig kontje. Elke keer dat ik hem in het vizier krijg vertrekt mijn erotische fantasie. Voor de kassa staat hij met zijn boodschapjes. Zestig cent komt hij tekort. Hardop hoor ik hem twifelen welk product teruggelegd wordt. Ik kom, na een blik op zijn inkoop geworpen te hebben - liter melk, brood, fles olijfolie en een pakje kaas - tot de conclusie dat het basisproducten zijn. Ik roep dat ik het ontbrekende bedrag betaal. Verrast door het aanbod stamelt het joch: 'Dank je, dank je wel.' Haastig en beschaamd stopt hij de boodschappen in zijn plastic tas, nog eenmaal naar mij kijkend.

's Middags trek ik onkruid uit mijn voortuin. Daar heb je hem. 'Nog bedankt voor vanochtend,' overhandigt geld. Het zweet van mijn voorhoofd vegend kijk ik hem aan: 'Had niet hoeven. Eigenlijk is het te warm om te werken. Genoeg voor vandaag. Ik ga wat fris drinken. Wil je ook wat?' Dat aanbod laat hij zich niet ontgaan. 'Val neer,' zeg ik, wijs naar de bank, loop naar de koelkast om de frisdrank eruit te rukken. 'Hoe heet je?' M'hmed is de naam, achttien lentes, Marokkaan.

(Hei, net zoals ik, hè, fluistert mijn liefje, zijn hoofd op mijn borst rustend. Wat toevallig! scherts ik.)

... Ik reik de limonade aan, ga naast hem zitten, laat wat ruimte tussen ons. Op tafel ligt het blad 'Marcel', twee jongens met ontbloot bovenlijf kussend op de cover. Zijn blik gaat ernaar uit. 'Ja, je zit in het huis van een homo, als je dat een bezwaar vindt.' 'Ben jij...? Dat zou je niet zeggen.' 'Toch is het zo,' antwoord ik. 'Jij denkt zeker dat het allemaal verwijfde types zijn met handtasjes.' Neen, dat denkt hij niet, het is geen punt. 'Vrijheid blijheid, niet? Peace man!'

Een paar keer heeft hij mij al aandachtig bekeken. 'Ik vraag me af hoe het is om met een jongen te vrijen,' zegt hij plotseling. 'Waarom?' 'Zou het best willen proberen,' fleemt mijn Oriëntaaltje, onthult homo-erotische fantasieën. 'Vindt je moeder dat goed?' grap ik. Enige tijd terug heeft hij voor het eerst seks gehad. Met een meisje uit de buurt, om erachter te komen hoe dat is. 'En?' wil ik weten. 'Ik kwam niet echt op dreef, voelde er ook weinig bij. Ze lubberde vanonder. Pijpen deed ze niet. En jij moet als kerel al het werk verrichten. Ze lag erbij als een strijkplank. Geen aardigheid aan!' Ik denk dat hij voor de vrouwelijke helft van de bevolking reeds verloren is.

('Gelukkig,' zeg ik. Kijk M'hmed aan, geef hem een kus.)

... In elk geval, ik heb geen bezwaar tegen het experiment. 'Je moet ook de tijd nemen. Niet alles hoeft direct de eerste keer dat je met iemand samen bent,' fluister ik. Mijn hand trippelt over zijn been naar het kruis, voelt achter de stof van de jeans zijn stijve penis. De eerste stap wordt gezet, gekus. 'Zul je voorzichtig met me doen?' lispelt de licht getinte krullenbol. 'Tuurlijk,' reageer ik. In gedachten reeds een aantal stappen verder met mijn Marokkaans teddybeertje. Mijn ventje reageert vol passie, kust aanhankelijk terug, laat als een volleerde Casanova zijn tong in mijn mond glijden. Begerig glijden de handen over mijn torso, terwijl ik intussen zijn broek openrits. Mijn knaapje verheft zijn onderlichaam, zodat jeans en slip afgestroopt kunnen worden. Ik denk dat ik flink geschapen ben, maar mijnheertje heeft bij het uitdelen ook vooraan gestaan.

('We mogen inderdaad niet klagen, hè?' fluistert mijn tiggertje. Die ondeugende blik van hem!)

... M'hmed trekt mijn T-shirt over mijn hoofd, zuigt als een hongerige baby aan mijn tepels. Mijn stick knelt, wordt eruit gehaald. Met grote schoteltjes kijkt M'hmed ernaar. 'Wow, wat is die groot en dik!' roept hij, pakt aarzelend mijn stuk beet, rukt eraan. Voorvocht druipt reeds eruit. Het joch maakt mij dol. 'Even koelen,' zeg ik, maak mij van hem los, ontdoe me van broek en slip, sta naakt. M'hmed is omhoog gekomen. Ik kleed hem uit. Onstuimig kussen we, handen over onze lichamen. Hij trilt van plezier. Ik sla hem lichtjes op het achterwerk. Een gevoelige plek. 'Oh, wat geil,' gilt hij. Nog een paar kletsen erbij. Ik laat mij zakken, druk...

('Vind ik opwindend met die petsen, Michiel.' 'Ja, je houdt van een beetje ruw,' lispel ik. 'Zeg nog iets meer over die billenkoek,' roept M'hmed. 'Doe ik, flobbebol van me, doe ik.')

... Nog een paar kletsen erbij. Mijnheertje houdt van een stevige aanpak. 'Dit vind je lekker hè, hitsig dondertje van me. Hier, nog wat strafwerk op die blote reet van je.' Verkoop het joch serieuze petsen. Het achterwerk kleurt rood. 'Heb je genoeg gehad?' vraag ik, als uit zijn oogjes tranen van genot rollen. 'Ja,' snikt hij.

Ik laat mij zakken, druk hem naar achteren, terug in de bank, spreid zijn benen, laat mijn mond over zijn besneden lat gaan. Af en toe lik ik de ballen, ga met de tong over zijn lid van beneden naar boven, cirkel ermee over de eikel. Hij hijgt, kreunt, roept: 'Wat gaaf is dit.' Zijn onderlichaam kronkelt, geilneefje spuit zijn melk, de ene straal na de andere. Tot rust gekomen kijkt hij mij beschaamd aan. 'Sorry, het was niet de bedoeling al klaar te komen.' 'Geef niks, joh. Laten we er geen drama van maken.'

(‘Dat komt van die keer onder de douche. Toen wij begonnen met vrijen hè?’ zegt M’hmed. ‘Dat heb je goed onthouden, sneaky ventje van me,’ lach ik.)

... Was het lekker?’ vraag ik: ‘Zeker weten.’ Opnieuw kussen we. Mijn staaf trilt nog. M’hmed heeft de smaak te pakken, likt begerig mijn lat van boven naar beneden, mijn ballen krijgen een beurt. Een jongen leert héél snel. Het hoogtepunt nadert. Zonder aankondiging spuit ik. Een sprinklermachine is aan de gang. Het houdt niet op, doorgedraaid ben ik van dat lichtbruine joch. Verrast kijkt hij mij aan, lacht, roept: ‘Man, hoe lekker dit allemaal is. Je hebt geen vrouw nodig.’ ‘Zo is het maar net,’ bevestig ik, glijd naast hem op de bank. ‘Pak jij nog wat te drinken?’ Nog voordat er één slok genomen is, groeit M’hmed’s lid, de mijne wordt beetgepakt.

Binnen een mum van tijd ligt M’hmed voorover gebogen op de bank, zijn billen uitnodigend in mijn richting. Alle tijd neem ik voor mijn nieuwe vriend. Eerst lik ik zijn prachtig achterwerk, wat hij heel lekker vindt: ‘Wat geil is dit.’ Het windt mij nog meer op. Ik pak vaseline, smeer wat van het goedje tussen de bilnaad. ‘Je krijgt twee keer. Eerst van de pijn, dan van genot,’ fluister ik. ‘Het is een kwestie van relaxen. Probeer rustig in en uit te ademen.’ Het advies wordt ter harte genomen. Als uiteindelijk het echte werk begint, explodeert M’hmed: ‘Aaaaaaaahhhhhh.’ Langzaam beweeg ik heen en weer. ‘Hoe voelt het?’ vraag ik. ‘Vreemd, doet wat pijn. Het went. Bespeur ook iets anders, wel lekker,’ zegt het tijgertje. Even later komt mijn Sahara-boy op temperatuur. Mijn totempaal zit tot aan m’n ballen erin, toch blijft hij roepen: ‘Dieper man, zo ja, nog dieper.’

Ik besluit hem de full monty te geven, sla een paar keer op die mooie lichtbruine wangen. Ik weet inmiddels dat dit hem mateloos opwindt: ‘Oh man, je laat me huilen!’ Op de rug gaat hij, benen over mijn schouders. Zonder aarzelen laat ik hem opnieuw mijn knuppel voelen. Zijn kloppend lid heb ik ook ter hand genomen, trek hem pompend af. Het joch heeft het niet meer, gilt: ‘Oooooohhhh wat lekker Michiel. Ja, zo ja. Dieper. Kan jou het schelen. Ik lig open voor je. Je mag alles met me doen wat je maar wilt.’ M’hmed wordt hysterisch, debiteert in het Arabisch allerlei zaken waarvan ik geen letter versta. Het zullen vnzige praatjes zijn.

(‘M’hmed’s hand verdwijnt onder de dekens, richting mijn kruis. ‘Trippel, trippel, trippel. Man, hoe lekker dit allemaal is. Je hebt geen vrouw nodig,’ lepelt de deugniet regels uit mijn verhaal op. Je snapt dat voor vanavond aan het voorlezen een abrupt einde is gekomen.)

3 dagen later:

... Knijpend in één van zijn tepels blijkt het een startmotor van de eerste orde. Woest komt M'hmed omhoog, pakt mij met de hand bij de nek, kust onstuimig. 'Je maakt me zo geil als boter,' snikt hij. Mijn mocro-joch houdt het niet meer. Opnieuw spuit hij. Het geraakt tot op en over zijn gezicht. Brullend tank ik M'hmed vol. Het is de start van een 'beautiful friendship with benefits'. Maar ik heb me wat aangehaald. M'hmed blijkt niet alleen een feest, ook een neukbeest!

('Een neukbeest? Ik? Ha, ha. Je zet me wel als erg brutaal weg,' roept M'hmed. 'Oh. Het beste komt nog,' lach ik.)

... Gisterenavond vertrok hij rond elfen richting huiswaarts. De gordijnen nu openschuivend zie ik hem op mijn tuinbank. Ik loop in mijn ochtendjas wanneer ik de voordeur open. 'Man, wat slaap jij lang. Sta al een half uur te wachten,' roept hij. 'Wat kom je doen op de vroege ochtend?' vraag ik. 'Vanochtend kwam ik mijn bed uit, droop van geilheid. Heb echt een beurt nodig, anders ontplof ik,' roept de knaap. 'Daar zullen we snel wat aan doen,' suggereer ik. Gretig hapt hij toe. 'Ja, ik ben nog zeer van gisteren, maar ik wil het.' Ik dirigeer hem naar de slaapkamer, gooi hem voorover op bed, ruk zijn broek en slip van zijn magere lijf.

('Dit vind ik niet leuk. Je zegt altijd dat ik mager ben,' zegt mijn tiggertje.' 'Ik verander het direct,' sus ik.)

... Ik dirigeer hem naar de slaapkamer, gooi hem voorover op bed, ruk zijn broek en slip van zijn sexy lijf. Dat lichtbruine ventje heeft op mij een uitwerking van 'Heb ik je nou daar'. Het Rif-joch trekt zelf zijn T-shirt uit, gilt ongedurig: 'Doe het man, doe het!' Ik heb in de gaten gekregen dat hij kickt op schuine praatjes. 'Zo, geilbekje van me,' roep ik. Mijn kamerjas en slip gaan uit. De pot met vaseline wordt gepakt. Aan zijn ademhaling hoor ik dat het de goede kant uitgaat. Niet veel later spint mijn joch als een kat. 'Lekker Michiel.' Het spel is op de wagen. Mijn bewegingen worden met elke stoot heftiger. M'hmed hijgt, kreunt, dat langzaam overgaat in huilen van plezier. Ik zeg hem zijn kontje omhoog te tillen, de beentjes te spreiden. Liggend in die positie draait hij zijn hoofd in mijn richting, om dan zijn blik naar zijn achterste te doen glijden, zó smekend kijkt hij. Ik zet mij erachter, pak tussen M'hmed's benen door diens stijve pik, melk hem flink. Op deze manier duurt het niet lang of neefje spuit. 'Oooooohhhhhhhhhhhhh, ik kom, ik kom, ik.....' M'hmed's billen trekken samen. Gelukzalig kijkt hij mij aan. 'Wat is dit lekker.' 'Graag gedaan,' voeg ik hem toe.

(M'hmed tikt op mijn arm. Volgens hem is het tijd voor mijn Arabische les. Hij heeft gelijk. Het verhaal kan wachten. We beginnen direct met hoofdstuk 'soixante neuf' door te nemen.)

Een dag later

... Het aantal tieners, niet alleen uit onze wijk, dat binnen een zeer kort tijdsbestek tot onze club is toegetreten valt niet te tellen, ook niet te bolwerken. Gisteren nog stond ene Karim voor mijn deur, wilde met mij 'spelen'. Ik had net M'hmed een beurt gegeven. Mijn paal stond eventjes niet actiebereid. Ik wees de knul de deur, die daarover nijdig werd. Je kunt niet de hele wereld plezieren.

In ieder geval, M'hmed en ik hebben het gezellig met elkaar. We gaan met onze huurcamper door Duitsland rollen. Uitgezwaard door ouders, overige familieleden, vriendjes, en het Marokkaans Fruit natuurlijk, de leden van mijn harem: Rachid, Murat, Abdul, Majed, Abdelghalak, Said, Achmed, Hakim & Fouad. Allen snikkend omdat ze mij een tijdje moeten ontberen. We zijn we de wijk nog niet uit, als M'hmed roept: 'Rijd eens langzaam, daar heb je Fikrie.' Hij gilt door het raampje: 'Hei flikkertje.' De babyface vraagt waar we naartoe gaan. 'Op vakantie. Twee weken door Duitsland zwerven.' 'Ik wil ook mee,' blèrt de jongeling. 'Ja, laten we hem inladen,' roept M'hmed, 'hij heeft thuis niet veel.'

De auto wordt stilgezet. 'Je krijgt twintig minuten om je ouders in te lichten en je spullen bij elkaar te graaien. Vergeet je paspoort niet.' Hollend vertrekt mijnheertje, om terug te komen in gezelschap van zijn pa die de zegen geeft, het joch vijftwintig piek toestopt: 'Voor een ijsje onderweg. Vergeet niet te bidden en geen varkensvlees!' De vent kijkt daarbij streng in M'hmed's richting, die net zijn tanden in een broodje ham zet.

Eenmaal op de snelweg gaat het volume van Bob Marley omhoog. De achteruitkijkspiegel onthult striptease van de nieuweling. Dat leidt af van de weg, moet mijzelf dwingen de blik erop te houden. Binnen de kortst mogelijke tijd knelt mijn roede. M'hmed ziet het, kijkt om, begrijpt waar de opwindning vandaan komt. In de verte een bord met de aankondiging van een rustplaats. 'Effe stoppen daar Michiel. Ons ventje achterin heeft een beurt nodig.'

Fikrie ligt naakt voorover gebogen over een uitgekapt tafeltje. Voor zijn leeftijd - hoe oud eigenlijk? - is hij flink geschapen. 'Heb je het wel eens gedaan?' vraag ik het toekomstig lijdend voorwerp. 'Een paar keertjes,' piept het muisje. 'Dan weet je hoe lekker het is,' zeg ik.

('Hoe zou je het vinden als ik met een ander vrij?' vraagt M'hmed. 'Ik breek je beide poten,' grom ik bezitterig. 'Dat joch verdwijnt in de gehaktmolen.' Van zijn gezicht valt af te lezen dat het antwoord goed valt. 'Zou jij met een andere jongen seks willen?' is de wedervraag. 'Weet je. Een onbeschreven blad ben ik niet. Ik heb je verteld over die paar keer in Amsterdam. Maar ik voelde mij na afloop altijd 'leeg'. Niet zoals met jou. Sure, ik heb soms geile verbeeldingen, wie niet? Ik weet haast zeker dat in jouw droombeelden Rachid soms optreedt. Maar als puntje bij paaltje komt, ben ik niet de figuur voor seks zonder emotie.)

M'hmed heeft zichzelf inmiddels van sportbroekje en T-shirt ontdaan, houdt zijn geslacht stevig bij de hand. Het joch krijgt de omvang van diens knuppel in de gaten, spartelt tegen: 'Ik weet niet of dit wel gaat,' kweelt het heertje. Daar kunnen wij natuurlijk geen rekening mee houden.

Even later gilt hij bij het betere werk als een speenvarken: 'Erin man, ja, zo. Oooooohhh, wat een lekker gevoel. Dieper man, nog dieper.' M'hmed roept: 'Houd eens op met dat gekrijs, de muziek valt nauwelijks te horen,' duwt een sok in Fikrie's mond. Gekraak. Fikrie vliegt met een smak op de grond, met het gezicht tegen de bank aan. Gelukkig liggen daar kussens op, zodat een kunstgebit hem bespaard blijft. M'hmed hangt half over hem heen. Het tafeltje blijkt de passie niet doorstaan te hebben, is in twee stukken gebroken.

Het borggeld voor de camper kan ik op mijn buik schrijven. Niettemin bulderen we van de lach. Ons melkmuiltje vraagt het onderbroken genot voort te zetten. Het formicablad aan de andere kant wordt neergeklapt. Fikrie komt met zijn rug erop te liggen, een kussen onder zijn hoofd en billen geschoven. M'hmed gaat stevig te keer.

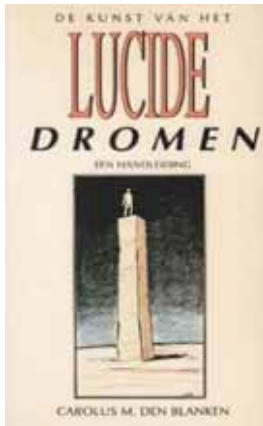
Fikrie sopt behoorlijk, produceert een constante flow aan cum, lijkt wel een waterzuiveringsinstallatie in zijn achterwerk te hebben. 'Die moeten we inzetten om de Sahara te bevoeien,' grapt M'hmed. Het knaapje gilt weer dramatisch. M'hmed propt een zakdoek in het muiltje. Ons plezierdiertje houdt het niet lang, klanken van Bob Marley omlijsten het klaarkomen, wanneer hij, schokkend met het hele lichaam, zijn melk over zich heen tegen de gordijnen spuit. Hierbij waarschuw ik iedereen voor de onhygiënische toestanden die zich in een huurkampeerwagen kunnen voordoen. Zo geloof ik nooit dat na elke trektocht de raambedekkers gewassen worden.

Borden met aanduiding van de naderende grens. 'Ik heb geen paspoort,' roept Fikrie. 'Had je eerder mogen zeggen,' merk ik geïrriteerd op. 'Zo direct worden we door de douane tegengehouden,' fluistert M'hmed. Alle branie is weg. 'Verstop je onder de bank Fikrie,' sommeer ik. 'Als je ontdekt wordt, beweer je dat je als verstekeling in onze auto geklommen bent, kunnen M'hmed en ik onze handen in onschuld wassen.' M'hmed draait zich om, richting het joch. 'Je houdt je koest, hè?' 'Neen hoor. Ik gil tegen die bewakers dat jullie me ontvoerd hebben,' giechelt hij gevat. De toon is gezet.

Voor niks maakten we ons zorgen. Zonder enige controle kwamen we de grens over. Het werd een fantastische vakantie.

('Leuk eind,' zegt M'hmed, 'maar ik lees dit verhaal niet thuis voor.' 'Meen je dat nou? Heb ik daarvoor alle moeite gedaan? Wilde het juist in het Arabisch laten vertalen,' is mijn antwoord. Quasi verontwaardigd roept mijn lief: 'Smeerlap, ik pak je nog wel.' 'Graag. Kan het gelijk,' geef ik lik op stuk. 'Jij bent erg! Toen ik je pas leerde kennen wilde je amper mijn hand vast houden. Nu ligt er een neukbeest naast me,' lacht hij.' 'Allemaal de schuld van een zekere M'hmed Kejouche. Moet je zijn adres? Dat loeder woont tweehoog in de flat aan de overkant van het grasveld,' is mijn slotwoord.)

Mijn E-boeken

De kunst van het lucide dromen

Een handleiding om bewust te gaan dromen

Rijswijk/Utrecht: 1990. ISBN: 9061208173

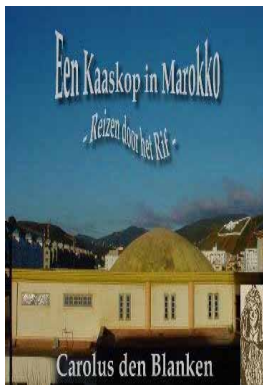

Dromen: Praktische Observaties

Integrale Nederlandse vertaling van het eerste wetenschappelijke werk over lucide dromen: 'Les Rêves et Les Moyens de Les Diriger: Observations Pratiques' (1867) door Markies d'Hervey de Saint-Denys

Vertaling: Drs. Carolus den Blanken

Utrecht: 2013. ISBN: 978-9082096-309

Een kaaskop in Marokko: Reizen door het Rif

Persoonlijke ervaringen van vijftientig jaar reizen door het Rif.

Utrecht: 2013. ISBN: 978-90-820963-1-6

Hakim & Co: Opgroeien in Achterstand

Belevenissen in achterstandswijk Zuilen te Utrecht
In de jaren tachtig/negentig

Utrecht: 2013. ISBN: 978-90-820963-3-0

Carlos rookt niet meer

Satire over een academicus met burn-out, die stopt met roken, op straat komt te staan, en snel de mores ervan leert kennen.

Utrecht: 2013. ISBN: 978-90-820963-2-3

Rug recht houden: Utrechtse Jeugdervaringen 1951-1964

Jeugdherinneringen in stilistisch gecomprimeerde vorm

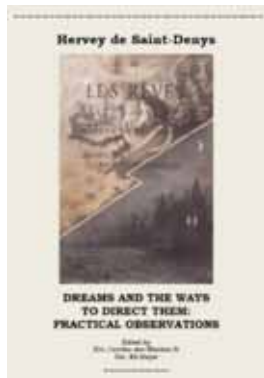
Utrecht: 2015. ISBN: 978-90-820963-4-7

Buiten voor de deur: Utrechtse Jeugdervaringen 1964-1970

Jeugdherinneringen in stilistisch gecomprimeerde vorm

Utrecht: 2015. ISBN: 978-90-820963-5-4

Dreams and the Ways to Direct Them: Practical Observations.
Integrale Engelse vertaling van het eerste wetenschappelijk werk over lucide dromen: 'Les Rêves et Les Moyens de Les Diriger: Observations Pratiques' (1867) door Markies d'Hervey de Saint-Denys

Vertaling: Drs. Carolus den Blanken

Utrecht: 2016. ISBN: 978-90-820963-6-1

